ISSN 2241-6021

ΚΟΝΤΡΑ

Γιούνκερ plus ή Μνημόνιο-3
ΣΕΛΙΔΑ 16

Πύρρειος νίκη Τσίπρα, μεγάλη ήττα του ελληνικού λαού
ΣΕΛΙΔΕΣ 8-9

Εκθεση ΔΝΤ για το χρέος

Δικαίωση της κυβέρνησης ή των Μνημονίων;
ΣΕΛΙΔΕΣ 4-5

Τα δάση-βοσκότοποι που καίγονται δε θα κηρύσσονται αναδασωτέα!
ΣΕΛΙΔΑ 11

Το πρακτικό αποτέλεσμα της συντριπτικής νίκης του «όχι»
ΣΕΛΙΔΕΣ 8-9

Μακριά απ' όλα τα ψευτοδιλήμματα
ΣΕΛΙΔΑ 9

Θλιβεροί ακόλουθοι της σοσιαλδημοκρατίας
ΣΕΛΙΔΑ 7

1,30 €

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ | αρ. φύλλου 830 - 11 Ιούλη 2015 | www.eksegersi.gr

Πιο άγριο το Μνημόνιο-3

Scripta...Verba...

Η πορεία της Ελλάδας εντός Ευρώπης και εντός ευρωζώνης είναι εθνικός μονόδρομος, και όχι μόνο για λόγους οικονομικούς, αλλά και για λόγους εθνικής ασφάλειας.

Προκόπης Παυλόπουλος

Α, όλα κι όλα, ο πρόεδρος Πάκης δεν τάχθηκε με το ΝΑΙ.

Το τελευταίο που επιθυμώ είναι να εμπλακώ σε κομματικούς ανταγωνισμούς και διαμάχες. Αισθάνομαι όμως την υποχρέωση να σας πω, όπως πάντα, την αλήθεια.

Κώστας Καραμανλής

Από το τελευταίο (ότι πάντα λέει την αλήθεια!) μπορούμε να συνάγουμε εύκολα αν θέλει ή όχι να εμπλακεί σε κομματικούς ανταγωνισμούς.

Αυτή την ύστατη στιγμή κάνω έκκληση στην κυβέρνηση για την αναγκαιότητα συνέχισης των διαπραγματεύσεων.

Κωνσταντίνος Τσουκαλάς

Αυτός ο... μέγας διανοούμενος (και αδελφικός φίλος του Σημίτη) τι ακριβώς κάνει στη Βουλή, όπου τον εξέλεξε με το Επικρατείας ο ΣΥΡΙΖΑ;

Το ερώτημα που τίθεται είναι κατεξοχήν πολεμφυλιακό. Είναι ερώτημα εμφυλίου πολέμου. Διαχωρίζει τον κόσμο στους καλούς και περήφανους Ελληνες, που λένε όχι, και στους πράκτορες, τους πουλημένους, την Πέμπτη Φάλαγγα των ξένων δανειστών.

Τίτος Πατρίκιος

Παλιά ευρωαναθεωρητής και πάντα ευρώδουλος.

Το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος δείχνει ξεκάθαρα ότι ο ελληνικός λαός δεν ενδιαφέρεται για το προκαθορισμένο πλαίσιο των διαπραγματεύσεων μεταξύ της τρόικας και της ελληνικής κυβέρνησης. Εμείς πρέπει να σεβαστούμε αυτή τη βούληση.

Πέδρο Πάσους Κοέλιου

Εμάς τώρα γιατί μας φαίνεται ότι ο πορτογάλος πρωθυπουργός συμπεριφέρεται απλά σαν προβοκάτορας σε βάρος του Τσίπρα;

Το έργο «ο καλός μεγάλος αδελφός» τελείωσε. Ο Τσίπρας πρέπει να καταλάβει ότι η συμμετοχή στην Ευρώπη στηρίζεται σε κανόνες τους οποίους δεν μπορεί να παραβιάζει. Πρέπει να αποφύγουμε πάση θυσία το παιχνίδι του μέρμηγκα και του τζίτζικα. Στο μύθο, ο τζίτζικας είχε άσχημο τέλος.

Σύμβουλος του Ολάντ

Με άλλα λόγια, ο Τσίπρας πρέπει να υποστεί πρώτα μερικά καψώνια, για να μάθει... ευρωπαϊκούς τρόπους.

Πραγματικά, από την Δευτέρα πρωί-πρωί άρχισε μια τεράστια εκστρατεία στο να μην αναγνωρίζεται το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος.

Δημήτρης Βίτσας

Το καταλάβατε εσείς που φαντασιώνεστε διάφορα δικά σας «όχι» ή να κάνω και κακά;

ΡΙΠΕΣ

◆ Ιστορική μέρα η Κυριακή, ιστορική μέρα και η Δευτέρα, κατά τον Καμμένο ◆ Γίνεται; ◆ Και όμως έγινε ◆ Grexit δεν συνέβη, συνέβη όμως Samarexit και Barufexit ◆ Δύο στη συσκευασία του ενός ◆ Ο πρώτος θα περάσει δεύτερη περίοδο πολιτικού χειμώνα (που μάλλον θα κρατήσει για πάντα) ◆ Ο δεύτερος θα ξαμοληθεί ως ροκ σταρ ανά τας οδούς και τας ρύμας της Εσπερίας ◆ Εκεί που μια διάλεξη, μια συνέντευξη, ένα άρθρο πληρώνονται στη σωστή τιμή ◆ Το ένα πόδι και το ένα μάτι, βέβαια, θα το έχει εντός Ελλάδας, γιατί ο τύπος θέλει κάποια στιγμή να γίνει αρχηγός κόμματος! ◆ Why not? που λένε και στο χωριό μου ◆ Εδώ έγινε αρχηγός κόμματος ο (με το συμπάθειο) Σταύρος Θεοδωράκης ◆ Κι εκεί που λέγαμε ότι με 61% είμαστε καβάλα στ' άλογο, νάτο πάλι το Grexit ◆ Μ' έναν Γιούνκερ να στάζει φαρμάκι και να θυμίζει τον Γιούνκερ του «game over» ◆ Ειδικά όταν έλεγε «Παρασκευή, στις 8:30 το πρωί» ◆ Χάσαμε τον Μπουμπούκο STOP ◆ Από τις τελευταίες δύο μέρες της προεκλογικής περιόδου τον εξαφάνισε με απόφασή της η επιτροπή πολιτικού σχεδιασμού της ΝΔ, γιατί κρίθηκε... αντιεμπορικός ◆ Από τη βραδιά των εκλογών εξαφανίστηκε μόνος του ◆ Είδε τα ζόρικα και έκοψε λάσπη ο πονηρός ◆ Αποκρουστικός είναι, αλλά πρέπει να του αναγνωρίσουμε ότι δεν είναι βλάκας ◆ Ο Μπαρουφάκης υποτίθεται ότι θα έφευγε άμα νικούσε το «ναι», αλλά έφυγε μόλις νίκησε το «όχι» ◆ Αυτό κι αν είναι colpo grosso ◆ Ούτε ο Ντέιβιντ Κόπερφιλντ δεν κάνει τέτοια μαγικά ◆ Alexis the great Houdini ◆ Μα την Παναγία, είδα τον τρόμο ζωγραφισμένο στα μάτια του Ολάντ και της Μέρκελ τη Δευτέρα ◆ Σύμφωνα με ασφαλείς πληροφορίες της στήλης, μόλις είχαν διαβάσει μεταφρασμένες τις ανακοινώσεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και του ΕΕΚ ◆ Γι' αυτό και είπαν στον Τσίπρα ◆ Ελα να υπογράψουμε αμέσως την τελευταία γενναιόδωρη προσφορά που σου κάναμε! ◆ Ως Ηπειρώτες δεν ξέρουμε αν πρέπει να χαρούμε ή να ντραπούμε για την αναβάθμιση του Ευκλειδάκου ◆ Τα κατάφερε πάντως η μουσίτσα σιγανοπαπαδιά ◆ Αν ο Ευκλειδάκος αυτοσυγκρίνεται με την Παξινού, ο Μπαρουφάκης με ποια πρέπει να συγκριθεί; ◆ Ταλαντεύομαι μεταξύ Ζωής Λάσκαρη και Μάρθας Καραγιάννη ◆ Περιττεύει να πούμε ότι δεν μας αρκεί η δήλωση του πατρός Μπαρουφάκη ◆ Απαιτούμε να μιλήσει η Δανάη η ασπιδοφόρος ◆ Πάντως, αν πάει τώρα ο Μπαρουφάκης Εξάρχεια για dinner, παίζει μέχρι και να τον σηκώσουν στα χέρια ◆ Αλλωστε, συνέβαλαν και τα Εξάρχεια στη νίκη του «όχι» ◆ Ασε μας, ρε Γκλέτσο, ξεπεσμένε βλαχοδήμαρχε, που θα κάνεις μήνυση στον Μπαρούφ ◆ Είπαμε, καλό το κυνήγι της δημοσιότητας, αλλά πρέπει και να «το 'χεις» ◆ Καλά, ο Κάστρο ξεκούτιανε τελείως, οι άνθρωποί του όμως γιατί δεν τον προστατεύουν; ◆ «Να αποφύγω κάθε θριαμβολογία» έγραφε στις σημειώσεις του ο Ευκλειδάκος ◆ Σωστός ο παίχτης, αντιλαμβάνεται πλήρως τη θέση του ζήτουλα ◆ Μη θυμώσουμε τους αφεντάδες και μας κλείσουν την πόρτα ◆ Διότι δεν είμαστε και Μπαρουφάκηδες που κάτι τέτοια τα εξαργυρώνουν ως επενδύσεις στο χρηματιστήριο της «ακριβής» δημοσιότητας ◆ Και για να τελειώνουμε ◆ Αναρωτήθηκε κανείς πόσο ακριβώς βάρυνε το 61% στο ευρωτραπέζι; ◆ Γιατί αλήθεια δε βάρυνε; ◆ Μήπως είναι καιρός ν' αρχίσουμε να σκεφτόμαστε, αντί να αναμασάμε παπάρες άλλων; ◆

επί του πιεστηρίου

Κ «Ο Υπουργός Οικονομικών, Γιάνης Βαρουφάκης, θα ψηφίσει αύριο στις 12.00 στο Παλαιό Φάληρο, στο δημοτικό σχολείο που βρίσκεται κοντά στην Παναγίτσα (Αχιλλέως και Αφροδίτης)». Το non paper στάλθηκε το Σάββατο από το Γραφείο Τύπου του υπουργείου Οικονομικών. Συνήθως οι υπουργοί δεν ανακοινώνουν πού θα ψηφίσουν (για να μαζευτούν δημοσιογράφοι και κάμερες). Αυτό γίνεται μόνο για τους αρχηγούς των κομμάτων. Ο Μπαρουφάκης, όμως, είναι... ανώτερος και από αρχηγός κόμματος. Τζάμπα έχει προσλάβει ειδικούς «επικοινωνίας» (προπαγάνδας δηλαδή) για να τους συμβουλεύεται σε κάθε του κίνηση;

Κ Το tweet το έγραψε πρώτος ο Μουρούτης και το αναπαρήγαγε (retweet) ο Μπουμπούκος. Μιλάμε, δηλαδή, για το στενό σαμαρικό περιβάλλον. «Λεωφορεία από Τουρκία μεταφέρουν χιλιάδες ψηφοφόρους να ψηφίσουν για το μέλλον της πατρίδας μας». Κι ήταν οι ψηφοφόροι με μπουφάν, σηκωμένους γιακάδες και τα χέρια στην τσέπη, Ιούλη μήνα! Κάποιος το πρόσεξε, άρχισε το δούλεμα και ο Μουρούτης το έσβησε. Υπήρξαν οι προνοητικοί, όμως, που το κράτησαν. Οι άνθρωποι του Σαμαρά είναι επαγγελματίες προβοκάτορες με εφόδια 19ου αιώνα. Ενας ακροδεξιός εσμός που μπορεί να μιλήσει μόνο σε «ούγκανους» χωρίς στοιχειώδη κρίση.

Κ Κάποιοι παρεξηγούνται όταν τους αποκαλούμε «παιδική χαρά», αλλά πείτε μας εσείς πώς αλλιώς θα χαρακτηρίζατε τη δήλωση της Βαλαβάνη (αναπληρώτρια υπουργός Οικονομικών, έτσι;) ότι όσοι έχουν τραπεζικές θυρίδες θα μπορούν να τις ανοίγουν παρουσία υπαλλήλου της τράπεζας και να παίρνουν ό,τι θέλουν εκτός από χρήματα; Η δήλωση προκάλεσε πάταγο και αναγκάστηκαν να βγουν να τη διορθώσουν Μάρδας και Κατσέλη. Και τι έκανε η Βαλαβάνη μετά το φιάσκο; Την έκανε αθόρυβα και με ελαφρά πηδηματάκια από το τηλεοπτικό πάνελ που συμμετείχε. Για αυτοκριτική, ανάληψη πολιτικής ευθύνης και άλλα τέτοια ας μην το συζητάμε.

Κ Ποιος είπε ότι οι δεξιοί δεν μπορούν να είναι πολιτικά εύστοχοι, όταν αποφασίσουν να συμπεριφερθούν σοβαρά; Αντιγράφουμε από άρθρο του Κ. Αρβανιτόπουλου στα «Νέα»: *«Ο πρωθυπουργός κέρδισε τις εκλογές υποσχόμενος τον παράδεισο. Εξι μήνες μετά, ζήτησε και πήρε εντολή να διαπραγματευθεί μια καλύτερη κόλαση. Αν όλα πάνε καλά θα υπογράψει συμφωνία. Δηλαδή ένα νέο Μνημόνιο (...) Νομοτελειακά η φθορά του πρωθυπουργού και της κυβέρνησής του θα είναι ραγδαία. Τι πέτυχε, λοιπόν, ο πρωθυπουργός επί της ουσίας; Μια προσωρινή πολιτική ηγεμονία σε μια κατεστραμμένη χώρα. Εκανε αυτό που λέμε στο σκάκι ένα μεγαλειώδες ροκέ. Την τελευταία αμυντική κίνηση του βασιλιά σε μια χαμένη παρτίδα. Πριν υποστεί το αναπόφευκτο ρουά ματ».*

Η ΠΑΠΑΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

Η πρόσφατη ετυμηγορία του Ελληνικού Λαού δεν συνιστά εντολή ρήξης, αλλά εντολή συνέχισης και ενίσχυσης της προσπάθειας για την επίτευξη μιας κοινωνικώς δίκαιης και οικονομικώς βιώσιμης συμφωνίας. Προς αυτή την κατεύθυνση η Κυβέρνηση αναλαμβάνει την ευθύνη για την συνέχιση των διαπραγματεύσεων. Και ο κάθε Πολιτικός Αρχηγός θα συμβάλλει, αντιστοίχως, στο πλαίσιο του θεσμικού και πολιτικού του ρόλου.

Κοινή ανακοίνωση πολιτικών αρχηγών

Το επετειολόγιο της εβδομάδας

11/7: Ημέρα πληθυσμών, Δαχομέη, Ακτή Ελεφαντοστού, Νίγηρας, Ανω Βόλτα: Ημέρα ανεξαρτησίας (1960), Μογγολία: Εθνική γιορτή (1921), Βέλγιο: Ημέρα Φλαμανδών **11/7/1966: Επεισόδια σε συλλαλητήριο οινοπαραγωγών (Θεσσαλονίκη), 128 πολίτες και 72 χωροφύλακες τραυματίες** 11/7/1969: Βόμβα (ΔΑ) σε γραμματοκιβώτιο οδού Νίκης (Αθήνα) 11/7/1994: Βόμβα στο κτίριο πολυεθνικής ασφαλιστικής (ΕΛΑ-1η Μάη) 12/7/1973: 27 καταδίκες για συμμετοχή στην οργάνωση «Αρης Βελουχιώτης» (Πρέβεζα) 12/7/1979: Βόμβα στα γραφεία «Αερολιμήν Αθηνών ΑΕ» (ΕΛΑ) 12/7/2003: Βόμβα έξω από γραφεία ασφαλιστικής εταιρίας «Alico» (ΛΕΔ) 12/7/2005: Βόμβα στο εργοτάξιο «Ακτωρ» (ΛΕΔ) **13/7/1991: Η αστυνομία σκοτώνει έντεκα μέλη της Ντεβ Σολ σε επιδρομές σε διαμερίσματα (Κωνσταντινούπολη) 14/7/1789: Γαλλική επανάσταση,** Κιριμπάτι: Ημέρα ανεξαρτησίας, Ιράκ: Ημέρα δημοκρατίας (1958) 14/7/1969: Βόμβα τραυματίζει τον Σάκη Καράγιωργα, εξάρθρωση ΔΑ 14/7/1971: Βόμβα (ΛΕΑ) στην αίθουσα διαλέξεων Ελληνοαμερικανικής Ενωσης 14/7/1977: Βόμβες σε υποκαταστήματα American Express, εμπρησμός αυτοκινήτου Βορειοαμερικάνου, βόμβα σε Πι-Εξ (δεν εξερράγη) 14/7/1992: Ρουκέτα κατά υπουργού Οικονομικών Γιάννη Παλαιοκρασσά, νεκρός ο Θάνος Αξαρλιάν (17Ν) 15/7/1970: Καταδίκη δώδεκα στελεχών ΚΚΕ, ΔΕΑ και ΠΑΜ 15/7/1984: Τρεις βόμβες σ' ένα διήμερο στο γαλλικό υπουργείο Βιομηχανίας **16/7/1918: Εκτέλεση αυτοκρατορικής οικογένειας (Ρωσία)** 16/7/1991: Απόπειρα κατά τούρκου επιτετραμμένου Ντενίς Μπουλούκμπασι, τραυματίζονται ελαφρά ο επιτετραμμένος, ο οδηγός και μία διπλωμάτης (17Ν) 16/7/1991: Τέσσερις βόμβες σε γραφεία ασφαλιστικών εταιριών (ΕΛΑ-1η Μάη) 16/7/2002: Σύλληψη Χριστόδουλου, Βασίλη Ξηρού και Διονύση Γεωργιάδη για συμμετοχή στη 17Ν 17/7: Ημέρα διεθνούς δικαιοσύνης 17/7/1955: 21 υπόδικοι και έξι κατάδικοι-στελέχη ΚΚΕ δραπετεύουν από φυλακές Βούρλων (Πειραιάς) 17/7/2002: Σύλληψη Αλέξανδρου Γιωτόπουλου για συμμετοχή στη 17Ν 17/7/2009: Βομβιστική επίθεση στην οικία τέως υφυπουργού Εσωτερικών Παναγιώτη Χηνοφώτη (ΣΠΦ).

Ταπεινωτικό τέλος για τον Σαμαρά

Και να του περνούσε από το μυαλό να μην παραιτηθεί αλλά να το παλέψει, και να προσπερνούσε τη διαρροή της Μπακογιάννη ότι του είχε στείλει επιστολή ζητώντας του να παραιτηθεί σε περίπτωση νίκης του «όχι», δεν μπορούσε να ξεπεράσει τη συντριπτική διαφορά, που ξεπερνούσε την ήττα της 25ης Γενάρη, ούτε τις δημόσιες δηλώσεις στελεχών όπως ο γραμματέας της ΟΝΝΕΔ Σ. Ιωαννίδης και ο πολύπλαγκτος και πολυπροβεβλημένος Γ. Πατούλης. Η παραίτηση ήταν μονόδρομος για τον Σαμαρά, καθώς το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος πιστοποίησε το ναυάγιο της τακτικής της «αριστερής παρένθεσης», στην οποία στήριξε την πεισματική παραμονή του στην ηγεσία της ΝΔ μετά την εκλογική ήττα του Γενάρη.

Αν για την ήττα του Γενάρη ο Σαμαράς μπορούσε να επικαλεστεί το ρεύμα που είχε δημιουργηθεί υπέρ του ΣΥΡΙΖΑ και τις «μαχαιριές» που είχαν ρίξει στον ίδιο οι ευρωπαίοι «εταίροι», αρνούμενοι να τον διευκολύνουν με μια στοιχειωδώς ανεκτή συμφωνία, επειδή τον θεωρούσαν τελειωμένο, για την ήττα στο δημοψήφισμα δεν μπορούσε να επικαλεστεί τίποτα. Ο ΣΥΡΙΖΑ βρέθηκε με την πλάτη στον τοίχο και πήγε σε δημοψήφισμα με κλειστές τις τράπεζες. Εστω και άτυπα, υπήρξε «φιλοευρωπαϊκό μέτωπο» με το Ποτάμι και το ΠΑΣΟΚ. Μίλησε ακόμα και ο σιωπηλός Βούδας της Ραφήνας. Και οι ευρωπαίοι «εταίροι» ξεσάλωσαν εξαπολύοντας πυρ ομαδόν και κατά μόνας ενάντια στον ΣΥΡΙΖΑ. Αν σε όλ' αυτά προσθέσουμε και την εμετική συγχορδία των ΜΜΕ, τότε θα διαπιστώσουμε ότι ο Σαμαράς είχε τις ιδανικές συνθήκες, σύμφωνα με το σχέδιό του της «αριστερής παρένθεσης». Επαιξε και έχασε. Και η ήττα ήταν όλη δική του.

Στην πραγματικότητα, αυτό που ναυάγησε ήταν η τακτική της «αριστερής παρένθεσης». Ολος αυτός ο ορυμαγδός της ψυχολογικής τρομοκράτησης έφερε το αντίθετο αποτέλεσμα. Η κατά μέτωπον έφοδος ενάντια σε μια κυβέρνηση ηλικίας μόνο πέντε μηνών, η οποία δεν είχε καμιά διαφορετική στρατηγική από τις υπόλοιπες αστικές δυνάμεις και καμιά κρυφή ατζέντα, έφερε το αντίθετο από το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα. Ο ΣΥΡΙΖΑ έπεισε πως δε θέλει έξοδο από το ευρώ και πως εκείνο που ζητάει από το δημοψήφισμα είναι στήριξη για να βελτιώσει λιγουλάκι τη συμφωνία που πρότειναν οι ιμπεριαλιστές δανειστές. Κατάφερε να πείσει πως όλα όσα έλεγαν ο Σαμαράς και ο Θεοδωράκης στο εσωτερικό, και οι Γιούνκερ, Σουλτς, Ντεϊσελμπλούμ και σία στο εξωτερικό δεν ήταν παρά μια προπαγάνδα τρόμου, με στόχο να ρίξουν την κυβέρνηση και να διαπραγματευθούν τη συμφωνία με τους πειθήνιους «γιέσμαν» της προηγούμενης συγκυβέρνησης. Από τη στιγμή που έπεισε γι' αυτό, η συντριπτική νίκη του «όχι» ήταν πανεύκολη υπόθεση, διότι το μόνο καινούργιο που υπήρχε στην πλευρά του «ναι» ήταν ένας αφασικός πολιτικός κλόουν, πιο φανατικός από τους φανατικότερους των ιμπεριαλιστών (τον Θεοδωράκη εννοούμε). Οι υπόλοιποι, με πρώτο τον Σαμαρά, ήταν εκείνοι που είχαν αποδοκιμαστεί στις 25 Γενάρη.

Ο Σαμαράς, αρνούμενος να παραιτηθεί μετά την ήττα του Γενάρη, έπαιξε τα ρέστα του στο δημοψήφισμα, εγκλωβισμένος σε μια στενή πολιτική τακτική, αυτή της «αριστερής παρένθεσης»: οι δανειστές θα στριμώξουν τον ΣΥΡΙΖΑ και ο ελληνικός λαός θα προσπέσει σ' εμένα ζητώντας μου να σώσω τη χώρα. Οχι απλώς δεν του βγήκε, αλλά έπαθε Βατερλό. Δεν είχε άλλη επιλογή από το να φύγει μόνος του, πριν τον διώξουν.

Ο τρόπος με τον οποίο φεύγει, κυριολεκτικά ταπεινωμένος, δεν του δίνει τη δυνατότητα να παίξει ένα ρόλο αντίστοιχο αυτού του Καραμανλή. Ούτε Καραμανλής ονομάζεται ούτε σαν κύριος έφυγε. Αναγκαστικά θα περάσει μια νέα περίοδο «πολιτικής εξορίας», όπως κατά τη δεκαετία που είδε την ΠΟΛΑ να διαλύεται και τον είχαν όλοι στο φτύσιμο (και για να μην ξεχνάμε: ο Καραμανλής ήταν αυτός που τον έβγαλε από τον πάγο, στέλνοντάς τον αρχικά στην ευρωβουλή). Βέβαια, στην αστική πολιτική, ιδιαίτερα σε συνθήκες παρατεταμένης πολιτικής κρίσης, ισχύει το «ποτέ μην πεις ποτέ». Θεωρητικά, όμως, δεν υπάρχει τρόπος επανόδου του Σαμαρά στο ορατό μέλλον.

Δεν έχει νόημα να καθήσουμε τώρα να κάνουμε προβλέψεις για τις πιθανές εξελίξεις στη ΝΔ. Ο Βαγγέλας, ως μεταβατικός πρόεδρος, είναι η καλύτερη λύση. Μην τον δούμε και ως μόνιμη λύση, σε μια προσπάθεια επανασυσπείρωσης του χώρου. Διότι κάτι άλλες λύσεις που ακούγονται είναι είτε ανεπαρκείς (Δένδιας, Κούλης Μητσοτάκης) είτε για γέλια (Ολγα, Μιλτιάδης).

Varoufexit

Ο Αγαμέμνονας θυσίασε την Ιφιγένεια και έπνευσε ούριος άνεμος για να μεταφέρει το στόλο των Αχαιών στις ακτές της Τροίας, όμως ο Τσίπρας θυσίασε τον Μπαρουφάκη χωρίς να είναι ακόμη βέβαιος ότι το πρωθυπουργικό Falcon δε θα συναντήσει αναταράξεις στην πτήση του προς τις Βρυξέλλες.

Η παρομοίωση ενδεχομένως θα άρεσε στον νάρκισσο Μπαρουφάκη, όμως τα πράγματα είναι πολύ πιο πεζά. Και πονεμένα και για τον ίδιο και για τον Τσίπρα (για διαφορετικούς λόγους). Ο Τσίπρας εξαναγκάστηκε, λίγες ώρες μετά τη θριαμβευτική νίκη του «όχι» στο δημοψήφισμα, να διώξει τον υπουργό του των Οικονομικών, που έως τότε στήριζε με δημόσιες δηλώσεις του. Ο Μπαρουφάκης δεν του έκανε τη χάρη να παραιτηθεί με δική του πρωτοβουλία. Τον έδωσε εν ψυχρώ: *«Λίγο μετά την ανακοίνωση των αποτελεσμάτων του δημοψηφίσματος, μου κατέστη γνωστό ότι οι συμμετέχοντες στο Eurogroup, και λοιποί εταίροι, θα "εκτιμούσαν" την... απουσία μου από τις συνεδριάσεις του, κάτι που ο πρωθυπουργός έκρινε ότι ίσως βοηθήσει στην επίτευξη συμφωνίας. Για αυτό και αποχωρώ από το Υπουργείο Οικονομικών».*

Δεν χρειάζεται ιδιαίτερος κόπος για να διακρίνει κανείς το καρφί: Ο Τσίπρας ζήτησε την παραίτησή μου κατ' απαίτηση των δανειστών. Δηλαδή, ο πρωθυπουργός της περιφανούς νίκης του «όχι», αμέσως μόλις βγήκε το αποτέλεσμα, έσπευσε να ικανοποιήσει μια απαίτηση των δανειστών, οι οποίοι έχουν φτάσει στο σημείο να του υποδεικνύουν ποιους θα βάλει υπουργούς. Αρα, πρόκειται για πρωθυπουργό υπό επιτροπεία, αφού δεν μπορεί ούτε τη σύνθεση του υπουργικού του συμβούλιου να καθορίσει, έχοντας εκχωρήσει δικαίωμα βέτο στους δανειστές.

Εχει και απειλητική συνέχεια, όμως, η «χολή» του Μπαρουφάκη: *«Είναι καθήκον μου να βοηθήσω όσο μπορώ τον Αλέξη Τσίπρα να εκμεταλλευτεί,* ***όπως εκείνος κρίνει****, το κεφάλαιο που μας δώρησε ο ελληνικός λαός μέσω του δημοψηφίσματος. Κι είναι* ***τιμή μου*** *η απαίτηση των δανειστών».* Μ' άλλα λόγια: εμένα με «έφαγαν» οι δανειστές και πλέον ο Τσίπρας καλείται μόνος του να ολοκληρώσει τη διαπραγμάτευση, η οποία θα κριθεί από το αποτέλεσμα που θα φέρει. Το αποτέλεσμα, βέβαια, είναι ήδη γνωστό, αφού στις 30 Ιούνη ο Τσίπρας έστειλε τις γνωστές δύο επιστολές στους εκπροσώπους των δανειστών, με τις οποίες ζητά τρίτο δάνειο ύψους 29,1 δισ. ευρώ από τον ESM, προτείνοντας ως Μνημόνιο-3 την τελευταία πρόταση των δανειστών (ναι, ναι, αυτή που καταψηφίστηκε στο δημοψήφισμα), με πέντε δευτερεύουσας σημασίας τροποποιήσεις (αναλυτικά γι' αυτή την πρόταση γράψαμε στο προηγούμενο φύλλο).

Αυτές οι επιστολές Τσίπρα, όμως, φέρουν και την υπογραφή του Μπαρουφάκη, αφού εγκρίθηκαν από το υπουργικό συμβούλιο. Πώς, λοιπόν, θα το παίξει μάγκας και βαρύς; Από την άλλη, η παραίτηση στην οποία τον υποχρέωσε ο Τσίπρας κάθε άλλο παρά τιμητική είναι. Ηρθε να επιβεβαιώσει ένα γεγονός που ήταν γνωστό εδώ και καιρό. Τον είχαν αποσύρει από τη διαπραγμάτευση και μόνο τυπικά συμμετείχε στο Eurogroup, έχοντας πάντοτε δίπλα του τον Τσακαλώτο ως φρουρό. Κι αυτός το δεχόταν αυτό το καραγκιοζιλίκι, δηλώνοντας με τη γνωστή του αυταρέσκεια ότι αυτός είναι ο επικεφαλής της διαπραγμάτευσης! Ε, δεν είναι και τόσο τιμητικό για τον ίδιο αυτό το ξεφτιλίκι, το οποίο απλώς επισημοποιήθηκε με το ξωπέταγμά του από την κυβέρνηση, που έγινε τη στιγμή του θριάμβου του «όχι», με την εκτίμηση ότι η χλαπαταγή της νίκης στις κάλπες θα σκεπάσει τους τριγμούς από το ξωπέταγμα Μπαρουφάκη.

Ο τελευταίος δε θα καθήσει, βέβαια, ήσυχος. Το έδειξε κατά την προεκλογική εβδομάδα, όταν δρούσε συνειδητά σαν προβοκάτορας σε βάρος του Τσίπρα, κάνοντας συνεχώς εμπρηστικές παρεμβάσεις σε ελληνικά και ξένα Μέσα. Το απέδειξε τη βραδιά των εκλογών, όταν φόρεσε το κολλητό μπλουζάκι, καβάλησε τη μηχανή και φώναξε τις κάμερες στο υπουργείο Οικονομικών, για να κάνει διάγγελμα αρχηγικού τύπου, πριν καν μιλήσει ο πρωθυπουργός του. Δηλώσεις εμπρηστικές κατά των δανειστών, σε εντελώς αντίθετο μήκος κύματος από αυτές του Τσίπρα. Το να κάνουν τέτοιες δηλώσεις ο Λαφαζάνης, ο Στρατούλης και ο Λεωτσάκος δεν αποτελεί είδηση (αντιμετωπίζονται σαν γραφικοί, πλην όμως πιστοί στην κομματική νομιμότητα). Το να κάνει τέτοιες δηλώσεις ο Μπαρουφάκης είναι είδηση και κάνει αμέσως το γύρο του κόσμου.

Το σίριαλ θα έχει σίγουρα συνέχεια. Ο Μπαρουφάκης, ένας παγκοσμίως (και πανελληνίως) άγνωστος πανεπιστημιακός, γόνος μεγαλοαστικής οικογένειας, έγινε ξαφνικά «φίρμα» στη διάρκεια του καλοκαιριού των «αγανακτισμένων». Οι πολιτικοί τυχοδιώκτες του ΣΥΡΙΖΑ, βλέποντας το επικοινωνιακό του «γκελ» τον αγκάλιασαν και του έδωσαν πολιτική υπόσταση. Το απόλυτο τίποτα απέκτησε ξαφνικά υψηλή τιμή στο χρηματιστήριο της αστικής πολιτικής που κλυδωνιζόταν από την κρίση. Κατάφερε να εκλεγεί πρώτος σε σταυρούς βουλευτής, χρίστηκε υπουργός Οικονομικών με τεράστιες αρμοδιότητες, χρησιμοποιήθηκε την περίοδο της «δημιουργικής ασάφειας» (πήρε πάνω του την προπαγάνδα), στη συνέχεια έγινε βαρίδι και ξωπετάχτηκε, όμως στο μεταξύ έφτιαξε ένα πολιτικό κεφάλαιο που θα χρειαστούν πολλές και συντονισμένες προσπάθειες για να εξανεμιστεί.

Τι πήρε ο Μιχαλολιάκος;

Ο Μιχαλολιάκος δεν απουσίασε από τη σύσκεψη του προεδρικού μεγάρου για τους λόγους που έγραψε στην επιστολή του, αλλά γιατί του το ζήτησε ο ισορροπιστής Παυλόπουλος, προκειμένου να μην χαλάσει τη φτιάξη. Και βέβαια, ο αρχηγός των νεοναζί δεν δέχτηκε να απουσιάσει χωρίς να πάρει τίποτα.

Το πρώτο που πήρε είναι η απουσία οποιασδήποτε αναφοράς στο ανακοινωθέν της προεδρίας σε κόμματα του συνταγματικού τόξου. Ετσι, η νεοναζιστική συμμορία εμφανίστηκε σαν να προσκλήθηκε και να αρνήθηκε να πάει, λόγω της αντίθεσής της στα Μνημόνια. Να προβλέψουμε ότι σύντομα ο Μιχαλολιάκος θα διαβεί την πόρτα του προεδρικού μεγάρου για να συναντηθεί μόνος του με τον Παυλόπουλο;

Τα υπόλοιπα που πήρε η ΧΑ έχουν να κάνουν με τη μεταχείρισή της. Στη Βουλή τα πράγματα είναι απολύτως ομαλά και οι νεοναζί αντιμετωπίζονται σαν ένα καθωσπρέπει κοινοβουλευτικό κόμμα. Μένει η μεταχείριση των ηγετικών στελεχών στη δίκη, η οποία επίσης είναι δρομολογημένη με τρόπο που οδηγεί στην απαλλαγή τους (δείτε σχετικά και ρεπορτάζ στη σελίδα 13).

Κόμμα του εθνικού κορμού

Τι γύρευε περισσότερες από έξι ώρες στο προεδρικό μέγαρο ο Κουτσούμπας, αφού το κόμμα του δε συνυπέγραψε το κοινό ανακοινωθέν, καταγράφοντας τη διαφωνία του, που καταχωρίστηκε στα πρακτικά, όπως ανακοινώθηκε; Σ' αυτές τις περιπτώσεις, όταν διαφωνείς ριζικά με το ίδιο το περιεχόμενο της σύσκεψης, στέλνεις μια επιστολή, καταγράφεις τη διαφωνία σου και δεν πας, για να είναι όσο πιο ευδιάκριτο το μήνυμά σου στο λαό. Γιατί, δηλαδή, να πας ειδικά σε αυτή τη σύσκεψη, ενώ αρνείσαι να πάρεις μέρος, ας πούμε, στο συμβούλιο εξωτερικής πολιτικής; Κι αν αποφασίσεις να πας, περιμένεις να έρθει η σειρά σου να μιλήσεις, καταθέτεις την άποψή σου, χαιρετάς και φεύγεις.

Και γιατί ο Κουτσούμπας συμφώνησε να μη δοθούν στη δημοσιότητα τα πρακτικά της σύσκεψης, αλλά να τηρηθεί το εμπάργκο έναντι του ελληνικού λαού, μέχρι να περάσει ο «κόκκινος συναγερμός», όπως είπε χαρακτηριστικά ο Στ. Θεοδωράκης; Δεν είναι αυτό διευκόλυνση της συγκυβέρνησης Τσίπρα-Καμμένου να διαπραγματευθεί με τους ιμπεριαλιστές δανειστές τη νέα μνημονιακή συμφωνία, χωρίς οποιαδήποτε πίεση από τον ελληνικό λαό και ιδιαίτερα από εκείνους που ψήφισαν «όχι» θεωρώντας ότι ψηφίζουν όχι σε νέο Μνημόνιο;

Ο Κουτσούμπας και οι άλλοι πολιτικοί αρχηγοί γνωρίζουν πολύ καλά με ποια πρόταση πήγε ο Τσίπρας στις Βρυξέλλες. Οι άλλοι συμφώνησαν πλήρως, αν και δε θέλησαν να αναλάβουν μερίδιο της ευθύνης, τώρα που ο Τσίπρας ζορίζεται και απευθύνθηκε σ' αυτούς ζητώντας βοήθεια. Ο Κουτσούμπας διαφώνησε. Την ίδια στιγμή, όμως, προσέφερε όση βοήθεια χρειαζόταν η κυβέρνηση για να αποφύγει το Grexit. Η αποφυγή του Grexit, βέβαια, έχει συγκεκριμένο κόστος. Το κόστος είναι ένα νέο Μνημόνιο, τα μέτρα του οποίου θα προστεθούν στα μέτρα των δύο προηγούμενων Μνημονίων. Αυτό το ξέρουν όλοι. Κι ενώ τα υπόλοιπα αστικά κόμματα συμφωνούν ότι ο ελληνικός λαός πρέπει να πληρώσει και αυτό το κόστος, αφήνοντας τους Τσιπροκαμμένους να εισπράξουν το μεγαλύτερο μερίδιο του πολιτικού κόστους, ο Περισσός προσφέρει τη δική του βοήθεια για να μην υπάρχει έκρηξη. Οταν ο Τσίπρας, χωρίς καμιά κοινωνική πίεση, υπογράψει το Μνημόνιο-3, αυτοί θα καλέσουν τα μέλη και τους οπαδούς τους σε μια ακόμη «πειθαρχημένη» πορεία, μακριά από το «αγριεμένο πλήθος» (αν υπάρξει τέτοιο), θα καταγγείλουν την κυβέρνηση και θα περιμένουν να κάνουν ταμείο στις επόμενες εκλογές.

Ο Περισσός είναι κόμμα του εθνικού κορμού. Αστικό κόμμα. Γι' αυτό και μολονότι εμφανίζεται με μια γραμμή που φαινομενικά βρίσκεται στον αντίποδα της αστικής πολιτικής, από την αστική πολιτική και τα αστικά ΜΜΕ γίνεται δεκτός με σεβασμό και με επαίνους για τη συνέπειά του. Αυτή η συνέπεια δεν είναι απλώς αβλαβής για το αστικό καθεστώς. Είναι επωφελής, γιατί εγκλωβίζει ζωντανές δυνάμεις της εργατικής τάξης και της νεολαίας (δεν έχει σημασία πόσο περιορισμένες είναι αυτές) σε μια λογική πειθαρχημένης και απόλυτα εντός των ορίων της αστικής νομιμότητας αντιπολίτευσης. Κι αυτό είναι πολύ σημαντικό για ένα σύστημα σε πολιτική κρίση, που φοβάται ότι μπορεί ανά πάσα στιγμή να του προκύψει κοινωνική έκρηξη που θα ανατρέψει τα πάντα.

Συμμετέχοντας με το συγκεκριμένο τρόπο στη σύσκεψη του προεδρικού μεγάρου, ο Περισσός έδωσε για μια ακόμη φορά τα διαπιστευτήριά του ως κόμμα του εθνικού-αστικού κορμού, που σέβεται τους «κανόνες του παιχνιδιού» και δεν οργανώνει εξεγερτικές εκδηλώσεις.

Εκθεση ΔΝΤ για το χρέος

Δικαίωση της κυβέρνησης ή των Μνημονίων;

«Χθες είχαμε ένα γεγονός βαρύνουσας πολιτικής σημασίας. Είδε το φως της δημοσιότητας η έκθεση του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου για την ελληνική οικονομία. Εκθεση που αποτελεί μια μεγάλη δικαίωση για την ελληνική κυβέρνηση, καθώς επιβεβαιώνει το αυτονόητο, ότι δηλαδή το ελληνικό χρέος δεν είναι βιώσιμο. Ο μόνος τρόπος, λένε οι ίδιοι, για να καταστεί βιώσιμο το χρέος και να ανοίξει ο δρόμος στην ανάκαμψη, είναι να κουρευτεί κατά 30% και να δοθεί 20ετής περίοδος χάριτος». Αυτά δήλωσε, μεταξύ άλλων, ο Α. Τσίπρας, στο διάγγελμά του στις 3 Ιούλη.

Η δικαίωση (μεγάλη μάλιστα) της «πρώτη φορά Αριστεράς» ήρθε από τα γεράκια του διεθνούς χρηματιστικού κεφαλαίου! Φαίνεται απίστευτο, αλλά το είπε ο ίδιος ο πρωθυπουργός κι εμείς καλούμαστε να το πιστέψουμε. Τα πράγματα, βέβαια, έκτοτε άλλαξαν. Στην έκτακτη σύνοδο κορυφής των ηγετών των κρατών-μελών της Ευρωζώνης, που έγινε την περασμένη Τρίτη στις Βρυξέλλες, το ζήτημα του χρέους δεν απασχόλησε τους ιμπεριαλιστές ηγέτες του γερμανογαλλικού άξονα, οι οποίοι εμφανίστηκαν και πάλι με κοινή γραμμή, την οποία διαμόρφωσαν σε συνάντησή τους στο Παρίσι την προηγούμενη μέρα. Οπως είπε η Α. Μέρκελ, το χρέος θα συζητηθεί αργότερα, αφού προηγουμένως η ελληνική κυβέρνηση ανταποκριθεί θετικά (με πλήρη υποταγή δηλαδή) στο τελεσίγραφο που της επιδόθηκε: πρώτα θα κλείσετε το προηγούμενο Μνημόνιο, θα προσθέσετε ένα πακέτο επιπλέον μέτρων, θα μπείτε σ' ένα νέο πολυετές τρίτο «πρόγραμμα», που θα συνοδεύεται από το Μνημόνιο-3, και μετά θα δούμε και το ζήτημα της αναδιάρθρωσης του χρέους, όπως προβλέπεται και από την απόφαση που πήρε το Eurogroup το Νοέμβρη του 2012.

Και ο Α. Τσίπρας, στη δική του δήλωση, παρέλειψε να αναφέρει οτιδήποτε για τη «μεγάλη δικαίωση» των θέσεων της κυβέρνησής του για το χρέος από το ΔΝΤ. Επανέλαβε με δικά του λόγια ό,τι είχε αποφασιστεί, φροντίζοντας να αποφορτίσει όσα είχαν πει προηγουμένως ο Γιούνκερ, ο Τουσκ, η Μέρκελ, ο Ολάντ, ο Ρέντσι. Το τελεσίγραφο (που δεν το χαρακτήρισε έτσι, βέβαια) *«περιλαμβάνει ως αντάλλαγμα τη δέσμευση για επαρκή κάλυψη των χρηματοδοτικών αναγκών της χώρας στο μεσοπρόθεσμο διάστημα, ένα ισχυρό επενδυτικό πακέτο, πακέτο επενδύσεων, για να αντιμετωπιστούν τα μεγάλα προβλήματα κυρίως της ανεργίας, καθώς και έναρξη ουσιαστικής συζήτησης για την αναγκαία αναδιάρθρωση του χρέους».*

Μνημόνιο-3 με αντάλλαγμα και την «έναρξη ουσιαστικής συζήτησης για την αναγκαία αναδιάρθρωση του χρέους», θα είναι το μότο της κυβερνητικής προπαγάνδας τις επόμενες ώρες και μέρες. Κι επειδή αυτή η προπαγάνδα εμπνέεται στο σχεδιασμό και τη διεκπεραίωσή της από τους Μουσολίνι και Γκέμπελς, είναι σίγουρο ότι θα χρησιμοποιήσει και την έκθεση του ΔΝΤ. Γι' αυτό και αξίζει ν' ασχοληθούμε λίγο με αυτή την έκθεση του ΔΝΤ, ανατρέχοντας φυσικά στην ίδια, όπως δημοσιεύεται στην ιστοσελίδα του διεθνούς ιμπεριαλιστικού οργανισμού (http://www.imf.org/external/pubs/cat/longres.aspx?sk=43044.0), και όχι καταπίνοντας αμάσητα τα ασύστολα ψεύδη και τις μισές αλήθειες του Τσίπρα και του προπαγανδιστικού επιτελείου του μεγάρου Μαξίμου.

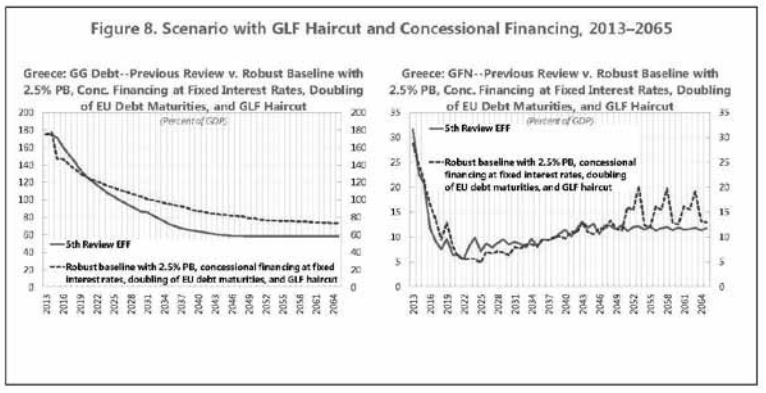

Δε φταίνε τα Μνημόνια!

Θα ξεκινήσουμε με τις διαπιστώσεις του ΔΝΤ που αναφέρονται στην εισαγωγή της έκθεσης. **Η πρώτη διαπίστωση είναι ότι η μη βιωσιμότητα του χρέους δεν οφείλεται στα αυστηρά μέτρα που τέθηκαν με τα Μνημόνια, αλλά στη μη πιστή εφαρμογή τους!** Το ΔΝΤ θεωρεί ότι ήταν η μη συνεπής εφαρμογή αυτών των μέτρων που οδήγησε στην αύξηση των χρηματοδοτικών αναγκών του ελληνικού κράτους και κατ' επέκταση στην επιβάρυνση του ήδη υπέρογκου δημόσιου χρέους!

Σύμφωνα με την έκθεση, μέχρι το τέλος του περσινού καλοκαιριού φαινόταν ότι δε θα χρειαζόταν παραπέρα ελάφρυνση του χρέους, αν τηρούνταν τα Μνημόνια όπως συμφωνήθηκαν. *«Ομως οι σημαντικές αλλαγές στις πολιτικές από τότε –αν μη τι άλλο, τα χαμηλότερα πρωτογενή πλεονάσματα και μία αδύναμη προσπάθεια μεταρρυθμίσεων που θα επιβαρύνει την ανάπτυξη και τις ιδιωτικοποιήσεις- οδηγούν σε σημαντικές νέες χρηματοδοτικές ανάγκες. Επιβαρύνοντας το πολύ υψηλό υπάρχον χρέος, αυτές οι νέες χρηματοδοτικές ανάγκες κάνουν τη δυναμική του χρέους ασταθή».*

Το ΔΝΤ δικαιώνει τον εαυτό του και τους υπόλοιπους ιμπεριαλιστές δανειστές (ΕΕ και ΕΚΤ): αν είχαν τηρηθεί τα Μνημόνια, το χρέος θα ήταν βιώσιμο, όπως το είχαμε σχεδιάσει. Ο Τσίπρας θεωρεί ότι δικαιώνονται και οι θέσεις του ΣΥΡΙΖΑ και της συγκυβέρνησης! Ο καθένας μπορεί να συναγάγει τα συμπεράσματά του. Ο δικός μας σχολιασμός καθίσταται περιττός.

Το «κούρεμα» δεν είναι μονόδρομος

Η ερμηνεία του Τσίπρα, ότι το ΔΝΤ υποστηρίζει πως το «κούρεμα» του χρέους είναι μονόδρομος, είναι ένα παραμύθι για να ενισχύσει τις αυταπάτες των οπαδών του πως ιμπεριαλιστικοί οργανισμοί σαν το ΔΝΤ μπορούν να αποτελέσουν «συμμάχους» στον αγώνα για τη λύτρωση από το χρέος. Δεν έχουν, όμως, καμιά σχέση με την πραγματικότητα. Ιδού τι λέει το ίδιο το ΔΝΤ: *«Για να εξασφαλιστεί ότι το χρέος είναι σταθερό με μεγάλη πιθανότητα,* ***οι ελληνικές πολιτικές θα πρέπει να επανέλθουν σε τροχιά****, αλλά επίσης, κατ' ελάχιστον, οι λήξεις των υπαρχόντων ευρωπαϊκών δανείων θα πρέπει να επιμηκυνθούν σημαντικά, ενώ ένα νέο ευρωπαϊκό πλαίσιο για να ικανοποιηθούν οι χρηματοδοτικές ανάγκες τα επόμενα χρόνια θα απαιτηθεί να δοθεί με παρόμοιους προνομιακούς όρους».*

Η πρόταση του ΔΝΤ, λοιπόν, έχει τρία σκέλη: εμμονή στις σκληρές μνημονιακές πολιτικές, όπως είχαν σχεδιαστεί, επιμήκυνση της αποπληρωμής των δανείων που ήδη «τρέχουν» και νέο δάνειο για τα επόμενα χρόνια. Για να μη μείνει, δε, η παραμικρή αμφιβολία ότι θα απαιτηθεί εμβάθυνση των μνημονιακών πολιτικών, το ΔΝΤ δεν μένει στη γενική κατεύθυνση, αλλά την εξειδικεύει: *«Ομως, αν το πακέτο των υπό εξέταση μεταρρυθμίσεων αδυνατίσει περισσότερο –ειδικά μέσω μιας περαιτέρω μείωσης των στόχων για πρωτογενή πλεονάσματα, είτε με πιο αδύναμες δομικές μεταρρυθμίσεις- το κούρεμα του χρέους θα γίνει αναγκαίο».*

Συνεπώς, **το «κούρεμα» δεν είναι μονόδρομος. Θα απαιτηθεί αν αδυνατίσουν οι μνημονιακές πολιτικές (σφιχτή δημοσιονομική πολιτική, δραστικές μειώσεις στις κρατικές δαπάνες και αύξηση της φορολογίας, συν αντεργατικές-αντιλαϊκές μεταρρυθμίσεις) και δεν πιαστούν οι στόχοι για πρωτογενή πλεονάσματα που έχουν τεθεί**. Το ΔΝΤ δεν έρχεται να αβαντάρει το αίτημα της ελληνικής κυβέρνησης για απομείωση του χρέους (το οποίο έτσι κι αλλιώς αποσύρθηκε την επομένη του σχηματισμού της συγκυβέρνησης Τσίπρα-Καμμένου), αλλά έρχεται να προειδοποιήσει τους υπόλοιπους δανειστές: αν κάνετε πίσω στην εφαρμογή και εμβάθυνση των μνημονιακών πολιτικών, θα χρειαστεί «κούρεμα» του χρέους, κι αυτό δεν το θέλετε. Το ΔΝΤ ενεργεί ως σύμβουλος της ΕΕ και της ΕΚΤ, γιατί για τα δικά του δάνεια δεν ανησυχεί: εξαιρούνται από το κούρεμα όπως εξαιρέθηκαν και το 2012.

Ας μας απαντήσουν, λοιπόν, οι εραστές του ΔΝΤ και της έκθεσής του: σε μια χώρα χωρίς βιομηχανία, χωρίς υποδομές και με ισχυρή ιμπεριαλιστική εξάρτηση, σε συνθήκες αναιμικής και εξαιρετικά ασταθούς παγκόσμιας ανάκαμψης, που ανά πάσα στιγμή μπορεί να μετατραπεί σε νέα οικονομική κατρακύλα, μπορούν να επιτευχθούν τα σχεδιασμένα «πρωτογενή πλεονάσματα» με άλλο τρόπο πέραν του βαθέματος των μνημονιακών πολιτικών; Οι ευρωπαίοι δανειστές έδωσαν ήδη την απάντησή τους με το τελεσίγραφο της 7ης Ιούλη, συμφωνώντας απόλυτα με τις υποδείξεις-προειδοποιήσεις του ΔΝΤ (γι' αυτό, άλλωστε, επιμένουν ότι το ΔΝΤ θα συνεχίσει να εμπλέκεται και στο τρίτο ελληνικό «πρόγραμμα»).

Απαραίτητα τα σκληρά μέτρα

Επομένως, μονόδρομος είναι μόνο τα μέτρα που σύμφωνα με το ΔΝΤ πρέπει να παρθούν για να επανέλθει η οικονομία «σε τροχιά». Αυτό υποστηρίζει ο διευθυντής του Τμήματος Ερευνών του ΔΝΤ Ολιβιέ Μπλανσάρ, σε ανάρτησή του στο blog του ΔΝΤ στις 14/6/15 (http://blog-imfdirect.imf.org/2015/06/14/greece-a-credible-deal-will-require-difficult-decisions-by-all-sides/). Οι διαπιστώσεις του Μπλανσάρ παρουσιάζονται ως «ο καλύτερος τρόπος για να βοηθηθεί η Ελλάδα», στην απάντηση που δίνει το ΔΝΤ στην πρώτη από εννιά ερωτήσεις που ανήρτησε στην επίσημη ιστοσελίδα του την 1η Ιούλη, υπό τον τεχνοκρατικό (αλλά εύγλωττο) τίτλο: *«Εννιά ερωτήσεις κλειδιά για την Ελλάδα»* (http://www.imf.org/external/country/grc/greecefaq.htm).

Λέει ο Μπλανσάρ: *«Σε αυτό το τοπίο, πόσο θα μπορούσαν να μειωθούν οι στόχοι για πρωτογενή πλεονάσματα; Ενας χαμηλότερος στόχος οδηγεί σε μία λιγότερο επίπονη δημοσιονομική και οικονομική προσαρμογή για την Ελλάδα. Ομως οδηγεί επίσης σε ανάγκη για περισσότερη εξωτερική οικονομική χρηματοδότηση και δέσμευση σε μεγαλύτερη ελάφρυνση του χρέους από την πλευρά των ευρωπαϊκών χωρών-πιστωτών. Καθώς υπάρχει ένα όριο σε αυτά που μπορεί να κάνει η Ελλάδα, υπάρχει όριο στο ποσό της χρηματοδότησης και ελάφρυνσης του χρέους που είναι πρόθυμοι οι δανειστές ρεαλιστικά να δώσουν, δεδομένου ότι πρέπει να λάβουν υπόψη τους τους δικούς τους φορολογούμενους».*

Η «δυσκολία» των δανειστών είναι να βρουν το «σημείο αντοχής» του δανειζόμενου, που ορίζει το ύψος των τοκοχρεολυσίων που θα αντλούν κάθε χρόνο. Η δυσκολία της άλλης πλευράς (της Ελλάδας δηλαδή) είναι πόσο θα στύψει το ήδη εξουθενωμένο εργατικό της δυναμικό για να το μετατρέψει σε σίγουρη πηγή εσόδων για το χρηματιστικό κεφάλαιο που κρύβεται πίσω από τον μύθο της υπεράσπισης των «δικών του φορολογούμενων».

Θα «λυτρωθούμε» από το δημόσιο χρέος;

Για να τελειώνουμε με τη «μεγάλη δικαίωση» από το ΔΝΤ, σημειώνουμε ότι σύμφωνα με την έκθεση, ακόμη και με «κούρεμα», με χαμηλότερα πρωτογενή πλεονάσματα (της τάξης του 2.5%), με νέα δάνεια με σταθερά επιτόκια και με διπλασιασμό του χρόνου λήξης των ευρωπαϊκών δανείων (εκτός αυτών που δόθηκαν για την ανακεφαλαιοποίηση των τραπεζών), οι στόχοι για το χρέος που τέθηκαν το Νοέμβρη του 2012 (124% του ΑΕΠ το 2020 και 110% του ΑΕΠ το 2022) δεν πρόκειται να πιαστούν! **Η δε μείωση του χρέους σε ποσοστό κάτω από το 100% του ΑΕΠ, που προβλεπόταν για το 2025, μεταφέρεται στο 2031, με αυστηρή εφαρμογή ετήσιων πρωτογενών πλεονασμάτων ύψους 2.5% του ΑΕΠ και υποθέτοντας ότι η ετήσια αύξηση του ΑΕΠ δε θα είναι μικρότερη του 1%.**

Στον Πίνακα 8 της έκθεσης του ΔΝΤ (φωτογραφία) αποτυπώνονται οι προοπτικές του χρέους σύμφωνα με το «αισιόδοξο» από τα σενάρια που επεξεργάστηκαν οι τεχνοκράτες του ΔΝΤ.

GG Debt: General Government Debt (χρέος γενικής κυβέρνησης). Με κόκκινη διακεκομμένη γραμμή αποτυπώνεται η εκτίμηση για την πορεία του χρέους ως ποσοστού του ΑΕΠ μέχρι το 2064, με «κούρεμα», διπλασιασμό του χρόνου λήξης των ευρωπαϊκών δανείων (εκτός αυτών που διατέθηκαν για την ανακεφαλαιοποίηση των τραπεζών), αλλά και νέα δάνεια με σταθερά επιτόκια (που σημαίνει νέα Μνημόνια), με πρωτογενή πλεονάσματα 2.5% του ΑΕΠ και ανάπτυξη όχι κάτω του 1%. Με μπλε συνεχή γραμμή αποτυπώνεται η μέχρι τώρα εκτίμηση της πορείας του χρέους στο πλαίσιο της πέμπτης αξιολόγησης.

GFN: Government Financial Needs (χρηματοδοτικές ανάγκες της κυβέρνησης). Οι χρηματοδοτικές ανάγκες για την εξυπηρέτηση του χρέους ως ποσοστό του ΑΕΠ, μέχρι το 2064. Η μείωση των χρηματοδοτικών αναγκών, μετά το κούρεμα και με όλους τους υπόλοιπους όρους του σεναρίου, θα αυξηθούν μετά από μία εικοσαετία στα επίπεδα που προβλέπονταν με την πέμπτη αξιολόγηση, λόγω των χαμηλών πρωτογενών πλεονασμάτων και της αναιμικής ανάπτυξης, όπως επισημαίνεται.

Για ποια λύτρωση από το χρέος γίνεται λόγος, λοιπόν; Πρόκειται για ένα ακόμη ψεύδος των πολιτικών απατεώνων του ΣΥΡΙΖΑ. Το χρέος θα παραμείνει σε εφιαλτικά επίπεδα για πολλές δεκαετίες ακόμη (σύμφωνα και με τα πιο αισιόδοξα σενάρια) και θα χρησιμοποιείται από τη μια σαν μηχανή απομύζησης μεγάλου μέρους των αξιών που παράγει ο ελληνικός λαός και από την άλλη σαν εργαλείο για τη διατήρηση και το βάθεμα της κινεζοποίησης του ελληνικού λαού.

Θα πληρώνουν και τα εγγόνια μας!

Στα 52 δισ. ευρώ περίπου υπολογίζει τις χρηματοδοτικές ανάγκες του ελληνικού κράτους το ΔΝΤ για την ερχόμενη τριετία (από Οκτ. 2015 μέχρι τέλη 2018), πράγμα που θα οδηγήσει στην ανάγκη πρόσθετου δανείου της τάξης των 36 δισ. ευρώ. Η υστέρηση των εσόδων από τις ιδιωτικοποιήσεις (μόλις 3 δισ. ευρώ μέσα σε πέντε χρόνια), τα χαμηλότερα πρωτογενή πλεονάσματα από τους στόχους που είχαν τεθεί, η χαμηλότερη ανάπτυξη, οι ανεξόφλητες κρατικές οφειλές και το πολύ χαμηλό αποθεματικό του κράτους στις τράπεζες (μόλις 1 δισ. ευρώ το Μάη του 2015, έναντι τουλάχιστον 5 δισ. ευρώ που ήταν ο στόχος, ενώ το κράτος κατανάλωσε ακόμη και 0.7 δισ. ευρώ από τη συμμετοχή του στο κεφάλαιο του ΔΝΤ, προκειμένου να πληρώσει τη δόση του περασμένου Μάη), είναι οι λόγοι που οδήγησαν σε αυτή την εκτίναξη των χρηματοδοτικών αναγκών, σύμφωνα με την έκθεση.

Τι θα έπρεπε να γίνει για να αποφευχθεί αυτό; Κατά το ΔΝΤ, θα έπρεπε να εφαρμοστεί αυστηρά το Μνημόνιο («πρόγραμμα» είναι ο όρος που χρησιμοποιούν), προκειμένου να επιτυγχάνονται πρωτογενή πλεονάσματα ύψους 4% του ΑΕΠ και ανάπτυξη της τάξης του 2%! Οι στόχοι αυτοί αποδείχτηκαν ανέφικτοι καθώς, παρά το στραγγάλι-

σμα του ελληνικού λαού τα πρωτογενή πλεονάσματα της γενικής κυβέρνησης δεν ξεπέρασαν ποτέ το 1% του ΑΕΠ! Το 2013 το περιβόητο «πρωτογενές πλεόνασμα» έφτασε το 0.8% και το 2014 το 0.4%, παρά τις άγριες περικοπές δαπανών του κράτους στο εσωτερικό. Για να έχουμε ένα μέτρο σύγκρισης, πρωτογενές πλεόνασμα 4% του ΑΕΠ σημαίνει κονδύλια της τάξης των 7.2 δισ. ευρώ (με ΑΕΠ γύρω στα 179 δισ. ευρώ περίπου, όσο εκτιμάται η ονομαστική του τιμή για το 2014 από την ΕΛΣΤΑΤ), όταν το 2013 ήταν 1.5 δισ. ευρώ, δηλαδή **το ένα πέμπτο**!

Η εφαρμογή του Μνημονίου θα οδηγούσε, σύμφωνα με το ΔΝΤ, σε μια «επιτρεπτή» εξυπηρέτηση του χρέους σε ετήσιο ποσοστό ίσο με το 15% του ΑΕΠ μέχρι το 2045! Δηλαδή, κάθε χρόνο να δίνονται σε τοκοχρεολύσια ποσά της τάξης των 27 δισ. ευρώ περίπου σε σημερινές τιμές!

Νέα δάνεια στη θέση των παλιών

Υπάρχει λύση; Φυσικά και υπάρχει: ένα νέο δάνειο στα πρότυπα των παλιών! Το ΔΝΤ θεωρεί απίθανο η Ελλάδα να κατορθώσει να καλύψει το χρηματοδοτικό της κενό από τις αγορές με όρους συμβατούς με τη βιωσιμότητα του χρέους, χωρίς νέο δάνειο *«τουλάχιστον 36 δισ. ευρώ με προνομιακούς όρους (δάνεια υψηλής εξασφάλισης, ΑΑΑ, μεγάλη χρονική περίοδος αποπληρωμής και περίοδος χάριτος), ώστε να καλυφθούν οι χρηματοδοτικές ανάγκες μέχρι τα τέλη του 2018, στο πλαίσιο ενός τρίτου ευρωπαϊκού προγράμματος»*.

Δεν πρέπει να υπάρχουν μεγάλες προσδοκίες, όμως. Γιατί **ούτε με αυτό το δάνειο θα μπορέσει να μειωθεί ουσιαστικά το φορτίο του χρέους**. Οπως επισημαίνει η έκθεση, **το χρέος θα παραμείνει πολύ υψηλό για δεκαετίες και ιδιαίτερα ασταθές σε κλονισμούς που τυχόν θα υπάρξουν**! Ακόμη και με την υπόθεση της λήψης νέου δανείου ύψους 36 δισ. ευρώ την προσεχή τριετία, όμως, το χρέος θα εξακολουθήσει να βρίσκεται στο επίπεδο του 150% του ΑΕΠ το 2020 και κοντά στο 140% του ΑΕΠ το 2022. Δηλαδή, πολύ πάνω από τους στόχους που τέθηκαν το Νοέμβρη του 2012, που ήταν 124% του ΑΕΠ το 2020 και 110% του ΑΕΠ το 2022! Για να πιαστούν οι στόχοι του 2022 θα απαιτούνταν ένα κούρεμα της τάξης του 30%. **Χωρίς κούρεμα, για να πέσει το χρέος κάτω από το 100% του ΑΕΠ θα πρέπει να περάσουν άλλα 25 χρόνια από σήμερα (μετά το 2040), ακόμα και αν ληφθεί το δάνειο των 36 δισ. ευρώ την ερχόμενη τριετία!**

Προσέξτε όμως. **Ακόμη κι αυτά τα ποσοστά είναι αισιόδοξα, αφού προϋποθέτουν μέση ετήσια ανάπτυξη 1.5%, πρωτογενή πλεονάσματα 3.5% του ΑΕΠ και ετήσια έσοδα από ιδιωτικοποιήσεις 0.5 δισ. ευρώ!** Οποιαδήποτε απόκλιση από τα παραπάνω θα εκτινάξει το χρέος σε ακόμη πιο δυσθεώρητα ύψη προειδοποιεί το ΔΝΤ. Δηλαδή, **κάθε χρόνο θα πρέπει τα πλεονάσματα να είναι της τάξης των 6.3 δισ. ευρώ** (με ΑΕΠ 179 δισ. ευρώ) σε σημερινές τιμές! Από πού θα βγουν αυτά τα πλεονάσματα, αν όχι από το στραγγαλισμό του ελληνικού λαού μέσω της άγριας φορολογίας και των περικοπών των όποιων κοινωνικών δαπανών έχουν απομείνει;

Αδηφάγο τέρας

Γι' αυτό το λόγο το ΔΝΤ εξετάζει διάφορες εναλλακτικές «λύσεις», με πρώτη την επέκταση της περιόδου χάριτος στα 20 χρόνια και της περιόδου λήξης στα 40 χρόνια για τα δάνεια από την ΕΕ (εκτός από αυτά που χρησιμοποιήθηκαν για την ανακεφαλαιοποίηση των τραπεζών, που έχουν ήδη μεγάλη περίοδο χάριτος) και νέα δάνεια για να καλυφθούν οι χρηματοδοτικές ανάγκες για την αποπληρωμή του χρέους. Και σ' αυτή την περίπτωση οι στόχοι που τέθηκαν το Νοέμβρη του 2012 δε θα επιτευχθούν. Οι ετήσιες χρηματοδοτικές ανάγκες για την περίοδο 2015-2045 θα είναι της τάξης του 10% του ΑΕΠ κατά μέσο όρο, αλλά το χρέος θα πέσει κάτω από το 100% του ΑΕΠ σε είκοσι χρόνια... θεού θέλοντος!

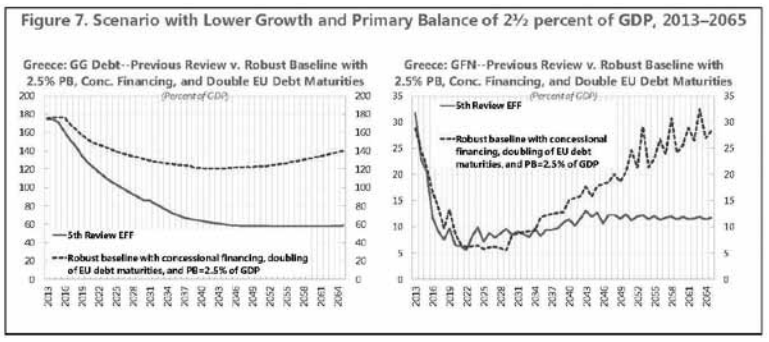

Κι αυτές οι υποθέσεις, όμως, μπορούν να γίνουν πραγματικότητα μόνο με την προϋπόθεση ετήσιων πρωτογενών πλεονασμάτων της τάξης του 3.5% του ΑΕΠ και ετήσιας ανάπτυξης 1.5% του ΑΕΠ. Τι θα γίνει αν η ανάπτυξη δε βγει όπως τη θέλει το ΔΝΤ; Αν η αύξηση του ΑΕΠ είναι 1% αντί 1.5%, τότε οι ετήσιες χρηματοδοτικές ανάγκες του ελληνικού κράτους για την αποπληρωμή του χρέους θα ανέβουν στο 11.5% του ΑΕΠ κατά μέσο όρο και το χρέος θα πέσει κάτω από το 100% του ΑΕΠ μετά το 2040! Αν η ανάπτυξη διατηρηθεί στο 1.5% του ΑΕΠ, αλλά τα πρωτογενή πλεονάσματα πέσουν στο 3% του ΑΕΠ, τότε το χρέος θα πέσει κάτω του 100% του ΑΕΠ μετά το 2050 και θα χρειαστούν και άλλα δάνεια (και άλλα Μνημόνια φυσικά) για να μην ξεπεράσουν το 15% του ΑΕΠ οι χρηματοδοτικές ανάγκες του κράτους για την εξυπηρέτηση του χρέους.

Αν τα πρωτογενή πλεονάσματα μειωθούν στο 2.5% του ΑΕΠ και η ανάπτυξη είναι στο 1% του ΑΕΠ, τότε το χρέος δεν αναμένεται να μειωθεί ποτέ κάτω του 120% του ΑΕΠ και το 2064 θα βρίσκεται στο επίπεδο του 140% του ΑΕΠ, όπως φαίνεται από το σενάριο Νο. 7 της έκθεσης (φωτογραφία)! Δηλαδή, τα... εγγόνια μας θα βρίσκονται στην ίδια κατάσταση που βρισκόμαστε εμείς σήμερα!

Στον Πίνακα 7 της έκθεσης του ΔΝΤ βλέπουμε αριστερά το Χρέος της Γενικής Κυβέρνησης (GG Debt: General Government Debt): Με διακεκομμένη γραμμή αποτυπώνεται η εκτίμηση για την πορεία του χρέους ως ποσοστό του ΑΕΠ μέχρι το 2064 χωρίς «κούρεμα», αλλά με διπλασιασμό του χρόνου λήξης των ευρωπαϊκών δανείων (πλην αυτών που διατέθηκαν στην ανακεφαλαιοποίηση των τραπεζών), και με λήψη νέων δανείων με σταθερά επιτόκια, υπό τον όρο πρωτογενών πλεονασμάτων 2.5% και ανάπτυξης όχι κάτω του 1% του ΑΕΠ. Με συνεχή γραμμή αποτυπώνεται η μέχρι τώρα εκτίμηση της πορείας του χρέους στο πλαίσιο της πέμπτης αξιολόγησης.

Δεξιά βλέπουμε τις χρηματοδοτικές ανάγκες της κυβέρνησης (GFN: Government Financial Needs) για την εξυπηρέτηση του χρέους ως ποσοστό του ΑΕΠ, μέχρι το 2064: η κόκκινη διακεκομμένη γραμμή αποτυπώνει την πορεία των χρηματοδοτικών αναγκών, που αρχικά μειώνονται, χάρη στις ρυθμίσεις που προβλέπει το σενάριο, και μετά από μια δεκαπενταετία εκτινάσσονται πολύ πάνω από τα επίπεδα που προβλέπονταν με την πέμπτη αξιολόγηση (γαλάζια συμπαγής γραμμή).

Σ' αυτήν την περίπτωση, θα απαιτηθεί οπωσδήποτε ένα ακόμη «κούρεμα» 50 δισ. ευρώ τουλάχιστον (δηλαδή ίσο περίπου με το 30% του ΑΕΠ), εκτός από τα πρόσθετα δάνεια και την επιμήκυνση της περιόδου αποπληρωμής. Το «κούρεμα» το έχουμε ήδη σχολιάσει παραπάνω, ενώ πρέπει να σημειωθεί ότι απορρίπτεται από τους ευρωπαίους ιμπεριαλιστές, διότι δεν προβλέπεται στις Συνθήκες. Εκείνο που πρέπει να τονιστεί είναι πως η «βιωσιμότητα» του χρέους, ακόμη και με «κούρεμα» και με όλες τις «διευκολύνσεις» που προϋποθέτει το σενάριο του ΔΝΤ (διπλασιασμός χρόνου λήξης των ευρωπαϊκών δανείων και νέα δάνεια με σταθερά επιτόκια -που θα συνοδεύονται από νέα Μνημόνια, φυσικά-), έχει ως βασική προϋπόθεση να μην πέσει το πρωτογενές πλεόνασμα κάτω από το 2.5% (δηλαδή, τριπλάσιο από αυτό του 2013 και εξαπλάσιο από αυτό του 2014) και το ΑΕΠ να αυξάνεται κατά 1% το χρόνο. **Η λιτότητα θα συνεχιστεί και στην υποθετική περίπτωση ενός «κουρέματος» του χρέους**.

Συγκοινωνούντα δοχεία

Ενα «επιχείρημα» της σημερινής κυβέρνησης ήταν η διεκδίκηση χαμηλότερων πρωτογενών πλεονασμάτων. Αντί του δυσβάστακτου (και πρακτικά ανέφικτου) 4% που είχε καθοριστεί το 2012, οι δανειστές δέχτηκαν χαμηλότερα πρωτογενή πλεονάσματα και αυτό παρουσιάστηκε σα «νίκη» της κυβερνητικής διαπραγμάτευσης (πριν φτάσει στην υποτιθέμενη «σύγκρουση» και τις συνεχείς κυβερνητικές κωλοτούμπες).

Η πραγματικότητα όμως είναι διαφορετική. **Τα χαμηλότερα πρωτογενή πλεονάσματα (τα πλεονάσματα δηλαδή των κρατικών εσόδων έναντι των δαπανών, χωρίς στις δαπάνες να περιλαμβάνονται οι τόκοι) οδηγούν σε αύξηση των χρηματοδοτικών αναγκών (πρόκειται για το περιβόητο «δημοσιονομικό κενό), και όταν σ' αυτές τις αυξημένες χρηματοδοτικές ανάγκες προστεθεί και το δεδομένο ποσό των ετήσιων χρεολυσίων, οδηγούμαστε σε διόγκωση του χρηματοδοτικού κενού και στην ανάγκη για περισσότερο νέο δανεισμό προκειμένου να καλυφθεί αυτό το κενό**.

Αυτό το συμπέρασμα, που τόσες φορές το έχουμε επισημάνει από τις στήλες της «Κ», προκύπτει αβίαστα και από την έκθεση του ΔΝΤ, που δείχνει με ανάγλυφο τρόπο ότι τα πρωτογενή πλεονάσματα και το χρηματοδοτικό κενό είναι συγκοινωνούντα δοχεία. Οσο μειώνεται το ένα τόσο αυξάνεται το άλλο. Ετσι, στην έκθεση διαβάζουμε: *«Η προτεινόμενη μείωση στους στόχους για τα πρωτογενή πλεονάσματα από 3% του ΑΕΠ το 2015 και 4.5% του ΑΕΠ από το 2016 και μετά, σε 1% του ΑΕΠ το 2015, 2% το 2016, 3% το 2017 και 3.5% από το 2018 και μετά, θα προσθέσει σωρευτικά περίπου 7% του ΑΕΠ στις χρηματοδοτικές ανάγκες το διάστημα 2015-18. Τα επόμενα τρία χρόνια, οι ανάγκες θα είναι αυξημένες κατά 13 δισ. ευρώ λόγω αυτού του παράγοντα, σε σχέση με την τελευταία επιθεώρηση»*.

Μ' άλλα λόγια, η μείωση των πρωτογενών πλεονασμάτων οδηγεί στην αύξηση των χρηματοδοτικών αναγκών κατά 7% του ΑΕΠ την ερχόμενη τριετία και όχι σε ανάπτυξη, όπως ψευδώς ισχυρίζεται η προπαγάνδα του ΣΥΡΙΖΑ. Κι επειδή οι ιμπεριαλιστές δανειστές δεν έχουν κανένα σκοπό να καλύπτουν και το δημοσιονομικό κενό με νέα δάνεια (το πολύ να καλύψουν με νέα δάνεια μόνο τα χρεολύσια) **είναι δεδομένο ότι θα υπάρχει συνεχής πίεση για νέα αντιλαϊκά μέτρα**. Μπρος γκρεμός και πίσω ρέμα δηλαδή.

Υπάρχει λύση;

Πριν από ενάμιση αιώνα ο θεωρητικός του κομμουνισμού Καρλ Μαρξ είχε καταλήξει στο συμπέρασμα ότι το κρατικό χρέος είναι ένα εργαλείο για την εξασφάλιση σίγουρων κερδών από το κεφάλαιο. Στην περίπτωση του ελληνικού κρατικού χρέους, η διαχείριση του οποίου γίνεται τα τελευταία χρόνια υπό συνθήκες κρίσης, η ανάλυση του Μαρξ δέχεται μια ακόμη επιβεβαίωση. Δεν υπάρχει άλλη λύση εκτός από την πλήρη διαγραφή του χρέους. Το παράδειγμα του ΣΥΡΙΖΑ έρχεται να επιβεβαιώσει ένα άλλο συμπέρασμα. Οι αστικές κυβερνήσεις είτε δε θέλουν να προχωρήσουν σε διαγραφή του χρέους είτε, όταν εκφράζουν κάποια τέτοια πρόθεση, έστω και μέσα σε περιορισμένο πλαίσιο διαγραφής, αποτυγχάνουν πλήρως, διότι ο συσχετισμός δύναμης στη διεθνή καπιταλιστική σκηνή είναι πάντοτε εξαιρετικά δυσμενής για μια υπερδανεισμένη και εξαρτημένη καπιταλιστική χώρα. Στο τέλος, η αστική κυβέρνηση που τόλμησε κάποια στιγμή να ψελλίσει κάτι για απομείωση του χρέους εξαναγκάζεται σε έναν εξευτελιστικό συμβιβασμό. Και τότε, ξεφτίζουν και τα λαμπερά... αριστερά χρώματα με τα οποία έχει ντυθεί αυτή η κυβέρνηση.

Το χρέος πρέπει να διαγραφεί στην ολότητά του, για ν' ανασάνει ο ελληνικός λαός. Αυτό μπορεί να το κάνει μόνο μια νικηφόρα προλεταριακή επανάσταση, όπως το έκανε η Ρωσική Επανάσταση του 1917. Οι μπολσεβίκοι το είπαν και το έκαναν, δεν το διαπραγματεύθηκαν με καμιά ιμπεριαλιστική δύναμη.

Ρωσία-Κίνα απέχουν

Ρωσία και Κίνα δε φαίνεται να συμμερίζονται τις φανφάρες του Λαφαζάνη και των άλλων στελεχών της «αριστερής πλατφόρμας» του ΣΥΡΙΖΑ περί «εναλλακτικών δρόμων» που υπάρχουν για τον ελληνικό καπιταλισμό, ώστε να μην πρέπει να τρομάζει το περιβόητο Grexit. Γι' αυτό και τηρούν μια στάση αυστηρής ουδετερότητας όλες τις μέρες της κορύφωσης του δράματος, προσπαθώντας να αποσείσουν κάθε κατηγορία περί ανάμιξής τους. Βλέπετε, οι σχέσεις και της Ρωσίας και της Κίνας με τις ηγέτριες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις της Ευρωζώνης είναι πιο σημαντικές από τις σχέσεις που θα μπορούσαν ν' αναπτύξουν με την καπιταλιστική Ελλάδα, ακόμη κι αν αυτή βρισκόταν ξαφνικά εκτός ΕΕ.

Μπορεί ο γερμανόδουλος (και λυσσασμένος αντι-ρώσος) Τουσκ να προειδοποίησε τον Τσίπρα από το βήμα του ευρωκοινοβουλίου να κόψει τα σούρτα-φέρτα στη Ρωσία, γιατί δε βρίσκονται εκεί οι φίλοι του, όμως δεν ήταν λιγότερο δηκτική η δήλωση του ρώσου υφυπουργού Οικονομικών Αλεξέι Λικχάτσεφ, ότι το «όχι» στο δημοψήφισμα αποτελεί ένα βήμα προς την έξοδο της Ελλάδας από το ευρώ. Οι μόνοι που έμειναν ευχαριστημένοι από αυτή τη δήλωση ήταν οι ιμπεριαλιστές της Ευρωζώνης και οι πολιτικοί αντίπαλοι του Τσίπρα στην Ελλάδα.

Αμέσως μόλις προκηρύχτηκε το δημοψήφισμα, ο Κοτζιάς είχε τηλεφωνική επικοινωνία με τον ρώσο ομόλογό του Σεργκέι Λαβρόφ, «έπειτα από αίτημα του έλληνα υπουργού», όπως έσπευσε να διευκρινίσει η Μόσχα. Ο Κοτζιάς τον ενημέρωσε για το δημοψήφισμα και την πορεία της διαπραγμάτευσης και ο Λαβρόφ εξέφρασε την «κατανόησή» του για το δημοψήφισμα και την ελπίδα «να αποφύγουν οι Βρυξέλλες την αρνητική εξέλιξη για την Αθήνα». Το σκηνικό της αυστηρής ουδετερότητας συμπληρώθηκε με τη δήλωση του υπουργού Οικονομικών Αλεξέι Ουλακάγεφ, ότι η Ρωσία δεν μελετά το ενδεχόμενο να εξαιρέσει κάποια ελληνικά προϊόντα από το εμπάργκο που έχει επιβάλει στις εισαγωγές από τις χώρες της ΕΕ ως αντίποινα στις κυρώσεις που έχει αποφασίσει η ΕΕ. Ενας πολιτικός με φιλότιμο (λέμε τώρα) θα αισθανόταν συντετριμμένος μετά απ' αυτό το χαστούκι, όμως ο Π. Λαφαζάνης, που είχε αφήσει να εννοηθεί ότι η ρωσική κυβέρνηση θα ανταποκριθεί θετικά στο αίτημα που ο ίδιος υπέβαλε να εξαιρεθούν τα ελληνικά αγροτικά προϊόντα από το εμπάργκο, έχει συνηθίσει στα λέω-ξελέω και τις κωλοτούμπες.

Οι κινέζοι ιμπεριαλιστές από την πλευρά τους έχουν δηλώσει με τα πιο επίσημα χείλη, αυτά του πρωθυπουργού Λι Κετσιάνγκ ότι δεν επιθυμούν την έξοδο της Ελλάδας από την Ευρωζώνη, ενώ λίγο μετά την εγκατάσταση της σημερινής συγκυβέρνησης ο κινέζος πρωθυπουργός, απαντώντας στις παπαριές που έλεγαν διάφοροι τύπου Δρίτσα και Λαφαζάνη, είχε καλέσει τον Τσίπρα να προστατέψει τις κινεζικές επενδύσεις στην Ελλάδα και να στηρίξει τα νέα επενδυτικά σχέδια των κινέζικων εταιριών.

Οι ρώσοι και κινέζοι ιμπεριαλιστές δε θέλουν να διαταράξουν το μοίρασμα των ζωνών επιρροής στην άμεση ευρωπαϊκή επικράτεια, όπως ακριβώς απαιτούν να μη διαταράσσονται οι δικές τους ζώνες επιρροής από τους ιμπεριαλιστές της Δύσης (βλέπε Ουκρανία). Αλλά κι εκείνοι που παρουσιάζουν τις σχέσεις με αυτές τις δυνάμεις ως εναλλακτική λύση, κάνουν πως δε βλέπουν τον επιθετικό ιμπεριαλιστικό τους χαρακτήρα, που δε διαφέρει σε τίποτα απ' αυτόν των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων της Ευρωζώνης.

στο ψαχνό

Η έμπρακτη αχρηστία της ψήφου

Δύο φορές μέσα σε μισό χρόνο οι αστικές δυνάμεις φρόντισαν να αποδείξουν ότι στο σύγχρονο καπιταλισμό η ψήφος είναι μια τυπική διαδικασία, πρακτικά άχρηστη, ιδιαίτερα όταν πρόκειται να ρυθμίσει ζητήματα ιμπεριαλιστικού ενδιαφέροντος.

Η πρώτη φορά ήταν μετά τις 25 Γενάρη. Με την εκλογική του νίκη στο τσεπάκι, ο Τσίπρας προσπάθησε όχι να επιβάλει αυτά που έταζε προεκλογικά στον ταλαιπωρημένο (και μπαϊλντισμένο) ελληνικό λαό, αλλά να διαπραγματευθεί μια σχετικά «λάιτ» συμφωνία ολοκλήρωσης του Μνημόνιου-2, με την εφαρμογή κάποιων μέτρων που δε θα προκαλούσαν μεγάλη αναταραχή και δε θα απέκοβαν την κυβέρνησή του από τη λαϊκή υποστήριξη που απολάμβανε.

Η απάντηση των ιμπεριαλιστών ήταν κοφτή: τη λαϊκή εντολή μπορείτε να τη βράσετε και να πιείτε το ζουμί της, στην ΕΕ και την Ευρωζώνη ισχύουν κανόνες κι αυτούς τους βάζουμε εμείς.

Επί πέντε μήνες γινόταν ένα παιχνίδι, με τους ιμπεριαλιστές να παραμένουν αμετακίνητοι και τη συγκυβέρνηση Τσίπρα-Καμμένου να υποχωρεί συνεχώς και να αποδέχεται τη μία μετά την άλλη τις σκληρές μνημονιακές απαιτήσεις της τρόικας. Η λαϊκή εντολή πετάχτηκε στα σκουπίδια και κανείς δεν την αναζήτησε.

Φτάνοντας στο τέλος της διολίσθησης, παράλληλα με την αποδοχή του τελευταίου σκληρού σχεδίου της τρόικας (πρόταση Γιούνκερ), ο Τσίπρας αποφάσισε να κάνει κι ένα δημοψήφισμα, όχι για να ενισχύσει τη διαπραγματευτική του θέση έναντι των δανειστών (είχε καταλάβει πλέον ότι αυτό θα ήταν ανέφικτο), αλλά για να ενισχύσει τη θέση του στο εσωτερικό πολιτικό παιχνίδι.

Η προκήρυξη του δημοψηφίσματος, παρά τον εμφανή κάλπικο χαρακτήρα του, παρά την επιστολή Τσίπρα, τρεις μέρες μετά την προκήρυξή του, με την οποία αποδέχτηκε (με ελάχιστες και ανούσιες διαφοροποιήσεις) την πρόταση Γιούνκερ, χαρακτηρίστηκε από τους ιμπεριαλιστές casus belli.

Οταν ο Τσίπρας επανήλθε στις Βρυξέλλες με το 61,3% στο τσεπάκι του, δεν τόλμησε ούτε να το επικαλεστεί. Δεν έκανε δεύτερη φορά το λάθος να επικαλεστεί τη λαϊκή εντολή. Την επικαλέστηκαν, όμως, οι ιμπεριαλιστές. Σεβόμαστε τη δημοκρατική διαδικασία, είπαν με σαρκασμό και κυνικότητα, και γι' αυτό δεν αρκούμαστε στην πρόταση Γιούνκερ, την οποία έχετε ήδη αποδεχτεί. Πρέπει σ' αυτή την πρόταση να προσθέσετε νέα μέτρα. Εχετε προθεσμία δύο ημερών να μας φέρετε το σύνολο των μέτρων, παλαιών και νέων, που η τρόικά μας θα σας υπαγορεύσει.

Βέβαια, πριν ακόμη ηχήσουν οι καμπάνες του νέου ιμπεριαλιστικού τελεσίγραφου, ο ίδιος ο Τσίπρας είχε φροντίσει να πετάξει στα σκουπίδια τη νέα λαϊκή εντολή, μαζεύοντας στο προεδρικό μέγαρο τους εκπροσώπους του «ναι» και συναποφασίζοντας μαζί τους ότι θα πάει για συμφωνία «πάση θυσία».

Αποδείχτηκε, λοιπόν, ξανά ότι η ψήφος είναι παντελώς άχρηστη και χρησιμεύει μόνο ως μηχανή ανακατανομής ισχύος μέσα στο αστικό στρατόπεδο. Ιδιαίτερα όταν είναι σκέτη ψήφος ανάθεσης, με μια λιγότερο ή περισσότερο μεσσιανική προσδοκία, χωρίς καν ένα στοιχείο επιφυλακής και ελέγχου αυτών που δέχονται την ψήφο.

Κατά συνέπεια, πρέπει ν' αλλάξουμε πολιτική συμπεριφορά. Να εκτιμήσουμε την ψήφο στην πραγματική της αξία και να αναζητήσουμε εκείνα τα εργαλεία πολιτικής που αποδίδουν έμπρακτα. Εργαλεία που δουλεύουν μόνο στο δρόμο, όταν τα χειρίζονται οι ιδιοκτήτες τους και όχι απατεώνες εργολάβοι.

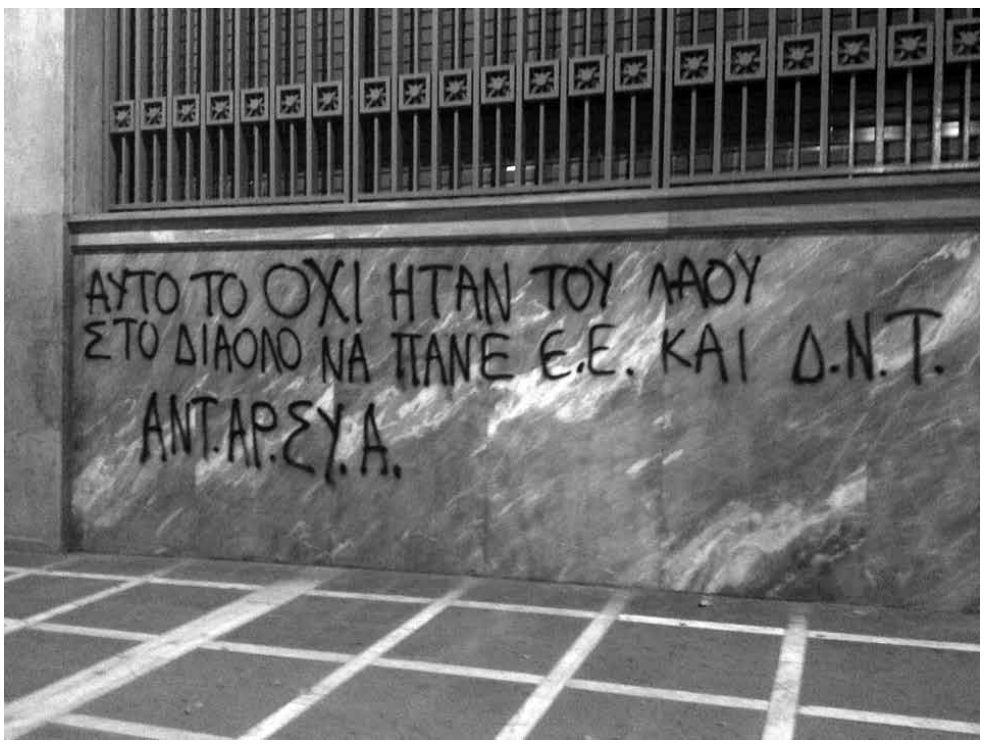

Μέσα στους πανηγυρισμούς και τους χορούς της νύχτας της Κυριακής γράφτηκε και το σύνθημα της φωτογραφίας. Για να θυμίζει πως, εκτός από τους αδίστακτους πολιτικούς απατεώνες του ΣΥΡΙΖΑ, συνυπεύθυνοι για την εξαπάτηση και την προδοσία του ελληνικού λαού είναι και ορισμένοι αριστεροί και αναρχικοί μαϊντανοί, που έσπευσαν να συνταχθούν στην ουρά της συγκυβέρνησης Τσίπρα-Καμμένου, προσφέροντας στον ΣΥΡΙΖΑ το αριστερό άλλοθι που τόσο χρειαζόταν.

ΚΟΝΤΡΕΣ

Κουτοπονηριές

Με «άκυρο» ξεκίνησε ο Περισσός, με «άκυρο-λευκό-αποχή» κατέληξε. Το είπε ο ίδιος ο Κουτσούμπας την Παρασκευή, σε τηλεοπτική του εμφάνιση. «Ακυρο, λευκό, αποχή πιστεύουμε θα είναι ένα πολύ δυναμικό ποσοστό και πρέπει έτσι να εκφραστεί ο ελληνικός λαός, δηλαδή να γυρίσει την πλάτη σε αυτό που του λένε όλα τα άλλα κόμματα» δήλωσε. Ετσι, είπαν την... τοξική λέξη «Αποχή», αυτοί που μια ζωή δε δέχονται την αποχή ως πολιτική στάση, αλλά προσπαθούν να τη σκεπάσουν με τόνους από λάσπη. Φοβούμενοι, όμως, ότι μπορεί το Ακυρο να μην περάσει ως γραμμή ούτε στους ψηφοφόρους τους, έκαναν την ανάγκη φιλοτιμία και είπαν να «απλωθούν» και προς τη μεριά της Αποχής, για να είναι... πολιτικά κατοχυρωμένοι.

Πανικός

Αν προεκλογικά κινήθηκαν με την κουτοπονηριά της τελευταίας στιγμής, μετεκλογικά ο Περισσός έπαθε πανικό και έκανε κωλοτούμπα μέσα σε ελάχιστες ώρες. Λίγο μετά τις 7 το απόγευμα, όταν το μοναδικό «στοιχείο» ήταν τα γκάλοπ (ούτε καν exit poll), που έδιναν πολύ μικρή διαφορά ανάμεσα στο «όχι» και στο «ναι» (γύρω στις τέσσερις μονάδες), τα στελέχη του Περισσού στα τηλεοπτικά πάνελ (π.χ. η Κανέλλη στο Mega) στέκονταν στην ερμηνεία που εκ των προτέρων έχει δώσει η κυβέρνηση στο «όχι» και στον μνημονιακό Αρμαγεδδώνα που έρχεται.

Κατά τις 9 το βράδυ, όταν πια έγινε φανερό ότι το «όχι» κερδίζει με τεράστια διαφορά, η γραμμή άλλαξε. Αρχισαν πια να μιλούν μόνο για τα λαϊκά προβλήματα που πρέπει να αντιμετωπιστούν και για τα οποία όλος ο λαός ενωμένος πρέπει να αγωνιστεί. Το ότι έρχεται σίγουρα νέος μνημονιακός Αρμαγεδδώνας και πως αυτός ο κόσμος που εξαπατήθηκε και ψήφισε «όχι» σε λίγες μέρες θα αισθάνεται προδομένος, έφυγε τελείως από τις τοποθετήσεις των στελεχών του Περισσού (ακόμη και της Κανέλλη, που έκανε μια θεαματικότατη κωλοτούμπα).

Το λόγο αυτής της κωλοτούμπας μπορούμε να τον αντιληφθούμε. Οπορτουνιστικά σκεφτόμενος και συμπεριφερόμενος ο Περισσός προσπάθησε να χαϊδέψει τ' αυτιά των ψηφοφόρων του «όχι». Η επιμονή σε αρχές, ακόμη και σε αυτονόητες αλήθειες (όπως το πώς ερμηνεύει η κυβέρνηση το «όχι») ποτέ δεν ήταν... το φόρτε αυτού του κόμματος.

Βατερλό και χοντροπετσιά

Στις 7 το απόγευμα οι εταιρίες δημοσκοπήσεων έδιναν διαφορά του «όχι» από το «ναι» μεταξύ δύο και τεσσάρων εκατοστιαίων μονάδων και μετά από δυο ώρες η πραγματική διαφορά ξεπερνούσε τις είκοσι μονάδες. Το Βατερλό τους είχε συντελεστεί. Προφανώς, ο κόσμος που πήρε μέρος στις τηλεφωνικές δημοσκοπήσεις τους (γιατί δεν έκαναν καν exit poll, αλλά τηλεφωνικές δημοσκοπήσεις σε δείγματα χιλίων ατόμων) τους δούλευε κανονικότατα.

Παρά ταύτα, οι εκπρόσωποι των εταιριών παρέμειναν στα τηλεοπτικά πλάνα και ανέλυαν τα... ποιοτικά στοιχεία της ψήφου. Πόσοι έφυγαν από τη ΝΔ προς το «όχι», πόσοι από τον ΣΥΡΙΖΑ προς το «ναι», πώς ψήφισαν οι διάφορες ηλικιακές ομάδες κτλ. Δε χρειάζεται να είναι κανείς στατιστικολόγος για να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι αυτά τα λεγόμενα ποιοτικά στοιχεία είναι άχρηστα, αφού στηρίζονται σε μια βάση εκκίνησης (ψήφος) που δεν έχει καμιά σχέση με την πραγματικότητα.

Και την επομένη, το συνδικάτο τους (ΣΕΔΕΑ) ανακοίνωσε ότι η μέθοδος που χρησιμοποιήθηκε «κατέγραψε μεν την κυρίαρχη τάση» (!), «αλλά δεν μπόρεσε να εκτιμήσει το εύρος της τελικής διαφοράς» (έπεσαν έξω 20 μονάδες και λένε ότι απλώς «δεν μπόρεσαν να εκτιμήσουν το εύρος»!).

Η τελευταία προβοκάτσια

Η τελευταία προβοκάτσια του Μπαρουφάκη ως υπουργού, λίγο πριν ανακοινώσει επίσημα ότι ο Τσίπρας του έδωσε τα παπούτσια στο χέρι, ήταν η δήλωση στον ανταποκριτή της βρετανικής Telegraph, ότι το ελληνικό κράτος μπορεί κάλλιστα να εκδώσει παράλληλο νόμισμα και ν' αντιμετωπίσει την πίεση από τους δανειστές του. Την ώρα που ο Τσίπρας τηλεφωνούσε στον Ολάντ (και ποιος ξέρει σε ποιους ακόμη) και προσπαθούσε να τον πείσει ότι το «όχι» το έχει ήδη πετάξει στα σκουπίδια, μετατρέποντάς το σε «ναι», ο Μπαρουφάκης τον προβοκάριζε με φλυαρίες περί παράλληλου νομίσματος. Φλυαρίες τις οποίες μάλιστα κάθε άλλο παρά διέψευσε, βάζοντας «κύκλους» του να δηλώσουν ότι ήταν... μια θεωρητική συζήτηση.

Ψεύτης ή άσχετος;

Βράδυ Κυριακής, ακούσαμε όλοι σε γενική τηλεοπτική μετάδοση από το Ζάππειο τον Καμμένο να λέει, κατακεραυνώνοντας τους δανειστές, ότι θέλουν να εξοντώσουν την ελληνική οικονομία και γι' αυτό πρό-

Πρακτικά

Η πολιτική είναι μια κατεξοχήν πρακτική υπόθεση. Πολλές φορές, ακόμη και οι συμβολισμοί της έχουν άμεση πρακτική στόχευση. Αλλες φορές, συμβολισμοί και πρακτική δράση συγχωνεύονται σε βαθμό που να μην μπορείς να διακρίνεις αν κάτι έχει απλώς συμβολική σημασία ή αποτελεί άμεση πρακτική δράση.

Μια απ' αυτές τις περιπτώσεις είναι οι πρώτες κινήσεις του Τσίπρα αμέσως μόλις έγινε γνωστή η με μεγάλη διαφορά νίκη του «όχι» στο δημοψήφισμα. Οι δυο πρώτες κινήσεις του, μια προς το εξωτερικό και μια προς το εσωτερικό, είχαν και συμβολική σημασία, αλλά αποτελούσαν και πρακτική πολιτική δράση.

Επικοινώνησε με τον Ολάντ και μεταξύ των άλλων του ανακοίνωσε ότι διώχνει τον Μπαρουφάκη από υπουργό Οικονομικών, παρουσιάζοντας αυτή την κίνησή του ως επιβεβαίωση του ότι ποτέ από το μυαλό του δεν πέρασε η ιδέα της ρήξης, γι' αυτό και με 61% των έγκυρων ψηφοδελτίων στο τσεπάκι του δε διστάζει να διώξει τον υπουργό του, ικανοποιώντας ένα αίτημα που είχε διατυπωθεί από πολλούς.

Η δεύτερη κίνηση ήταν να επισκεφτεί τον πρόεδρο της Δημοκρατίας και να δρομολογήσει τη συνάντηση των πολιτικών αρχηγών, η οποία μετά από μερικές ώρες θα κατέληγε σε ένα κείμενο πολιτικής συμφωνίας, η οποία ταύτιζε το «όχι» με το «ναι».

τειναν να αυξηθεί ο συντελεστής φορολογίας κερδών από το 26% στο 29%. Η αλήθεια είναι πως η αύξηση του συντελεστή κερδών στο 29% είναι πρόταση της κυβέρνησης, η οποία μάλιστα καμάρωνε ότι μ' αυτό το μέτρο κάνει ανακατανομή των βαρών σε βάρος του κεφαλαίου. Είναι επίσης γνωστό, ότι οι δανειστές αντιπρότειναν (και το δέχτηκε η κυβέρνηση με την επιστολή Τσίπρα της 30ής Ιούνη), η αύξηση να είναι στο 28%.

Οπότε το ερώτημα για τον Καμμένο είναι αν δεν έχει ιδέα για το τι διαπραγματεύεται το Μαξίμου ή αν εν γνώσει του έλεγε ψέματα, για να δείξει πόσο φίλος του κεφαλαίου είναι.

Παραλήρημα ξεκούτη

Καλά, κανένας δεν διαβάζει τα μηνύματα που γράφει ο Κάστρο ώστε να τον προστατέψει από τη γελοιοποίησης ή μπερδεύτηκαν στο copy-paste και κόλλησαν στην προς Τσίπρα επιστολή κάποιο απόσπασμα που προοριζόταν γι' αλλού; Οπως και να 'χει, η συγχαρητήρια επιστολή του Φιδέλ Κάστρο προς τον «εντιμότατο σύντροφο Αλέξη Τσίπρα», εκτός από τα συγχαρητήρια «για τη λαμπρή πολιτική σας νίκη», περιλαμβάνει και το εξής εκπληκτικό παραλήρημα (εντελώς στα ξεκούδουνα): *«Η Κούβα αναγνωρίζει το θάρρος και τις επιχειρησιακές ικανότητες των ρωσικών στρατευμάτων, που, ενωμένες με τις δυνάμεις του ισχυρού συμμάχου τους, της Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας, και με αυτές άλλων εθνών της Μέσης Ανατολής και της Ασίας, επιχειρούσαν πάντα να αποφεύγουν τον πόλεμο αλλά ποτέ δεν επέτρεψαν η στρατιωτική επιθετικότητα να περάσει χωρίς μια απάντηση πειστική και συντριπτική»*!

Προπαντός η κονόμα

Πέταξε από τη χαρά του ο βρετανός εκδότης του Μπαρουφάκη μόλις έμαθε την αποπομπή του από τον Τσίπρα. Εσπευσε αμέσως να επανεκδώσει ένα βιβλίο του Μπαρουφάκη και άνοιξε «σελίδα» στο twitter με τίτλο «MinisterofAwesome» («και γαμώ τους υπουργούς» θα το μεταφράζαμε στη σύγχρονη νεοελληνική αργκό). Ο εκπρόσωπος Τύπου του Μπαρουφάκη δήλωσε στη «Wall Street Journal» ότι το αφεντικό του δεν είχε καμιά ανάμιξη στην ανακοίνωση του εκδότη του και το στιλ της δεν τον εκφράζει.

Εμείς να θυμίσουμε ότι ο Μπαρουφάκης είχε δηλώσει παρόμοια πράγματα και για τη lifestyle φωτογράφιση στο γαλλικό «Paris Match», αλλά αναγκάστηκε να το βουλώσει όταν η διεύθυνση του περιοδικού ανακοίνωσε πως το σχετικό αίτημα είχε υποβάλει ο γάλλος εκδότης του Μπαρουφάκη, στο πλαίσιο της προώθησης της γαλλικής μετάφρασης του βιβλίου του, και πως ο Μπαρουφάκης με τη σύζυγό του φωτογραφίστηκαν με μεγάλη ευχαρίστηση στο ίδιο τους το σπίτι.

Κυνικός εκβιαστής

Από την ιμπεριαλιστική συγχορδία που έσπερνε το φόβο στον ελληνικό λαό την προηγούμενη βδομάδα δε θα μπορούσε να λείψει ο πρώην διοικητής της ΕΚΤ Ζαν-Κλοντ Τρισέ, ο οποίος δήλωσε σε συνέντευξή του στη «Μοντ»: *«Το καθαρό Οχι οδηγεί στην άμεση καταστροφή. Ο έλληνας πρωθυπουργός λέει ότι το Οχι του δίνει τη δυνατότητα να διαπραγματευθεί μια πιο ευνοϊκή συμφωνία. Με την αξιοπιστία της Ελλάδας όμως να έχει πληγεί σε δραματικό βαθμό από τις προηγούμενες περιπέτειες, η αποδυνάμωση της συμφωνίας από οικονομική και δημοσιονομική πλευρά ενέχει τον κίνδυνο να μην πειστεί κανένας και να μην αποκατασταθεί η εμπιστοσύνη»*.

Η δήλωση Τρισέ έχει δύο σκέλη. Το πρώτο σκέλος δε διαφέρει σε τίποτα από τον εκβιασμό που ασκούσαν όλα τα στελέχη του ιμπεριαλιστικού ιερατείου της ευρωζώνης στον ελληνικό λαό. Το δεύτερο σκέλος, όμως, δεν στερείται ενδιαφέροντος. Είναι μια προειδοποίηση στον Τσίπρα, ότι και να κερδίσει το δημοψήφισμα, κάθε άλλο παρά ροδοπέταλα θα βρει στο δρόμο του προς τις Βρυξέλλες. Αντίθετα, θα βρει αγκάθια. Και βέβαια, ο Τρισέ επιβεβαιώθηκε, αν και θεωρούμε πως και οι Τσιπραίοι δεν είχαν πλέον καμιά αμφιβολία γι' αυτό που τους περιμένει. Το δημοψήφισμα δεν το έκαναν για να ενισχυθούν στη διαπραγμάτευση με τους ιμπεριαλιστές δανειστές, αλλά για να πάρουν εν λευκώ εξουσιοδότηση από τον ελληνικό λαό να του «φορέσουν» το Μνημόνιο-3, κατοχυρώνοντας ταυτόχρονα τη συνέχιση της κυβερνητικής τους θητείας.

Πεισμωμένες συμπεθέρες

Σαν πεισμωμένες συμπεθέρες αντέδρασαν ο Γιούνκερ και ο Ντεϊσελμπλούμ, αμέσως μόλις έμαθαν το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος. Είχαν εκτεθεί ανεπανόρθωτα, βλέπετε, μάλλον δίνοντας πίστη στις διαβεβαιώσεις διάφορων στην Αθήνα ότι μπορεί να βγει και το «ναι», και τους ήρθε κομματάκι ξινό το 61%. Οπότε, ο μεν Ντεϊσελμπλούμ έκανε λόγο για «λυπηρή απόφαση», ο δε Γιούνκερ εξαφανίστηκε και έβαλε τους κολαούζους του να δηλώσουν ότι «διαβουλεύεται για το ελληνικό θέμα με τους δημοκρατικά εκλεγμένους ηγέτες των υπόλοιπων 18 μελών της ευρωζώνης». Αφού ήπιαν το ξυδάκι τους, ξεπείσμωσαν και από Δευτέρα έπιασαν δουλειά σα να μην έτρεξε τίποτα.

ZOOM

Θλιβεροί ακόλουθοι της σοσιαλδημοκρατίας

Το βράδυ της Παρασκευής, χειροκροτούσαν εκστασιασμένοι τον Αλέξη Τσίπρα, αδιαμφισβήτητο ηγέτη της καμπάνιας του Οχι, ο οποίος με τη «θαρραλέα απόφασή του» (όπως έγραψε κάποιος από δαύτους) οδήγησε στην «εκρηκτική ωρίμανση της βασικής αντίθεσης που μας ακολουθεί από τις 25 Ιανουαρίου: της αντίθεσης ανάμεσα στην πολιτική δύναμη της ελληνικής Αριστεράς, επικεφαλής ενός κυρίαρχου λαού, και την οικονομική δύναμη των επίδοξων στραγγαλιστών μας» (άρθρο Π. Παπακωνσταντίνου στην ιστοσελίδα της «Αριστερής Πλατφόρμας» του ΣΥΡΙΖΑ Iskra).

Το βράδυ της Κυριακής, χόρευαν εκστασιασμένοι στο Σύνταγμα, μαζί με τους οπαδούς του ΣΥΡΙΖΑ και του Καμμένου, που είχαν πιάσει στασίδι από νωρίς.

Τη Δευτέρα, κατήγγειλαν τον Τσίπρα για «κατάφωρη παραβίαση και υπεξαίρεση του μεγαλειώδους και ταξικού ΟΧΙ του ελληνικού λαού στο δημοψήφισμα» (ανακοίνωση του Γραφείου Τύπου της ΑΝΤΑΡΣΥΑ).

Υπάρχουν περίοδοι που ο πολιτικός χρόνος γίνεται εξαιρετικά πυκνός, έτσι που τα γεγονότα να τρέχουν με αστρονομική ταχύτητα. Ποιος εχέφρων άνθρωπος, όμως, μπορεί να ισχυριστεί ότι το δεκαήμερο από το Σάββατο 27 Ιούνη, που προκηρύχτηκε το δημοψήφισμα, μέχρι τη Δευτέρα 6 Ιούλη, που στο προεδρικό μέγαρο επικυρώθηκε η εθνική ενότητα και ο Τσίπρας εφοδιάστηκε με μια δήλωση πολιτικής στήριξης, ώστε να την προσκομίσει στο τραπέζι των ιμπεριαλιστών δανειστών, εκλιπαρώντας απ' αυτούς μια τρίτη δανειακή σύμβαση, συνοδευόμενη από ένα Μνημόνιο-3 επί τη βάσει αυτού που ονομάστηκε «πρόταση Γιούνκερ», ήταν μια περίοδος πυκνού πολιτικού χρόνου; Μπορεί ορισμένοι να φαντασιώνονταν (ή να υποκρίνονταν ότι φαντασιώνονται) διάφορα, όμως τα πράγματα ήταν καθαρά.

Το υπουργικό συμβούλιο και η πλειοψηφία της Βουλής ξεκαθάρισαν το θέμα από την αρχή. Η προκήρυξη του δημοψηφίσματος προέβλεπε ότι το «όχι» παρείχε εξουσιοδότηση στην κυβέρνηση να συνεχίσει τη διαπραγμάτευση. Πολύς κόσμος δεν το ήξερε, όμως οι πολιτικές δυνάμεις το ήξεραν πολύ καλά. Γιατί δεν ενημέρωσαν τον κόσμο γι' αυτό, ώστε προσερχόμενος στην κάλπη να γνωρίζει ότι χορηγεί ταυτόχρονα εν λευκώ εξουσιοδότηση στην κυβέρνηση να χειριστεί την ψήφο του; Πώς θα χειριζόταν την ψήφο του η κυβέρνηση; Κι αυτό ήταν σαφές, αφού με διάγγελμα του ίδιου του Τσίπρα ξεκαθαρίστηκε ότι η κυβέρνηση σε καμιά περίπτωση δεν επιδιώκει ρήξη, αλλά θα χρησιμοποιήσει το «όχι» για να ενισχύσει τη διαπραγματευτική της δύναμη. Πώς, λοιπόν, αυτοί που υποτίθεται ότι ήταν υπέρ ενός... ντούρου «όχι», χωρίς επιστροφή στη διαπραγμάτευση και επιδίωξη μιας συμφωνίας, δέχτηκαν να μετατραπούν σε χειροκροτητές του Τσίπρα στην κεντρική εκδήλωση του «όχι» (και όχι μόνο); Πώς διαχωρίστηκαν από την ηγετική ομάδα του ΣΥΡΙΖΑ ή πώς προσπάθησαν να δεσμεύσουν αυτή την ηγετική ομάδα σε μια ντούρα εκδοχή του «όχι»;

Οσες συγχύσεις και αν υπήρχαν το πρώτο τριήμερο μετά την προκήρυξη του δημοψηφίσματος, στις 30 Ιούνη ξεκαθαρίστηκαν. Ο Τσίπρας έστειλε τις γνωστές επιστολές στους δανειστές, με τις οποίες ζητούσε τρίτο δάνειο και τρίτο Μνημόνιο, με βάση εκκίνησης την πρόταση Γιούνκερ. Τι έκαναν οι οπαδοί του «ντούρου» «όχι»; Οχι μόνο δεν αποκάλυψαν στο λαό ότι η κυβέρνηση ετοιμάζεται εκ των προτέρων να χρησιμοποιήσει το «όχι» ως ναι σε νέο δάνειο και νέο Μνημόνιο, αλλά τον κάλεσαν να πάει να χειροκροτήσει αυτούς που είχαν καταστήσει σαφές τι θα κάνουν. Δεδομένου ότι ήταν ηλίου φαεινότερο πως το δημοψήφισμα ήταν μόνο μια διαδικασία ξεκαθαρίσματος εσωτερικών πολιτικών λογαριασμών, όσες πολιτικές συλλογικότητες τάχθηκαν με το «όχι» τάχθηκαν στο πλευρό του ΣΥΡΙΖΑ που επεδίωξε (και κατάφερε τελικά, έστω και πρόσκαιρα) να εκκαθαρίσει το πολιτικό τοπίο προς όφελός του. Ολα τα υπόλοιπα είναι πολιτικό κουτόχορτο.

Και κυρίως είναι πολιτικό κουτόχορτο το βασικό επιχείρημα που χρησιμοποιήθηκε από όλους (από άλλους αδέξια και πρωτόγονα και από άλλους με σχετική επιδεξιότητα) για να δικαιολογήσει την προσκόλλησή τους στην ουρά του ΣΥΡΙΖΑ και της συγκυβέρνησης Τσίπρα-Καμμένου. Οτι δηλαδή κάνουν παρέμβαση στις μάζες για να τους τραβήξουν σε μια γνήσια αντιιμπεριαλιστική, αντι-ΕΕ, αντιμνημονιακή κατεύθυνση. Αρκεί να ρωτήσει κανείς: και γιατί αυτό δεν μπορούσατε να το κάνετε υποστηρίζοντας την αποχή; Δε θα ήταν πιο καθαρό το περιεχόμενο της κατεύθυνσης που υποτίθεται ότι υπηρετείτε, αν το πολιτικό πρόταγμα διαχωριζόταν καθαρά από το πολιτικό πρόταγμα της κυβέρνησης; Αν το πάμε και παραπέρα, θα έπρεπε οι φορείς αυτών των απόψεων να ψέξουν τους εαυτούς τους που δεν ακολούθησαν την ίδια στάση και στις τελευταίες βουλευτικές εκλογές. Να καλέσουν, δηλαδή, σε υποστήριξη του ΣΥΡΙΖΑ (με τις όποιες προειδοποιήσεις για την πολιτική του), προκειμένου να μη διασπαρούν και πάνε χαμένες κάποιες χιλιάδες ψήφοι.

Το πιο σημαντικό, στο οποίο κανείς τους δε δοκίμασε να μπει, γιατί δε βολεύει καθόλου, είναι το πώς αντέδρασαν μετά την ανοιχτή «προδοσία» του ΣΥΡΙΖΑ, που από το βράδυ του δημοψηφίσματος κιόλας κατέστησε σαφές (δήλωση Τσίπρα), ότι ξεκινά διαπραγμάτευση για να φέρει συμφωνία. Πώς προσέγγισαν τον κόσμο του «όχι»; Πώς απάντησαν στο επιχείρημα ότι το «όχι» σήμαινε άρνηση της διαπραγμάτευσης; Πώς απάντησαν στο επιχείρημα ότι το «όχι» ήταν ταυτόχρονα «ναι στο ευρώ»; Ποια είναι η γνώμη τους για την πολιτική κεφαλαιοποίηση του «όχι», την έκανε η κυβέρνηση ή αυτοί;

Οταν η αστική πολιτική βάζει ψευτοδιλήμματα, καθήκον των επαναστατών δεν είναι να πιάσουν τον πιο κοντινό πόλο του ψευτοδιλήμματος, στο όνομα του ότι προς αυτόν τον πόλο έλκονται λαϊκές μάζες. Καθήκον τους είναι να διαχωριστούν πλήρως και από τους δύο πόλους, γιατί μόνο έτσι ο πολιτικός λόγος τους θα είναι καθαρός και εύληπτος και θα έχει πιθανότητες να επηρεάσει ένα κομμάτι των λαϊκών μαζών. Αλλιώς, όταν επιλέγουν πόλο, μετατρέπονται σε ακόλουθους εκείνου του τμήματος της αστικής πολιτικής που ηγεμονεύει σ' αυτόν τον πόλο. Οπως ακριβώς συνέβη στην περίπτωση του δημοψηφίσματος.

Είναι πραγματικά άχαρο να συζητάμε για τα αυτονόητα. Γι' αυτό θα ολοκληρώσουμε αυτό το σημείωμα με μερικές σκέψεις για το χαρακτήρα των πολιτικών συλλογικοτήτων που επέλεξαν να μετατραπούν σε ουρά του ΣΥΡΙΖΑ. Μολονότι πρόκειται για ένα ευρύτατο φάσμα, που εκτείνεται από τον αναρχικό χώρο μέχρι τις συνιστώσες της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, δηλαδή για πολιτικές δυνάμεις διαφορετικών ιδεολογικών και πολιτικών αναφορών, μπορούμε να δούμε ως κοινά χαρακτηριστικά τους την υπόκλιση στο αυθόρμητο και την αδιαφορία για την ανεξάρτητη πολιτική συγκρότηση του προλεταριακού ρεύματος. Οσο το παιχνίδι παίζεται ανάμεσα σε «ξεφωνημένα» αστικά πολιτικά κόμματα, η ίδια η συγκυρία προστατεύει αυτές τις δυνάμεις από τον απόλυτο πολιτικό εξευτελισμό. Οταν, όμως, στο πολιτικό παιχνίδι παρεισφρύει, με ηγεμονικές αξιώσεις, μια κατ' όνομα αριστερή πολιτική δύναμη, τότε αυτές οι δυνάμεις του μικροαστικού αυθορμητισμού-ακολουθητισμού βρίσκουν το φυσικό τους δρόμο. Συνέβη με το ΠΑΣΟΚ την περίοδο 1980-85, ξανασυμβαίνει με τον ΣΥΡΙΖΑ την τελευταία τριετία.

Το αποτέλεσμα τη δεκαετία του '80 ήταν να ξεθυμάνει ο μικροαστικός ριζοσπαστισμός και να αφομοιωθεί στις διαδικασίες του κυβερνητικού ΠΑΣΟΚ (που δεν ήταν πάντοτε «καθαρά» πολιτικές). Ιδιο θα είναι και τώρα. Αν ο ΣΥΡΙΖΑ καταφέρει να μακροημερεύσει στην εξουσία (προοπτική εξαιρετικά αμφίβολη, καθότι η κρίση έχει γεννήσει ένα Μινώταυρο που τρέφεται με πολιτικά κόμματα και πολιτικές προσωπικότητες), ένα κομμάτι του μικροαστικού ριζοσπαστισμού θα πέσει στο κυβερνητικό μίξερ για ν' αρωματίσει τον εξουσιαστικό πολτό, ενώ ένα άλλο κομμάτι, εντελώς ξεθυμασμένο, θα συγχωνευθεί πολιτικά (ενδεχομένως και οργανωτικά) με τις «αριστερές» συνιστώσες που κάποια στιγμή θα προσπαθήσουν να συγκροτηθούν εκτός ΣΥΡΙΖΑ ή «εντός και εκτός ταυτόχρονα». Σε κάθε περίπτωση, το δημοψήφισμα υπήρξε η κρίσιμη στιγμή που μετέτρεψε ένα σημαντικό τμήμα του μικροαστικού ριζοσπαστισμού σε ανοιχτό παρακολούθημα της αστικής πολιτικής.

Ιστορικά, αυτή η ποιοτική μεταβολή δεν έχει καμιά σημασία. Υπομνηματίζει, όμως, την ανάγκη της πολιτικής συγκρότησης της εργατικής πρωτοπορίας σε επαναστατική-κομμουνιστική βάση. Ο καθένας τραβάει το δρόμο του. Αλλοι μετατρέπονται σε άτυπες συνιστώσες του ΣΥΡΙΖΑ κι άλλοι αντιλαμβάνονται ότι πρέπει να δουλέψουν πιο επίμονα και με «σιδερένιο στομάχι» για να ξαναϋπάρξει εργατική πολιτική στην Ελλάδα.

Πέτρος Γιώτης

Ακλόνητος ο γερμανο-γαλλικός άξονας, υπαγορεύει τους όρους του

Συνάντηση στο Παρίσι είχαν κανονίσει οι Μέρκελ και Ολάντ, πριν την έκτακτη σύνοδο κορυφής που θα σηματοδοτούσε την επανέναρξη της διαπραγμάτευσης με την ελληνική κυβέρνηση, με fast track διαδικασίες αυτή τη φορά. Και πριν ξεκινήσει η έκτακτη σύνοδος κορυφής, οι Μερκολάντ πήραν ιδιαιτέρως τον Τσίπρα, για να του υπαγορεύσουν -παρουσία του Γιούνκερ με τον οποίο θα ρυθμίσει τις λεπτομέρειες τις επόμενες μέρες- ποιοι είναι οι όροι τους. Μετά τη συνάντησή τους στο Παρίσι, οι ηγέτες του γερμανογαλλικού άξονα τοποθετήθηκαν από κοινού, σε πνεύμα ενότητας απέναντι στην υποτελή χώρα, χρησιμοποιώντας ένα μίγμα ειρωνείας και ιμπεριαλιστικής υπαγόρευσης. Γιατί είναι σκέτη ειρωνεία η έκφραση δημόσιου σεβασμού στο αποτέλεσμα του ελληνικού δημοψηφίσματος και την ίδια στιγμή η υπαγόρευση όρων (έμμεσα μεν, αλλά δημόσια) που δείχνουν ότι το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος τους άφησε παγερά αδιάφορους.

Οταν αυτά είπαν δημόσια οι ηγέτες του γερμανογαλλικού άξονα, μπορούμε να φανταστούμε τι είπαν κατ' ιδίαν στον Τσίπρα. Αλλωστε, γνώριζαν πολύ καλά πως το δημοψήφισμα δε γινόταν για να πάει ο Τσίπρας πιο «βαρύς» απέναντί τους, αλλά για να σώσει ο Τσίπρας την πολιτική παρτίδα στο εσωτερικό της Ελλάδας. Γνώριζαν τις επιστολές που στάλθηκαν από τον Τσίπρα στις 30 Ιούνη, με τις οποίες ζητούσε νέο δάνειο (αποκλειστικά για την αποπληρωμή των παλιών) και πρότεινε ως Μνημόνιο-3 την περιβόητη «πρόταση Γιούνκερ» (με μερικές δευτερεύουσες τροποποιήσεις). Οπότε, εκείνο που είχαν να του υπαγορεύσουν ήταν οι υπόλοιποι όροι της νέας συμφωνίας, ώστε ο έλεγχός τους όχι μόνο επί της ελληνικής οικονομίας αλλά και επί της ελληνικής κυβέρνησης να είναι πιο ασφυκτικός. Γι' αυτό και είχαν απαιτήσει, μέσω Ολάντ, να εξασφαλίσει ο Τσίπρας τη συμφωνία και των υπόλοιπων αστικών κομμάτων (πλην Περισσού), η οποία αποτυπώθηκε στο χαρτί και στάλθηκε με κάθε επισημότητα από τον Παυλόπουλο (και όχι από τον Τσίπρα) στον Τουσκ.

Τα παραμύθια περί «αλλαγών στην Ευρώπη», «μετώπου του Νότου» κτλ., με τα οποία προεκλογικά και μετεκλογικά ο ΣΥΡΙΖΑ παραμύθιαζε τον ελληνικό λαό, διαψεύστηκαν για μια ακόμη φορά. Ο γερμανογαλλικός άξονας δεν είναι οικοδομημένος σε ιδεολογική βάση, αλλά σε γεωστρατηγική-ιμπεριαλιστική βάση. Γι' αυτό και από τη συγκρότησή του τον έχουν διαχειριστεί περισσότερο χρόνο κυβερνήσεις με διαφορετικό πολιτικό πρόσημο (σοσιαλδημοκράτες από τη μια μεριά συντηρητικοί από την άλλη). Ο Τσίπρας, που ακόμη και τώρα εξακολουθεί να λέει τις παπάρες περί «ευρώπης της ισότητας και της αλληλεγγύης», δεν πήγε στη σύνοδο κορυφής για να διαπραγματευθεί ως ίσος προς ίσους με το σύνολο των ηγετών των χωρών-μελών της ΕΕ ή της Ευρωζώνης, αλλά νομιμοποίησε τον γερμανογαλλικό άξονα και προσπάθησε να διαπραγματευθεί μ' αυτόν και μόνο, κάνοντας σκόνη τα δικά του ιδεολογήματα περί ισότητας και αλληλεγγύης.

Γλείψιμο στον Ντράγκι

Τελικά τι είναι ο Ντράγκι; Ο άνθρωπος που παρανόμως εφάρμοσε το στραγγαλισμό του ελληνικού κράτους, όπως έλεγε μέχρι πρότινος η συριζοπροπαγάνδα, ή ο άνθρωπος που τις μέρες του κλεισίματος των τραπεζών και των ελέγχων στην κίνηση κεφαλαίων (capital controls) επέδειξε άκρως υπεύθυνη στάση, αντιστάθηκε στα «γεράκια» που ζητούσαν μεγάλο κούρεμα των ενεχύρων που καταθέτουν οι ελληνικές τράπεζες για να χρηματοδοτηθούν από την ΕΚΤ, και διατήρησε τον ELA στο ύψος της Παρασκευής 27 Ιούνη, όπως λέει τις τελευταίες μέρες η συριζοπροπαγάνδα, διά στόματος του «σκληρού» Βαρουφάκη μάλιστα;

Ο Ντράγκι, βέβαια, δεν είναι ούτε διάβολος ούτε άγγελος. Είναι ένας κεντρικός τραπεζίτης που διαχειρίζεται το κοινό νόμισμα μιας διακρατικής οντότητας. Επειδή αυτή η οντότητα δεν είναι ομοσπονδία, είναι λογικό στο εσωτερικό της να κυριαρχεί η μεγαλύτερη οικονομική δύναμη. Η Γερμανία δηλαδή. Ο Ντράγκι (όπως και πριν απ' αυτόν ο Τρισέ) δεν μπορεί να ενεργήσει ερήμην της Γερμανίας ούτε, πολύ περισσότερο, κόντρα στη Γερμανία. Οι κατευθύνσεις αποφασίζονται σε πολιτικό επίπεδο (αρχικά στο πλαίσιο του γερμανογαλλικού άξονα και στη συνέχεια σε διακρατικό επίπεδο) και ο Ντράγκι ως τεχνοκράτης καλείται να τις εφαρμόσει και να τις εξειδικεύσει όταν απαιτείται. Δεν μπορεί να κινηθεί ούτε έξω από το πλαίσιο του Κανονισμού της ΕΚΤ ούτε, πολύ περισσότερο, εκτός του πλαισίου που καθορίζει η πολιτική βούληση των κυρίαρχων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων.

Η συριζοπροπαγάνδα, πριν ακόμη από τις εκλογές, παρουσίαζε τον Ντράγκι ως άγγελο της ανάπτυξης, ο οποίος συγκρούεται με τον «μερκελισμό». Αυτά έλεγε στις προεκλογικές του συνεντεύξεις ο ίδιος ο Τσίπρας. Οταν σχηματίστηκε η συγκυβέρνηση Τσίπρα-Καμμένου και άρχισε η διαπραγμάτευση, ο Ντράγκι έκλεισε την κάνουλα και άρχισε να εφαρμόζει το μαρτύριο της σταγόνας, όπως ακριβώς επιτάσσει ο ρόλος του ως μαντρόσκυλου των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων. Τότε, ο ίδιος ο Τσίπρας άρχισε να του επιτίθεται, ενώ άλλα στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ (π.χ. οι Λαφαζανοστρατούληδες) τον παρουσίαζαν σαν διάβολο. Οταν προέκυψε η κρίση του δημοψηφίσματος, η πανικόβλητη παιδική χαρά του Μαξίμου άρχισε να ξαναγλείφει τον ευρωτραπεζίτη, επειδή κράτησε τον ELA στα ίδια επίπεδα και της επέτρεψε να αφήνει τις αναλήψεις των 60 ευρώ ημερησίως.

Το πρακτικό αποτέλεσμα της συντριπτικής νίκης του «όχι»

Ποιος διχασμός; Ποια αντιπαράθεση μεταξύ αντιστασιακών και δωσίλογων; Την ώρα που στο Σύνταγμα στήνονταν χοροί και η εξωκοινοβουλευτική ουρά της συγκυβέρνησης Τσίπρα-Καμμένου περιέφερε τα θλιβερά πανό της, πανηγυρίζοντας για τη μεγάλη νίκη του λαού και φαντασιωνόμενη ρήξεις και εξεγέρσεις («προειδοποιώντας» τη συγκυβέρνηση να μην πάει σε διαπραγμάτευση για συμφωνία), στο μέγαρο Μαξίμου είχαν πάρει φωτιά τα τηλέφωνα. Ο Τσίπρας και οι συνεργάτες του έκαναν τα παζάρια με τους ιμπεριαλιστές ηγέτες, κόβοντας κλίμα για την επανέναρξη της διαπραγμάτευσης, την οποία κανείς δεν αρνήθηκε.

«Από αύριο η Ελλάδα θα προσέλθει στο τραπέζι της διαπραγμάτευσης», διακήρυξε ο Τσίπρας λίγο πριν τα μεσάνυχτα. Και περασμένα μεσάνυχτα, επισκέφτηκε τον πρόεδρο της Δημοκρατίας για να του ζητήσει να συγκαλέσει την επομένη σύσκεψη των πολιτικών αρχηγών.

Η σύσκεψη έγινε τη Δευτέρα κιόλας, κράτησε σχεδόν εφτά ώρες και κατέληξε σε πολιτική συμφωνία. Ο πρωθυπουργός και οι πολιτικοί αρχηγοί της ΝΔ, του Ποταμιού, των ΑΝΕΛ και του ΠΑΣΟΚ (διαφώνησε μόνον ο γενικός γραμματέας του Περισσού) προσφέρουν πολιτική στήριξη στην κυβέρνηση για τη συνέχιση της διαπραγμάτευσης και την υπογραφή συμφωνίας.

Οι ηγέτες της αντιπολίτευσης αρνήθηκαν να συνυπογράψουν και την πρόταση με την οποία η κυβέρνηση θα επανέλθει στη διαπραγμάτευση με τους ιμπεριαλιστές δανειστές. Αφήνουν όλη την ευθύνη να την πάρει ο Τσίπρας, ώστε να τον κατηγορήσουν μετά ότι με την τακτική του έφερε τη χειρότερη συμφωνία. Του προσφέρουν μόνο πολιτική στήριξη, σε μια κατεύθυνση που λέει «όχι ρήξη». Δηλαδή, σε ελεύθερη μετάφραση, «συμφωνία πάση θυσία».

Το ότι αρνήθηκαν να συνυπογράψουν οτιδήποτε άλλο εκτός από ένα πλαίσιο πολιτικής συμφωνίας που λέει «πάση θυσία στο ευρώ» δεν σημαίνει ότι δε ζήτησαν να ενημερωθούν πρώτο για το περιεχόμενο της πρότασης με την οποία ο Τσίπρας θα πήγαινε να ξαναρχίσει τη διαπραγμάτευση με τους δανειστές και δεύτερο για το αν ελέγχει το κόμμα του και κυρίως την κοινοβουλευτική του ομάδα. Το τελευταίο ήταν απαραίτητο προκειμένου να καθορίσουν την τακτική τους έναντι του Τσίπρα, διαπιστώνοντας αν τους χρειάζεται μόνο για ενίσχυση στο εξωτερικό ή τους χρειάζεται και για να περάσει το νέο Μνημόνιο από τη Βουλή. Διαφορετικοί θα ήταν οι όροι τους στη μια ή την άλλη περίπτωση. Αν ο Τσίπρας τους χρειαζόταν για να περάσει το Μνημόνιο από τη Βουλή, τότε θα του έθεταν ως όρο το σχηματισμό κυβέρνησης «εθνικής ενότητας», αφήνοντάς του περιθώριο να παζαρέψει μόνο τη δική του πρωθυπουργία. Μάλλον γι' αυτό κλήθηκε στο προεδρικό ο Λαφαζάνης, οιονεί επικεφαλής της συγκροτημένης εσωκομματικής αντιπολίτευσης του ΣΥΡΙΖΑ. Τι συζητήθηκε δεν είμαστε σε θέση να το γνωρίζουμε, όμως το παραμύθι ότι πήγε στο προεδρικό για να είναι παρών στην τηλεφωνική επικοινωνία Τσίπρα-Πούτιν εμείς δεν το χάβουμε.

Οσον αφορά την πρόταση με την οποία ο Τσίπρας θα πήγαινε στις Βρυξέλλες, οι αρχηγοί της αντιπολίτευσης ενημερώθηκαν ότι αυτή θα ήταν η λεγόμενη πρόταση Γιούνκερ της 26ης Ιούνη, η οποία -όπως η ίδια η κυβέρνηση έλεγε- δε διαφέρει σε τίποτα (εκτός από τον ΦΠΑ στα ξενοδοχεία) από την πρόταση της τρόικας στις 25 Ιούνη, η οποία τέθηκε ως πρόταση στο δημοψήφισμα της Κυριακής!

Δηλαδή, ο ελληνικός λαός κλήθηκε να καταψηφίσει (και καταψήφισε σε ποσοστό πάνω από 61% των έγκυρων ψηφοδελτίων) μια πρόταση, η οποία την επόμενη μέρα κατατέθηκε από τον πρωθυπουργό στο συμβούλιο των πολιτικών αρχηγών ως βάση για τη διαπραγμάτευση (με πέντε διορθώσεις)! Αυτοί είναι οι μεγάλοι δημοκράτες! Ετσι αντιλαμβάνονται το σεβασμό στην ετυμηγορία του ελληνικού λαού!

Στην πραγματικότητα, αυτή ήταν μια προδιαγεγραμμένη πορεία. Τα χαράματα της 27ης Ιούνη, το κυβερνητικό συμβούλιο αποφάσισε την προκήρυξη δημοψηφίσματος και 20 ώρες μετά η Βουλή υπερψήφιζε την κυβερνητική πρόταση. Το απόγευμα και το βράδυ της 30ής Ιούνη, ο Τσίπρας έστελνε δυο επιστολές στους ιμπεριαλιστές δανειστές. Με την πρώτη ζητούσε τρίτο δάνειο ύψους 29,1 δισ. ευρώ από τον ESM και με τη δεύτερη πρότεινε ως Μνημόνιο-3 την «πρόταση Γιούνκερ», με ελάχιστες επιμέρους τροποιήσεις.

Επομένως, η ίδια η συγκυβέρνηση Τσίπρα-Καμμένου είχε ξεκαθαρίσει εκ των προτέρων, ότι το «όχι» του ελληνικού λαού στο δημοψήφισμα θα σήμαινε για την ίδια «ναι» στην τελευταία πρόταση της τρόικας. Σε μια πρόταση που θα εξαπολύσει έναν Αρμαγεδδώνα αντιλαϊκών μνημονιακών μέτρων ενάντια στον ελληνικό λαό, που θα έρθουν να προστεθούν στο υπάρχον μνημονιακό καθεστώς. Στο προηγούμενο φύλλο γράψαμε αναλυτικά τι προβλέπει αυτή η τελευταία πρόταση της τρόικας, καθώς και για τις επιμέρους και ανούσιες αλλαγές που προτείνει η κυβέρνηση. Γράψαμε επίσης αναλυτικά για το πως η συγκυβέρνηση, σε συνεργασία με τους ιμπεριαλιστές δανειστές, έχουν προγράψει την Κοινωνική Ασφάλιση.

Πλέον, είναι γνωστό ότι στις Βρυξέλλες ο Τσίπρας προσέκρουσε σε ένα συμπαγές μέτωπο των βασικών ιμπεριαλιστικών δυνάμεων και των υπόλοιπων εξαρτημένων χωρών της Ευρωζώνης. Πρώτα πέρασε από την Ιερά Εξέταση της Μέρκελ και του Ολάντ, παρουσία και του Γιούνκερ που πήρε την εκδίκησή του, και μετά όλοι μαζί (18 εναντίον ενός) του επέδωσαν το γνωστό τελεσίγραφο. Η κίνηση ήταν απόλυτα λογική από την πλευρά τους, από τη στιγμή που ο ίδιος είχε μετατρέψει ακόμη και τη νίκη του στο δημοψήφισμα σε κουρελόχαρτο και είχε συνυπογράψει την απόφαση στο προεδρικό για «πάση θυσία στο ευρώ».

Είναι πολλά αυτά που πρέπει να συζητήσουμε, για να μπορέσουμε να συμβάλουμε στην άκρως απαραίτητη ταξική ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος, ώστε να μπορέσει να αντιμετωπίσει μαχητικά και αποτελεσματικά το μνημονιακό Αρμαγεδδώνα που έρχεται. Προς το παρόν, ας κρατήσουμε την έμπρακτη μετατροπή της ψήφου σε κουρελόχαρτο, ελάχιστες ώρες μετά την ανακοίνωση του εκλογικού αποτελέσματος. Η πλειοψηφία όσων προσήλθαν να ψηφίσουν (γιατί υπάρχουν και αυτοί που απείχαν, αρνούμενοι να νομιμοποιήσουν με τη συμμετοχή τους ένα κάλπικο δημοψήφισμα) ψήφισε «όχι» και το είδε να μετατρέπεται σε «ναι», υπό τις ευλογίες σύμπαντος (πλην Περισσού) του αστικού πολιτικού κόσμου.

Πύρρειος νίκη Τσίπρα, μεγάλη ήττα του ελληνικού λαού

Ο Τσίπρας ήταν αδιαμφισβήτητα ο θριαμβευτής του δημοψηφίσματος της περασμένης Κυριακής. Το «όχι» συγκέντρωσε το 61,31% των έγκυρων ψηφοδελτίων, αφήνοντας το «ναι» στο 38,69%, με την αποχή να αυξάνεται μόνο κατά μία μονάδα σε σχέση με τις βουλευτικές εκλογές του περασμένου Γενάρη (37,50% έναντι 36,38%) και τα άκυρα-λευκά να μην ενσωματώνουν όλη την εκλογική δύναμη του Περισσού (το Γενάρη ο Περισσός είχε 5,47% και τα άκυρα-λευκά ήταν 2,36%, ενώ στο δημοψήφισμα τα άκυρα-λευκά ήταν 5,80%).

Και όμως, οι δυο πρώτες κινήσεις που έκανε αυτός ο θριαμβευτής του δημοψηφίσματος έδειξαν πως κάθε άλλο παρά ως θριαμβευτής αισθάνθηκε. Και αποτελούν οι δύο πρώτες ενέργειες του Τσίπρα το μέτρο για μια ουσιαστική και όχι επιφανειακή εκτίμηση του δημοψηφίσματος.

Το πρώτο που έκανε ο Τσίπρας ήταν να ανακοινώσει από τηλεφώνου στον Ολάντ ότι έδιωξε τον Μπαρουφάκη από την κυβέρνηση. Αυτό γράφτηκε και δεν διαψεύστηκε, αλλά εμμέσως το επιβεβαίωσε και ο Μπαρουφάκης, γράφοντας πως ο Τσίπρας ζήτησε την παραίτησή του αμέσως μετά την ανακοίνωση των αποτελεσμάτων του δημοψηφίσματος. Ηθελε να έχει κάτι να «δώσει» στους δανειστές με την πρώτη επικοινωνία που θα είχε μαζί τους, διαβεβαιώνοντάς τους ότι στόχο έχει τη συμφωνία «πάση θυσία», γι' αυτό και ξεφορτώνεται τον «δύστροπο» υπουργό του. Το ότι αυτό θα εκλαμβανόταν ως αυτοπαραδοχή ότι είναι πρωθυπουργός Μπανανίας ή δεν του πέρασε από το μυαλό ή το θεώρησε αναγκαίο κακό μπροστά στην ανάγκη να εξευμενίσει τους δανειστές.

Το δεύτερο που έκανε ο Τσίπρας ήταν να ζητήσει από τον πρόεδρο της Δημοκρατίας τη σύγκληση του συμβουλίου των πολιτικών αρχηγών, από τους οποίους δε ζήτησε απλώς στήριξη, αλλά να αναλάβουν συνυπευθυνότητα για την τελική φάση της διαπραγμάτευσης. Αδειασε έτσι μεγαλόπρεπα τους Φίληδες που ακόμα χτυπιόταν στα τηλεπαράθυρα, λέγοντας στους αντιπάλους τους, με το μάτι να γυαλίζει: «το 61% το είδατε;». Ενας που αισθάνεται νικητής δεν απευθύνεται στους ηττημένους ζητώντας τη στήριξή τους. Περιμένει αυτούς να κάνουν την πρώτη κίνηση. Τους θέτει τους όρους του και δεν αποδέχεται τους δικούς τους.

Ο Τσίπρας ήξερε πολύ καλά τι θ' αντιμετωπίσει από Δευτέρα, ήξερε πολύ καλά ότι στο ιμπεριαλιστικό κογκλάβιο που θα συμμετείχε το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος δε θα έπαιζε κανένα ρόλο, γι' αυτό από τη μια προσπάθησε να εξευμενίσει τους ιμπεριαλιστές και από την άλλη προσέτρεξε για βοήθεια σ' αυτούς που οι συριζαίοι κατήγγειλαν ως γερμανοτσολιάδες κτλ.

Στο προεδρικό μέγαρο το «όχι» συγχωνεύτηκε απόλυτα με το «ναι» και το αποτέλεσμα αυτής της συγχώνευσης καταγράφηκε στο κοινό ανακοινωθέν που εκδόθηκε στο τέλος της σύσκεψης. Μια μέρα μετά, το «όχι» είχε εξατμιστεί τελείως, καθώς στις Βρυξέλλες, κυρίως στην έκτακτη σύνοδο κορυφής των χωρών της Ευρωζώνης, ο Τσίπρας αποδέχτηκε το τελεσίγραφο των ιμπεριαλιστών (που περιείχε όρους πολύ χειρότερους απ' αυτούς που περιείχαν όλα τα προηγούμενα σχέδια Μνημονίου της τρόικας) και βγαίνοντας δήλωσε «χαρούμενος» (!) και ενημέρωσε πως «η συζήτηση έγινε σε καλό κλίμα»!

Κατόπιν όλων αυτών δεν έχει πραγματικά οποιαδήποτε σημασία να προσπαθήσει να ερμηνεύσει κανείς το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος. Είναι γεγονός ότι η αστική τάξη, σε όλη της την έκταση, με όλους τους μηχανισμούς της, πάλεψε λυσσαλέα υπέρ του «ναι». Εβγαλε στην πιάτσα όλες τις εφεδρείες της. Από τον... Βούδα της Ραφήνας και τον Μητσοτάκη, μέχρι τους παροπλισμένους άλλοτε μεγαλο-πασόκους (Λαλιώτη, Βάσω και σία). Στο πλευρό της τάχθηκε το σύνολο των ιμπεριαλιστικών παραγόντων, ορισμένοι από τους οποίους ξεπέρασαν σε προκλητικότητα τους ντόπιους (Σουλτς, Ντεϊσελμπλούμ, Γιούνκερ). Αυτή η λυσσαλέα εκστρατεία της ήταν τόσο προκλητικά ψεύτικη που έφερε το αντίθετο αποτέλεσμα. Τα «φίδια» που ξεστόμιζαν καθημερινά όχι μόνο δεν τρόμαξαν αλλά εξόργισαν το λαϊκό κόσμο. Γι' αυτό και είδαμε τόσο μεγάλα ποσοστά του «όχι» στα προλεταριακά κέντρα, αλλά και στην επαρχία, ακόμη και στις τουριστικές περιοχές που είχαν ήδη αρχίσει να πλήττονται από το κλείσιμο των τραπεζών.

Πόσο ξέφευγε αυτή η αντίδραση από το συναισθηματικό πεδίο και πέρασε στο πολιτικό πεδίο; Κι αυτό το πολιτικό πεδίο συνιστούσε έναν -θολό έστω- αντικαπιταλισμό/αντιιμπεριαλισμό, με αιχμή την αποδέσμευση από την Ευρωζώνη και τη μονομερή διαγραφή του χρέους ή ήταν συνειδητή -σε μικρότερο ή μεγαλύτερο βαθμό- στήριξη της κυβέρνησης, με την πεποίθηση ότι αυτή δεν πρόκειται να προχωρήσει σε καμιά περίπτωση σε έξοδο από την Ευρωζώνη, αλλά θα κάνει ό,τι μπορεί για να πετύχει μια κατά το δυνατόν λιγότερο επώδυνη συμφωνία με τους ιμπεριαλιστές δανειστές;

Οπως μέσα στο «ναι» μπορεί κανείς να βρει από συνειδητούς δωσίλογους μέχρι λαϊκούς ανθρώπους που τρόμαξαν από την λυσσώδη κυβερνητική προπαγάνδα, έτσι και μέσα στο «όχι» μπορεί να βρει πολλές απόψεις. Πλειοψηφικά, όμως, δεν υπήρχε αντι-ΕΕ και αντι-ευρώ ρεύμα. Αν υπήρχε κάτι τέτοιο, θα το είχαμε δει από πριν, δε θα το βλέπαμε ξαφνικά στην κάλπη. Το σίγουρο, όμως, είναι ότι κανένας απ' αυτούς που συντάχθηκαν με το «όχι» (ή ελάχιστοι) δε φανταζόταν ότι την επόμενη κιόλας μέρα το «όχι» του θα συντασσόταν με το «ναι» των δωσίλογων και θα πήγαινε ως πρόταση για τρίτο δάνειο και τρίτο Μνημόνιο, πολύ χειρότερο από το Μνημόνιο στο οποίο είπε «όχι».

Είναι αυτή ακριβώς η διάψευση ακόμη και των πιο μετριοπαθών ελπίδων του «όχι» που καθιστά τη νίκη του Τσίπρα Πύρρειο. Ακόμη κι αν περάσει τον κάβο των καλοκαιρινών μηνών, ακόμη κι αν για μερικούς μήνες δεν υπάρξουν λαϊκές αντιδράσεις, θα καταγραφεί στη λαϊκή συνείδηση ως ο πρωθυπουργός που υπέγραψε το τρίτο Μνημόνιο, αφού προηγουμένως κορόιδεψε τον ελληνικό λαό πιο αισχρά από τους προκατόχους του. Τον χρησιμοποίησε όχι για να ενισχύσει τη διαπραγματευτική του θέση έναντι των δανειστών, αλλά για να ισχυροποιηθεί στο εσωτερικό πολιτικό πεδίο. Και μέσα στο κόμμα του και έναντι των πολιτικών του αντιπάλων.

Το μόνο πρακτικό αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος ήταν αυτή η πρόσκαιρη πολιτική ενίσχυση του Τσίπρα στο εσωτερικό. Στο εξωτερικό όχι μόνο δεν άλλαξε τίποτα, αλλά τα πράγματα έγιναν χειρότερα και ο Τσίπρας δήλωσε... χαρούμενος απ' αυτά τα χειρότερα. Το αποτέλεσμα ήταν να καταστεί όμηρος και της αντιπολίτευσης που τη νίκησε στο δημοψήφισμα. Μόνος του προκάλεσε τη σύσκεψη στο προεδρικό μέγαρο, η οποία έβγαλε κοινή θέση «πάση θυσία στο ευρώ» και είναι αναγκασμένος να πιει το πικρό ποτήρι μόνος του, αφού οι χειρισμοί πρέπει να είναι αποκλειστικά δικοί του, ενώ οι ηττημένοι του κουνούν μπροστά στη μούρη την απόφαση του προεδρικού και τον απειλούν μάλιστα πως αν δεν υλοποιήσει αυτή την απόφαση θα διαπράξει προδοσία!

Σε κάθε περίπτωση, το δημοψήφισμα ήταν μια ήττα του ελληνικού λαού. Ενα τμήμα του συντάχθηκε με το «ναι», προσκυνώντας φοβισμένο τη ντόπια αστική τάξη και τους ιμπεριαλιστές πάτρωνες. Το τμήμα που ψήφισε «όχι» εκχώρησε εν λευκώ τη θέλησή του στους τυχοδιώκτες της ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ, που το μετέτρεψαν εν ριπή οφθαλμού σε «ναι», όπως είχαν προαναγγείλει άλλωστε με τις επιστολές Τσίπρα προς τους δανειστές στις 30 Ιούνη. Το τμήμα που επέλεξε την αποχή, ναι μεν αρνήθηκε να μπει στη λογική των ψευτοδιλημμάτων, όμως κι αυτό δεν είναι ομοιογενές και το κυριότερο δεν είναι πολιτικά συγκροτημένο έτσι που να μπορεί να βάζει τη σφραγίδα του στις εξελίξεις. Η έλλειψη ενός συγκροτημένου πολιτικού φορέα της εργατικής τάξης φαίνεται σ' αυτές τις συνθήκες περισσότερο από ποτέ.

Μακριά απ' όλα τα ψευτοδιλήμματα

Κάθε φορά που οξύνεται η πολιτική κρίση, οι αστικές δυνάμεις δημιουργούν ψευτοδιλήμματα, με στόχο να εκβιάσουν το λαό και να τον σύρουν στην κατεύθυνση που οι ίδιες έχουν προαποφασίσει. Στόχος των ψευτοδιλημμάτων είναι πάντοτε η μετατροπή του λαού σ' ένα τρομαγμένο κοπάδι που αναζητά προστασία κάτω από την ομπρέλα των ισχυρών. Εκείνο που ποτέ δεν πρέπει να περάσει από το μυαλό των ανθρώπων του μόχθου είναι ότι μπορεί να πάρουν την υπόθεση στα χέρια τους και ν' αποφασίσουν μόνοι τους για το παρόν και το μέλλον τους.

Η σημερινή πολιτική κρίση έχει στη βάση της από τη μια το μπούχτισμα του ελληνικού λαού από την πενταετία της σκληρής λιτότητας, της κινεζοποίησης και της εξαθλίωσης και από την άλλη την άνοδο στην κυβερνητική εξουσία ενός κόμματος που -εν γνώσει του ότι ψεύδεται- υποσχέθηκε στον ελληνικό λαό ότι θα τον απαλλάξει από τα Μνημόνια, τη λιτότητα και την κινεζοποίηση, διατηρώντας ταυτόχρονα τη χώρα στην ΕΕ και την Ευρωζώνη, υποχρεώνοντας τους ιμπεριαλιστές δανειστές να αποδεχτούν τη λαϊκή θέληση, όπως αυτή εκφράστηκε στις εκλογές.

Το προεκλογικό ψεύδος δεν μπορούσε να μετατραπεί σε πρακτική πολιτική. Γιατί στα ιμπεριαλιστικά διαβούλια δεν μετράει η λαϊκή θέληση, όταν αυτή εκφράζεται απλά με την ψήφο, χωρίς να συνοδεύεται από ένα μαχητικό κίνημα που βάζει τη σφραγίδα του στις εξελίξεις και απειλεί με ανατροπές, αλλά μετράει η θέληση εκείνων που εκπροσωπούν το πιο δυνατό κεφάλαιο. Των ιμπεριαλιστών εν προκειμένω. Επί ένα πεντάμηνο, η συγκυβέρνηση Τσίπρα-Καμμένου προσπαθούσε να βρει ένα σημείο ισορροπίας με τους ιμπεριαλιστές δανειστές, πείθοντάς τους ότι είναι προς το συμφέρον τους να τη στηρίξουν, αποδεχόμενοι μια πιο «λάιτ» εκδοχή της μνημονιακής πολιτικής. Αυτή της η προσπάθεια ναυάγησε πλήρως. Οι ιμπεριαλιστές δανειστές, για λόγους που έχουν να κάνουν με την άσκηση του κοσμοκρατορικού τους ρόλου, αλλά και επειδή έβλεπαν απέναντί τους μια ψοφοδεή κυβέρνηση που χρησιμοποιούσε ακόμη και πολιτικούς κλόουν για να κερδίσει χρόνο, δεν μετακινήθηκαν ούτε πόντο.

Εκείνη που μετακινούνταν συνεχώς ήταν η συγκυβέρνηση Τσίπρα-Καμμένου. Από τη συμφωνία της 20ής Φλεβάρη και τη «λίστα Βαρουφάκη» της 23ης Φλεβάρη, φτάσαμε στη συγκεκριμενοποίησή τους με κείμενα καθαρά μνημονιακού περιεχομένου, βάσει των οποίων επιδιωκόταν να κλείσει η τελευταία αξιολόγηση από την τρόικα (που γελοιωδώς μετονομάστηκε σε «θεσμούς»). Εχουν γίνει μύθος πια αυτά τα κείμενα: κείμενο 47 σελίδων, προσθήκη άλλων 10 σελίδων, μετά ένα συμπυκνωμένο κείμενο 11 σελίδων, το οποίο κατατέθηκε στις 22 Ιούνη και χαρακτηρίστηκε από το Eurogroup ως «βάση συζήτησης». Η τρόικα επανήλθε με εκτεταμένες αλλαγές και διορθώσεις πάνω σ' αυτό το κείμενο. Το Eurogroup υιοθέτησε αυτό το κείμενο της τρόικας στις 25 Ιούνη και τότε η παρέα του Μαξίμου μηχανεύτηκε το δημοψήφισμα, σε μια προσπάθεια να υφαρπάξει την έγκριση του ελληνικού λαού στο νέο Μνημόνιο.

Το δημοψήφισμα έγινε πάνω σ' ένα ψευτοδίλημμα. Το «ναι» ήταν για την πρόταση της τρόικας της 25ης Ιούνη και το «όχι» ήταν εν λευκώ εξουσιοδότηση της συγκυβέρνησης να υπογράψει συμφωνία. Τι είδους συμφωνία; Ούτε καν το σχέδιο Μνημονίου που με την υπογραφή του Τσίπρα είχε υποβληθεί στις 22 Ιούνη, αλλά το σχέδιο Μνημονίου που είχε αναρτήσει ο Γιούνκερ στην ιστοσελίδα της Κομισιόν όταν προκηρύχτηκε το δημοψήφισμα! Στις 30 Ιούνη, ο Τσίπρας έστειλε δυο επιστολές. Με την πρώτη ζητούσε νέο (τρίτο στη σειρά) δάνειο από τον ESM, ύψους 29,1 δισ. ευρώ, με εκταμίευση των δόσεων σε διάρκεια δύο χρόνων. Με τη δεύτερη επιστολή πρότεινε να υιοθετηθεί ως Μνημόνιο-3 η πρόταση Γιούνκερ, η οποία -όπως η ίδια η ελληνική κυβέρνηση δήλωσε- διέφερε από την πρόταση της 25ης Ιούνη μόνο σε ένα σημείο (κατέβαζε τον ΦΠΑ στα ξενοδοχεία στο 13%). Μ' αυτή τη δεύτερη επιστολή, ο Τσίπρας πρότεινε και πέντε αλλαγές στην πρόταση Γιούνκερ, καθαρά δευτερεύουσας σημασίας.

Ο ελληνικός λαός κλήθηκε στο δημοψήφισμα να απαντήσει σ' ένα καραμπινάτο ψευτοδίλημμα. Κλήθηκε ή να πει «ναι» στην πρόταση της τρόικας ή να πει «όχι», το οποίο όμως ισοδυναμούσε με το «ναι», αφού η κυβέρνηση είχε ήδη αποδεχτεί επίσημα την πρόταση της τρόικας (με τις πέντε τροποιήσεις). Το ψευτοδίλημμα πέρασε. Κάτι λιγότερο από τα δύο τρίτα των ψηφοφόρων προσήλθαν στις κάλπες και απ' αυτούς το 61,3% ψήφισε υπέρ της κυβερνητικής θέσης, παρά τις ωμές απειλές των ιμπεριαλιστών δανειστών, τις κλειστές τράπεζες και τα capital controls και την υστερική προπαγάνδα των εγχώριων ΜΜΕ.

Ο ελληνικός λαός έδωσε την εξουσιοδότηση που του ζήτησε η συγκυβέρνηση Τσίπρα-Καμμένου (αυτό ήταν το νόημα της ψήφου, ανεξάρτητα από την ερμηνεία που έδινε ο καθένας), για να βρεθεί μέσα σε τρεις μέρες μπροστά σε νέο εκβιασμό και νέο ψευτοδίλημμα. Ευρώ ή δραχμή είναι πλέον το ψευτοδίλημμα, διατυπωμένο από τα πιο επίσημα χείλη της ΕΕ και της Ευρωζώνης (Γιούνκερ-Τουσκ) καθώς και των ηγετών των βασικών ιμπεριαλιστικών χωρών (Μέρκελ-Ολάντ-Ρέντσι).

Η παραμονή στο ευρώ ισοδυναμεί με ένα νέο Μνημόνιο. Διετές το ζητούσε ο Τσίπρας με την επιστολή της 30ής Ιούνη, σε τριετές αυξήθηκε με την επιστολή που έστειλε ο Τσακαλώτος, η οποία αντικαθιστά την επιστολή Τσίπρα, όπως σαφώς αναφέρει στο τέλος της. Δεν ξέρουμε μόνο το ακριβές ύψος του τρίτου δανείου. Ο Τσίπρας ζητούσε 29,1 δισ. για δύο χρόνια, τώρα το ποσό θα είναι σίγουρα σημαντικά μεγαλύτερο, αφού προστέθηκε ένας ακόμη χρόνος, ενώ έχει μεγαλώσει και το χρηματοδοτικό κενό.

Τι θα περιλαμβάνει το Μνημόνιο-3; Ο Τσίπρας πρότεινε την πρόταση Γιούνκερ με πέντε αλλαγές. Στην επιστολή Τσακαλώτου γίνεται λόγος για εφαρμογή από την αρχή της ερχόμενης εβδομάδας μέτρων που σχετίζονται με τη φορολογική μεταρρύθμιση και με τις συντάξεις (χωρίς να συγκεκριμενοποιεί αυτά τα μέτρα), ενώ αναλαμβάνεται η δέσμευση ότι το αργότερο την Πέμπτη 9 Ιούλη η ελληνική κυβέρνηση «θα καταθέσει λεπτομερείς προτάσεις για μια ευρεία και συγκεκριμένη μεταρρυθμιστική ατζέντα, που θα αξιολογηθεί από τους τρεις θεσμούς για να παρουσιαστεί στο Eurogroup».

Είναι προφανές ότι τα μέτρα του Μνημόνιου-3 (αυτό θα είναι η «ευρεία και συγκεκριμένη μεταρρυθμιστική ατζέντα») θα είναι περισσότερα και αντιλαϊκότερα από τα μέτρα της πρότασης Γιούνκερ. Το είπε, άλλωστε, και η Μέρκελ. Είναι εξίσου προφανές, ότι τα μέτρα αυτού του καινούργιου, τριετούς Μνημόνιου καταστρώνονται παρασκηνιακά στις Βρυξέλλες με τη συμμετοχή των τεχνοκρατών της τρόικας, που κάνουν τις υποδείξεις.

Η επιστροφή στη δραχμή ισοδυναμεί με μια σκληρή μνημονιακή πολιτική χωρίς Μνημόνιο. Ο ελληνικός λαός θα κληθεί να πληρώσει τις συνέπειες της κρατικής χρεοκοπίας, ενός συνεχώς υποτιμούμενου νομίσματος και μιας διαλυμένης οικονομίας, στην οποία θα κάνουν πλιάτσικο οι καπιταλιστές, ντόπιοι και ξένοι. Γι' αυτό και όλα τα κέντρα, ντόπια και ξένα, επενδύουν πάνω σε τέτοιες καταστροφολογικές εικόνες (τις οποίες εμφανίζουν με τα χειρότερα χρώματα), προκειμένου να διευκολύνουν τον Τσίπρα να υπογράψει τη νέα συμφωνία.

Το δίλημμα ευρώ ή δραχμή είναι ψευτοδίλημμα. Και οι δύο εκδοχές οδηγούν στο ίδιο αποτέλεσμα για την εργατική τάξη και το λαό. **Το πραγματικό δίλημμα είναι καπιταλιστική βαρβαρότητα ή κοινωνική απελευθέρωση.** Στις συνθήκες του εξαρτημένου ελληνικού καπιταλισμού δεν υπάρχουν μαγικές συνταγές, στηριγμένες σε κάποιο εθνικό νόμισμα, που θα απαλύνουν τον πόνο του λαού. Γιατί αυτός ο καπιταλιστικός σχηματισμός έχει συγκεκριμένη θέση στον παγκόσμιο καπιταλιστικό καταμερισμό της εργασίας και δεν μπορεί να υπάρξει έξω απ' αυτόν. Το πρόβλημα δεν είναι το νόμισμα, αλλά το σύστημα οικονομικής, πολιτικής και κοινωνικής οργάνωσης. **Αν θέλουμε να απαλλαγούμε από τη βαρβαρότητα, πρέπει να απαλλαγούμε από τον καπιταλισμό.**

Οσοι ειρωνεύονται κουτοπόνηρα αυτή τη θέση, χαρακτηρίζοντάς την «μελλοντολογική» ή «εσχατολογική», και αντιπαραθέτουν το «ρεαλισμό» της «άμεσης απάντησης», ας δουν πού οδηγεί ο «ρεαλισμός» τους. Οδηγεί στην ανάδειξη στην εξουσία πολιτικών απατεώνων που δε διστάζουν να υφαρπάξουν τη λαϊκή στήριξη, τάζοντας απελευθερωτικούς κοινοβουλευτικούς περιπάτους. Οδηγεί στην εν λευκώ εξουσιοδότηση κυβερνήσεων που τη μια μέρα υφαρπάζουν το λαϊκό «όχι» και την επομένη το μετατρέπουν σε «ναι» σε νέα δάνεια και σε νέα Μνημόνια. Ο ελληνικός λαός πρέπει να ξέρει την αλήθεια, γιατί μόνο τότε θα μπορέσει να απεμπλακεί από τα δίχτυα των λαοπλάνων της αστικής πολιτικής, να αυτονομηθεί απ' αυτούς και να πάρει το παρόν και το μέλλον του στα δικά του χέρια. Χωρίς γνώση αυτής της αλήθειας, δε θα μπορέσουν να αναπτυχθούν ούτε οι άκρως απαραίτητοι αγώνες ενάντια σε όλες τις πτυχές της ακολουθούμενης πολιτικής, οι αγώνες για το ψωμί και τη δουλειά, για την προστασία των ανέργων, για το μεροκάματο και τη σύνταξη.

- Στο έδαφος του καπιταλισμού δεν υπάρχει σωτηρία για την εργατική τάξη

- Μόνο η προλεταριακή επανάσταση, για μια Ελλάδα κομμουνιστική, θα μας απαλλάξει από τη βαρβαρότητα, με την αποδέσμευση απ' όλους τους ιμπεριαλιστικούς οργανισμούς (ΕΕ, ΝΑΤΟ, ΔΝΤ), με τη μονομερή διαγραφή όλου του ιμπεριαλιστικού χρέους, με την απαλλοτρίωση των καπιταλιστών, με το πέρασμα όλου του κοινωνικού πλούτου στα χέρια αυτών που τον παράγουν.

Φορτσάκης εναντίον εργαζομένων στο ΕΚΠΑ

Την περασμένη Πέμπτη, 2 Ιουλίου, ο Σύλλογος Διοικητικού προσωπικού ΕΚΠΑ προχώρησε σε στάση εργασίας και κινητοποίηση στο κεντρικό κτίριο του ΕΚΠΑ ενάντια στη νέα παρέμβαση των διωκτικών αρχών στη συνδικαλιστική δράση στο ΕΚΠΑ, που ξεκίνησε από τον Φορτσάκη, φανατικό πολέμιο της συνδικαλιστικής δράσης και των φοιτητικών αγώνων.

Στην ανακοίνωση - καταγγελία του, ο Σύλλογος Διοικητικού Προσωπικού ΕΚΠΑ αναφέρει τα εξής:

«Η συγκεκριμένη παρέμβαση ξεκίνησε από τον τέως Πρύτανη του ΕΚΠΑ και νυν βουλευτή Επικρατείας της Νέας Δημοκρατίας, Θ. Φορτσάκη, ο οποίος ζήτησε τη δίωξη των Αθηνάς Αλεξανδρή, Βανέσσας Πεντογάλου και Παναγιώτη Σωτήρη, για τα γεγονότα που ο ίδιος δημιούργησε στη συνεδρίαση της Συγκλήτου στις 30/10/2014. Φρόντισε δε, να μεταδοθούν απευθείας στο πανελλήνιο, στο πλαίσιο του δικής του παραγωγής σήριαλ «Νόμος και Τάξη», για να στήσει την προσωπική του πολιτική καριέρα. Μια καριέρα που στήθηκε πάνω σε σπασμένα κεφάλια φοιτητών από τις δυνάμεις των ΜΑΤ, που οι πρυτανικές αρχές καλούσαν στο ΕΚΠΑ, και σε διώξεις εργαζομένων, καθώς και συνδικαλιστικών εκπροσώπων εργαζομένων και μελών ΔΕΠ.

Ο κ. Φορτσάκης, με μια σπουδή υπερβάλλουσα, στην προσπάθειά του να διαμορφώσει ένα προφίλ που να τον αναδείξει σε πολιτικό παράγοντα, δε διστάζει να κατηγορήσει τρεις συναδέλφους, πάντα παρόντες στους αγώνες φοιτητών, εργαζομένων, μελών ΔΕΠ, για "ηθική αυτουργία" σαν υποκινητές "επεισοδίων" δικής του σκηνοθεσίας. Κι επειδή, στη δική του λογική, η συνδικαλιστική δράση, στην οποία και οι τρεις συνάδελφοί μας συμμετέχουν, δεν πρέπει να υπάρχει, φτάνει στο σημείο να στραφεί ακόμα και εναντίον εκλεγμένου μέλους της Συγκλήτου, της εκπρόσωπου των εργαζομένων.

Στεκόμαστε αλληλέγγυοι στους τρεις συναδέλφους μας που καλούνται να καταθέσουν ανωμοτί στη ΓΑΔΑ την Πέμπτη, 2 Ιουλίου.

Υπενθυμίζουμε στον κ. Φορτσάκη ότι, όσο κι αν προσπάθησε να εξορίσει τη συνδικαλιστική δράση και τους αγώνες από το ΕΚΠΑ, δεν το κατάφερε. Του υπενθυμίζουμε ότι οι αγώνες των εργαζομένων υπάρχουν για να μπαίνει τέρμα στην αυθαιρεσία των αφεντικών, την ύπαρξη της οποίας ο ίδιος περίτρανα απέδειξε.

Αναμένουμε από τη σημερινή Διοίκηση του Ιδρύματος και τη Σύγκλητο να πάρουν ξεκάθαρα θέση αν συντάσσονται με τον κ. Φορτσάκη και τις πρακτικές του».

Επιστροφή διαθέσιμων στα πανεπιστήμια

Παραμονές του δημοψηφίσματος η συγκυβέρνηση προχώρησε σε κινήσεις προεκλογικού χαρακτήρα, με στόχο να εμπλέξει στα γρανάζια της πολιτικής της, πολιτική ατέλειωτων παζαριών με τους ιμπεριαλιστές δανειστές και συνεχών διολισθήσεων σε προτάσεις σκληρών αντιλαϊκών μέτρων, εργαζόμενους στα πανεπιστήμια, που έχασαν τη θέση τους από την προηγούμενη συγκυβέρνηση των Σαμαροβενιζέλων και βρέθηκαν σε καθεστώς διαθεσιμότητας.

Επειτα από μεγάλη καθυστέρηση (θυμίζουμε ότι ο νόμος 4325, γνωστός ως νόμος Κατρούγκαλου, «Εκδημοκρατισμός της Διοίκησης - Καταπολέμηση Γραφειοκρατίας και Ηλεκτρονική Διακυβέρνηση. Αποκατάσταση αδικιών και άλλες διατάξεις» δημοσιεύθηκε στο ΦΕΚ στις 11 Μαΐου 2015), η συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ στις 26 του Ιούνη προχώρησε στη δημοσίευση του ΦΕΚ (1266/26 Ιουνίου 2015), με το οποίο επιστρέφουν στις θέσεις τους συνολικά 943 μόνιμοι και με σχέση εργασίας ιδιωτικού δικαίου αορίστου χρόνου διοικητικοί υπάλληλοι των πανεπιστημίων που ήταν σε καθεστώς διαθεσιμότητας και δεν είχαν διαγραφεί από το Μητρώο Μισθοδοτούμενων Ελληνικού Δημοσίου λόγω απόλυσης.

Ειδικότερα επιστρέφουν 351 διοικητικοί υπάλληλοι του Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστήμιου Αθηνών, 289 υπάλληλοι του Εθνικού Μετσόβιου Πολυτεχνείου, 79 του Πανεπιστήμιου Πατρών, 22 του Πανεπιστήμιου Θεσσαλίας, 25 του Πανεπιστήμιου Ιωαννίνων, 119 του Αριστοτέλειου Πανεπιστήμιου Θεσσαλονίκης, 32 του Οικονομικού Πανεπιστήμιου Αθηνών, και 26 του Πανεπιστήμιου Κρήτης.

Η επιστροφή των διοικητικών υπάλληλων στη δουλειά τους ήταν αποτέλεσμα του μακροχρόνιου, επίμονου και αποφασιστικού αγώνα τους. Ο αγώνας αυτός άσκησε τεράστια πίεση στους συριζαίους που προσδοκούσαν να πάρουν την εξουσία και τους υποχρέωσε να υποσχεθούν την επαναφορά των διαθέσιμων στις θέσεις τους. Ανεξάρτητα, λοιπόν, από τα πολιτικάντικα παιχνίδια που παίζονται από τη συγκυβέρνηση (π.χ. δημοσίευση του ΦΕΚ στην κορύφωση των παζαριών με τους ιμπεριαλιστές δανειστές), οι εργαζόμενοι πρέπει να θεωρούν ότι δεν τους έγινε απολύτως καμιά χάρη. Το δικαίωμά τους στη δουλειά το κέρδισαν με το αίμα τους.

Δημοσιεύτηκε η ΚΥΑ για τις εκπαιδευτικές άδειες κρατούμενων

Στις 3 Ιούλη, με καθυστέρηση σχεδόν εφτά μηνών, δημοσιεύτηκε (ΦΕΚ 1368 Β) η Κοινή Υπουργική Απόφαση για τις εκπαιδευτικές άδειες των κρατούμενων, υπόδικων ή κατάδικων, κατ' εφαρμογή της διάταξης του νόμου 4312/2014, που ψηφίστηκε προκειμένου να σταματήσει την απεργία πείνας ο Νίκος Ρωμανός, που είχε φτάσει σε κρίσιμη κατάσταση. Την εφτάμηνη καθυστέρηση χρεώνεται καταρχήν ο υπουργός Δικαιοσύνης της συγκυβέρνησης Σαμαρά-Βενιζέλου Χ. Αθανασίου, που ήταν αυτός που αναγκάστηκε να εισηγηθεί τη σχετική διάταξη, και στη συνέχεια ο υπουργός της συγκυβέρνησης Τσίπρα-Καμμένου Ν. Παρασκευόπουλος, που επί πέντε μήνες δεν έκανε τίποτε για να εκδοθεί η ΚΥΑ και το έκανε μόνο όταν άρχισαν οι καταγγελίες του Ν. Ρωμανού και ο δημοσιογραφικός θόρυβος (πρωτοστάτησε η εφημερίδα μας).

Θυμίζουμε ότι το αρμόδιο Πειθαρχικό Συμβούλιο της φυλακής απέρριψε αίτηση του Ν. Ρωμανού για χορήγηση εκπαιδευτικής άδειας, αφού πρώτα απευθύνθηκε στον εφέτη ανακριτή Ε. Νικόπουλο, κατά παράβαση του ισχύοντος νόμου. Ο ανακριτής, γνωστός για το μένος του κατά των πολιτικών κρατούμενων και προσωπικά κατά του Ν. Ρωμανού, αφού επεσήμανε ότι το αίτημα για χορήγηση εκπαιδευτικής άδειας δεν έχει νόμιμη βάση, διότι δεν έχει εκδοθεί η απαραίτητη ΚΥΑ, στη συνέχεια έκρινε το αίτημα με βάση το παλιό καθεστώς και εισηγήθηκε αρνητικά. Βάσει αυτής της εισήγησης και εφαρμόζοντας το παλιό νομικό καθεστώς, το Πειθαρχικό Συμβούλιο της φυλακής Κορυδαλλού, απέρριψε το αίτημα του Ν. Ρωμανού, στερώντας του έτσι τη δυνατότητα να συμμετάσχει στην εξεταστική περίοδο της σχολής του, όπως είχε δικαίωμα βάσει του νόμου.

Η ΚΥΑ προβλέπει ότι «κρατούμενος που έχει παρακολουθήσει με επιτυχία το 1/3 των μαθημάτων και εργαστηρίων εξ αποστάσεως επί ένα ακαδημαϊκό εξάμηνο, δικαιούται να αιτηθεί ενώπιον του Συμβουλίου του άρθρου 70 παρ. 1 του Σωφρονιστικού Κώδικα εκπαιδευτικής άδειας καθώς και άδειας με ηλεκτρονική επιτήρηση». Αποκλειστικά αρμόδιο για τη χορήγηση της άδειας είναι πλέον το Πειθαρχικό Συμβούλιο της φυλακής, χωρίς να χρειάζεται θετική εισήγηση από το αρμόδιο ανακριτικό όργανο. Δεν έχουν πλέον κανένα πρόσχημα και οφείλουν, όποτε ο Ν. Ρωμανός υποβάλει αίτηση για εκπαιδευτική άδεια, να του τη χορηγήσουν αμέσως. Και να μην αρχίσουν τα γνωστά γραφειοκρατικά κολπάκια με στόχο να εξακολουθήσουν να φαλκιδεύουν αυτό το δικαίωμα του πολιτικού κρατούμενου. Η εκπαιδευτική άδεια χορηγείται υποχρεωτικά, χωρίς ή με «βραχιολάκι». Ας το καταστήσει αυτό σαφές στους υφισταμένους του ο Ν. Παρασκευόπουλος. Είναι το ελάχιστο που οφείλει να κάνει, μετά την εγκληματική (και σκόπιμη κατά τη γνώμη μας) παράλειψή του να μην ετοιμάσει την ΚΥΑ επί τόσους μήνες.

Δωσίλογοι χωρίς κουκούλα

Σ' αυτά που ζήσαμε μετά την εξαγγελία του δημοψηφίσματος -οι μεν, χωρίς κουκούλες, φανεροί δωσίλογοι, ξενόδουλοι, υπερασπιστές του «ΝΑΙ» στην πρόταση των δανειστών, οι δε καλυμμένοι, σημαιοφόροι τάχα του «ΟΧΙ», που υπέκρυπτε την αποδοχή από το λαό ενός νέου Μνημόνιου, πιστού σχεδόν αντίγραφου της πρότασης Γιούνκερ- προσθέτουμε την ακόλουθη είδηση:

Ο εσμός των προσώπων που έχουν αναγορεύσει την προσφορά γνώσης σε κερδοφόρο επάγγελμα, οι ιδιοκτήτες ιδιωτικών σχολείων, κολλεγίων, φροντιστηρίων και παιδικών σταθμών, που έχουν πατήσει στο λαιμό τους εργαζόμενους στα «μαγαζιά» τους, καταστρατηγώντας κάθε εργασιακό δικαίωμα, με επιστολή τους στον Τσίπρα (δημοσιεύθηκε στο esos.gr) ανησυχούν μήπως η Ελλάδα αποκοπεί από την ΕΕ, συντασσόμενοι εμμέσως πλην σαφώς με το «ΝΑΙ».

Την επιστολή υπογράφουν:

Ο Σύνδεσμος Ιδρυτών Ελληνικών Ιδιωτικών Εκπαιδευτηρίων (ΣΙΕΙΕ).

Ο Σύνδεσμος Ελληνικών Κολλεγίων (ΗΣΑ)

Η Ομοσπονδία Εκπαιδευτικών Φροντιστών Ελλάδας (ΟΕΦΕ).

Ο Πανελλήνιος Σύλλογος Ιδιωτικών Παιδικών Σταθμών (ΠΑΣΙΠΣ).

Η Πανελλήνια Ομοσπονδία Συλλόγων Ιδιωτικών Παιδικών Σταθμών (ΠΑΣΙΠΣ).

Ξανάσμιξαν τ' αηδόνια

Μέχρι την Κυριακή, ο ΣΕΒ ήταν με το «ναι». Κάποιος μουσικός, μάλιστα, δήλωσε ότι του ζήτησαν μια σύνθεσή του για να φτιάξουν σποτάκι υπέρ του «ναι», όμως αυτός αρνήθηκε, παρότι του έδιναν ένα σκασμό λεφτά.

Από Δευτέρα, ο ΣΕΒ πήγε με το «όχι» που είχε στο μεταξύ νικήσει. Δηλαδή με την κυβέρνηση. Μάλιστα, την Τρίτη (αφού δηλαδή μεσολάβησε η σύσκεψη του προεδρικού, που συγχώνευσε το «όχι» και το «ναι» σε ενιαία εθνική πλατφόρμα), ο πρόεδρος του ΣΕΒ Θ. Φέσσας έστειλε επιστολή στους ευρωπαίους ομολόγους του, καθώς και στους Γιούνκερ, Τουσκ, Ντράγκι, με την οποία τους ενημερώνει ότι το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος στρέφεται κατά των μέτρων λιτότητας και όχι κατά του ευρώ. Αφού περιέγραφε με μελανά χρώματα την κρισιμότητα της κατάστασης που αντιμετωπίζει «η ελληνική επιχειρηματική κοινότητα», ο Φέσσας κατέληγε: *«Πρέπει να αποκατασταθεί η εμπιστοσύνη. Η εμπιστοσύνη ανακτάται μόνο με πράξεις. Σε αυτές τις ιστορικές στιγμές, η ελληνική κυβέρνηση αποφάσισε να μεταφέρει στους ευρωπαίους εταίρους μας ένα ισχυρό μήνυμα ενότητας, υπευθυνότητας και δέσμευσης».*

Είναι γεγονός ότι η ομάδα που διευθύνει το συνδικάτο των μεγαλοκαπιταλιστών είχε φροντίσει να συνεχίσει στη «γραμμή Δασκαλόπουλου», αναβαθμίζοντας τις σχέσεις της με την ηγετική ομάδα του ΣΥΡΙΖΑ από την προεκλογική περίοδο ακόμη. Εβλεπε αυτό που ερχόταν. Οι καλές σχέσεις συνεχίστηκαν και μετεκλογικά. Ακόμη και κατά την προεκλογική εβδομάδα του δημοψηφίσματος, ο ΣΕΒ δεν ήταν από τους πρωταγωνιστές της καμπάνιας του «ναι» και τα στελέχη του δεν εκτέθηκαν σε αντικυβερνητικές ενέργειες. Ετσι, ήταν πανέτοιμος να ξανασμίξει με τη συγκυβέρνηση Τσίπρα-Καμμένου στο εθνικό πεδίο της «πάση θυσία συμφωνίας».

Λάθος ποντάρισμα

Παντελώς απούσα από την προεκλογική εκστρατεία του δημοψηφίσματος ήταν η παρέα των Δούρου-Παπαδημούλη-Μπαλάφα. Τα εσωκομματικά βέλη, όμως, στράφηκαν κατά της αντιπεριφερειάρχη που έκανε μία και μοναδική εμφάνιση. Κάλεσε στο γραφείο της διάφορους... αναξιοπαθούντες επιχειρηματίες για να τους διαβεβαιώσει ότι η Περιφέρεια θα είναι δίπλα τους για να τους βοηθήσει να ξεπεράσουν τα προβλήματα (που δημιούργησαν οι άφρονες πράξεις της κυβέρνησης). Το τελευταίο δεν το είπε, αλλά τα ευκόλως εννοούμενα παραλείπονται. Ιδιαίτερα όταν έχουν κληθεί οι κάμερες να απαθανατίσουν τη στιγμή.

Δείγμα υψηλής αισθητικής από τον συγκυβερνώντα εταίρο Καμμένο. Ο Τσίπρας ως Αστερίξ, ο ίδιος ο Καμμένος ως Οβελίξ και η ηρωική-τουριστική πρόσκληση: «Ελα στην Ελλάδα να συναντήσεις τους επαναστάτες ήρωες του χωριού Αριστερίξ». Θαύμασε τόσο πολύ το εικαστικό πόνημα που το ανέβασε στο twitter με καμάρι.

Μετά το 61,3% του «όχι» οι σύντροφοι ξιφούλκησαν κατά της Δούρου, διαρρέοντας σε όλα τα ΜΜΕ την οργή τους. Δεν παραλείπουν, μάλιστα, να σημειώσουν πως η Δούρου όχι μόνο απουσίασε επιδεικτικά από την προεκλογική εκστρατεία της κυβέρνησης, αλλά φρόντισε κιόλας να περάσει νυχτιάτικα το διορισμό του συντρόφου της στη θέση του διευθύνοντος συμβούλου της ΕΥΔΑΠ, εκθέτοντας μ' αυτό τον τρόπο την κυβέρνηση και αφήνοντας να εννοηθεί πως βιάστηκε να βολέψει τον «δικό της» επειδή φοβόταν ότι η κυβέρνηση μπορεί να πέσει.

Είναι προφανές ότι η Δούρου ποντάρισε σε λάθος άλογο. Ομως τέτοια άτομα δεν κωλώνουν μπροστά στις ατυχίες. Θα προσπαθήσει να ξαναφτιάξει τις σχέσεις της με το Μαξίμου, διαβεβαιώνοντας τον Τσίπρα ότι δεν πρόκειται να συμμετάσχει σε σενάρια υπονόμευσής του.

ΥΓ. Επί τη ευκαιρία: θα επιμείνει η Δούρου να δώσει, ειδικά στις σημερινές συνθήκες, τα 7 εκατ. ευρώ για να φτιάξει σουΐτες στο γήπεδο ο Αλαφούζος; Περιμένουμε απάντηση.

Με νέα τροποποίηση στο νομοσχέδιο για τους βοσκότοπους

Τα δάση-βοσκότοποι που καίγονται δε θα κηρύσσονται αναδασωτέα!

Για να μην έφτανε το άνοιγμα του δρόμου για τον αποχαρακτηρισμό 50 εκατομμυρίων στρεμμάτων δασών και δασικών εκτάσεων, με το χαρακτηρισμό τους ως βοσκότοπων, η συγκυβέρνηση Τσίπρα-Καμμένου έρχεται εν ριπή οφθαλμού να κάνει το πρώτο από τα επόμενα βήματα, προωθώντας διάταξη σύμφωνα με την οποία οι εκτάσεις αυτές, όταν καίγονται, δε θα κηρύσσονται αναδασωτέες! Μιλάμε για πρόκληση που δεν τόλμησαν να κάνουν ούτε οι ακραίοι νεοφιλελεύθεροι.

Εχουμε αναφερθεί διεξοδικά σε αρθρογραφία μας το τελευταίο τρίμηνο στο νομοσχέδιο με τίτλο *«Βοσκήσιμες γαίες και άλλες διατάξεις»*, που εισηγούνται οι αναπληρωτές υπουργοί Παραγωγικής Ανασυγκρότησης, Περιβάλλοντος και Ενέργειας, Β. Αποστόλου και Ι. Τσιρώνης Με το νομοσχέδιο αυτό, που βγήκε από τις 29 Μάη έως τις 10 Ιούνη σε «δημόσια διαβούλευση», μετατρέπονται 50 εκατομμύρια στρέμματα δασών και δασικών εκτάσεων σε βοσκότοπους. Σ' αυτές τις εκτάσεις **η βόσκηση θα είναι η μοναδική επιτρεπόμενη δραστηριότητα**.

Ο αναπληρωτής υπουργός Β. Αποστόλου, που δηλώνει και δασολόγος, δεν ικανοποιήθηκε με τη μετατροπή των 50 εκατ. στρεμμάτων δασών και δασικών εκτάσεων **αποκλειστικά σε βοσκότοπους**, γιατί -όπως φαίνεται- έχει σχεδιάσει να προχωρήσει γρήγορα στα επόμενα βήματα, στον πλήρη αποχαρακτηρισμό τους ως δασών και δασικών εκτάσεων. Με τις υποδείξεις του, σύμβουλοί του εισήγαγαν στο νομοσχέδιο, που κυκλοφορεί στα γραφεία των δύο υπουργών και στις αρμόδιες διευθύνσεις του υπουργείου, τρεις σημαντικές αλλαγές, από τις οποίες η πρώτη προβλέπει πως, **όταν θα καταστρέφονται δάση και δασικές εκτάσεις που οριοθετήθηκαν ως βοσκότοποι, δε θα κηρύσσονται αναδασωτέα!**

Η διάταξη αυτή εισήχθη στο νέο άρθρο 19 του νομοσχέδιου «Βοσκήσιμες γαίες και άλλες διατάξεις» και είναι η εξής (οι εμφάσεις δικές μας):

Αρθρο 19

Τροποποιήσεις των διατάξεων του ν. 4280/2014 (Α' 159)

1. Η παράγραφος 1 του άρθρου 38 του ν. 998/1979, όπως τροποποιήθηκε με την παράγραφο 1 του άρθρου 35 του ν. 4280/2014 αντικαθίσταται ως εξής:

«1. Τα δάση και οι δασικές εκτάσεις, τα οποία καταστρέφονται ή αποψιλώνονται συνεπεία πυρκαγιάς ή παράνομης υλοτομίας ή άλλης αιτίας ***κηρύσσονται υποχρεωτικά ως αναδασωτέα*** *ανεξαρτήτως της ειδικότερης κατηγορίας αυτών ή της θέσης στην οποία βρίσκονται.* ***Της αναδάσωσης εξαιρούνται*** *εκτάσεις για τις οποίες, πριν την καταστροφή ή αποψίλωσή τους, έχει χορηγηθεί έγκριση επέμβασης ή* ***έχουν παραχωρηθεί για προβλεπόμενο σκοπό****. Σε περιπτώσεις κήρυξης εκτάσεων ως αναδασωτέων λόγω καταστροφής αυτών από πυρκαγιά, εφόσον κριθεί από τον Υπουργό Παραγωγικής Ανασυγκρότησης Περιβάλλοντος και Ενέργειας, με τήρηση κατά τα λοιπά της διαδικασίας του άρθρου 44 παρ. 4 του ν. 998/79, ότι* ***προέχει για την Εθνική Οικονομία η αγροτική εκμετάλλευση ή άλλη τους χρήση, που την επιβάλλει το δημόσιο συμφέρον, αίρεται η αναδάσωση****, με πράξη του αρμόδιου οργάνου, για την ως άνω έκταση ή τμήμα ή τμήματα αυτής.*

2. Αποφάσεις κήρυξης δασών ή δασικών εκτάσεων ως αναδασωτέων, που έχουν εκδοθεί πριν την ισχύ του παρόντος νόμου, ***ανακαλούνται εφόσον συντρέχουν οι προϋποθέσεις του τελευταίου εδαφίου της παραγράφου 1 του άρθρου 38****, όπως τροποποιείται με την προηγούμενη παράγραφο του παρόντος άρθρου».*

Το άρθρο 38 του νόμου 998/1979 έχει την ιστορία του. Αρχικά, τα δάση και οι δασικές εκτάσεις που καταστρέφονταν ή αποψιλώνονταν, είτε από πυρκαγιές, είτε από παράνομη υλοτομία, είτε από άλλη αιτία, **κηρύσσονταν υποχρεωτικά ως αναδασωτέα**. Το καλοκαίρι του 2014, με το δασοκτόνο νόμο 4280, η συγκυβέρνηση Σαμαρά-Βενιζέλου πέρασε (ν)τροπολογία (στο άρθρο 35 παρ. 1) με την οποία εισήχθησαν εξαιρέσεις. Το εδάφιο που προστέθηκε πρόβλεπε: *«**Της αναδάσωσης εξαιρούνται** εκτάσεις για τις οποίες, πριν την καταστροφή ή αποψίλωσή τους, έχει χορηγηθεί έγκριση επέμβασης ή έχουν χορηγηθεί για προβλεπόμενο σκοπό».* Η προσθήκη αυτή δεν αφορούσε τα 50 εκατ. στρέμματα δασών και δασικών εκτάσεων που θα οριοθετηθούν ως βοσκότοποι από τη σημερινή συγκυβέρνηση.

Ερχεται, λοιπόν, τώρα η συγκυβέρνηση Τσίπρα-Καμμένου, όχι απλώς να ολοκληρώσει το έγκλημα που ξεκίνησαν οι Σαμαροβενιζέλοι πριν από ένα χρόνο, αλλά να του δώσει χαρακτηριστικά «γενοκτονίας». Αντί να καταργήσει τη δασοκτόνο προσθήκη των Σαμαροβενιζέλων, η συγκυβέρνηση των Τσιπροκαμμένων την κρατάει και προσθέτει μια καινούργια, ακόμα πιο δασοκτόνο: *«Σε περιπτώσεις κήρυξης εκτάσεων ως αναδασωτέων λόγω καταστροφής αυτών από πυρκαγιά, εφόσον κριθεί από τον Υπουργό Παραγωγικής Ανασυγκρότησης Περιβάλλοντος και Ενέργειας, με τήρηση κατά τα λοιπά της διαδικασίας του άρθρου 44 παρ. 4 του ν. 998/79, ότι* ***προέχει για την Εθνική Οικονομία η αγροτική εκμετάλλευση ή άλλη τους χρήση, που την επιβάλλει το δημόσιο συμφέρον, αίρεται η αναδάσωση****, με πράξη του αρμόδιου οργάνου, για την ως άνω έκταση ή τμήμα ή τμήματα αυτής. Αποφάσεις κήρυξης δασών ή δασικών εκτάσεων ως αναδασωτέων, που έχουν εκδοθεί πριν την ισχύ του παρόντος νόμου,* ***ανακαλούνται εφόσον συντρέχουν οι προϋποθέσεις του τελευταίου εδαφίου της παραγράφου 1 του άρθρου 38****, όπως τροποποιείται με την προηγούμενη παράγραφο του παρόντος άρθρου».*

Πρόκειται για καθαρά φωτογραφική διάταξη που αφορά τα 50 εκατ. στρέμματα δασών και δασικών εκτάσεων που θα οριοθετηθούν ως βοσκότοποι (και όχι μόνο γι' αυτή τη χρήση, αλλά και για άλλες)! **Από τη στιγμή που θα οριοθετηθούν οι βοσκότοποι, όποια έκταση θα καίγεται δε θα κηρύσσεται αναδασωτέα** από το γενικό γραμματέα της αρμόδιας Αποκεντρωμένης Διοίκησης. Κι όχι μόνον αυτό. Επειδή ήδη σε αρκετά εκατομμύρια στρέμματα δασών και δασικών εκτάσεων έχει επιτραπεί η βόσκηση και, εμμέσως πλην σαφώς, θα θεωρούνται βοσκότοποι, με τη νέα ντροπολογία **αίρονται οι αποφάσεις με τις οποίες αυτές κηρύχτηκαν ως αναδασωτέες!**

Δεδομένου ότι τα 50 εκατ. στρέμματα δασών και δασικών εκτάσεων, που θα οριοθετηθούν ως βοσκότοποι, δε θα κηρύσσονται αναδασωτέα, **το αποτέλεσμα θα είναι να πάψουν να θεωρούνται δάση και δασικές εκτάσεις και, με βάση και το εθνικό δίκαιο πλέον, θα θεωρούνται γεωργικές γαίες!** Σύμφωνα με τον κοινοτικό Κανονισμό 1307/2013 (άρθρο 4), **οι βοσκότοποι θεωρούνται γεωργική γη**. Σ΄ αυτή την δυσμενή εξέλιξη για το δασικό πλούτο της χώρας συνέβαλαν καταλυτικά οι προηγούμενες μνημονιακές κυβερνήσεις. Ερχεται τώρα ο (δασολόγος, όπως αρέσκεται να δηλώνει) Αποστόλου να ολοκληρώσει το έργο τους.

Είναι ο Β. Αποστόλου που έστειλε στο γραφείο του συναδέλφου του Ι. Τσιρώνη τόσο το άρθρο 19 όσο και ολόκληρο το νομοσχέδιο. Η σύμβουλος του Ι. Τσιρώνη για τη δασική πολιτική έστειλε το άρθρο 19 και ολόκληρο το νομοσχέδιο στη Γενική Διεύθυνση Ανάπτυξης και Προστασίας Δασών και Αγροπεριβάλλοντος (ΓΔΑΠΔΑ). Σύμφωνα με πληροφορίες μας, ο προϊστάμενος της ΓΔΑΠΔΑ υιοθέτησε, εμμέσως πλην σαφώς, αυτή τη (ν)τροπολογία (μένουμε σ' αυτά προς το παρόν, αναφορικά με τη στάση της ΓΔΑΠΔΑ). Ετσι, ο (οικολόγος, όπως δηλώνει) αναπληρωτής υπουργός Ι. Τσιρώνης θα υιοθετήσει κι αυτός τη (ν)τροπολογία που, εκτός των άλλων, καταργεί στην πράξη τα άρθρα 24 και 117 του συντάγματος, έχοντας ως άλλοθι τη γνώμη των υπηρεσιακών παραγόντων της ΓΔΑΠΔΑ. Στο ίδιο μήκος κύματος θα κινηθεί ο υπουργός Π. Λαφαζάνης και ο υπουργός Οικονομικών (ο διάδοχος του Βαρουφάκη, πλέον), που θα υπογράψουν το νομοσχέδιο πριν κατατεθεί στην Βουλή.

Ενας «δασολόγος» κι ένας «οικολόγος» οργανώνουν μεθοδευμένα τη διάπραξη ενός εγκλήματος κατά του δασικού πλούτου της χώρας, που έχει άμεση συνάφεια με την ίδια τη ζωή μας σ' αυτόν τον τόπο. Το σύνθημα αυτής της διάταξης θα μπορούσε να είναι: Κάψτε τα δάση και κάντε τα βοσκότοπους (και όχι μόνο).

Ο αναπληρωτής υπουργός Ι. Τσιρώνης παρέλαβε στα μέσα του περασμένου Μάρτη από την Αυτόνομη Δημοκρατική Συνεργασία Δασολόγων Δημοσίων Υπαλλήλων (ΑΔΣΔΔΥ), παράταξη που ιδεολογικοπολιτικά πρόσκειται στον ΣΥΡΙΖΑ, ένα αναλυτικό κείμενο με όλες σχεδόν τις μνημονιακές αντιδασικές διατάξεις που ψήφισαν οι μνημονιακές κυβερνήσεις από το 2010 μέχρι τις αρχές του 2015, στις οποίες συμπεριλαμβάνονταν όχι μόνο η (ν)τροπολογία που οι Σαμαροβενιζέλοι πέρασαν με το άρθρο 35 του νόμου 4280/2014, αλλά όλες οι αντιδασικές διατάξεις και αντιδασικοί νόμοι. Υποτίθεται ότι ο Ι. Τσιρώνης δεσμεύτηκε να κινήσει τις απαραίτητες διαδικασίες προκειμένου να καταργηθούν όλες αυτές οι διατάξεις. Ομως, όχι μόνο δεν έχει κάνει το παραμικρό προς αυτή την κατεύθυνση, αλλά κάνει ενέργειες στην αντίθετη κατεύθυνση (πέρα από τη ντροπολογία που σχολιάζουμε εδώ), στις οποίες έχουμε αναφερθεί σε δημοσιεύματά μας.

Υπάρχει και δεύτερη (ν)τροπολογία, στο κείμενο του νομοσχέδιου που δόθηκε στη «διαβούλευση» στις 29 Μάη. Με την αρχική έκδοση του νομοσχέδιου (άρθρο 3) δινόταν η δυνατότητα στους κτηνοτρόφους να κατασκευάζουν μέσα στους βοσκότοπους ποτίστρες και ομβροδεξαμενές, «που δεν θα αλλοιώνουν τη φυσιογνωμία του τοπίου», προκειμένου να βοηθούν «στην ευζωία των ζώων». Με τη νέα (ν)τροπολογία **επιτρέπονται και επεμβάσεις στο δάσος-βοσκότοπο, που θα εξυπηρετούν τους κτηνοτρόφους.** Ετσι, ανοίγει η χαραμάδα (που θα γίνει παράθυρο και πόρτα) για να κατασκευάζουν οι μεγαλοκτηνοτρόφοι τις βίλες τους και οι μικροί κτηνοτρόφοι τα σπίτια τους. Κάπως έτσι προέκυψαν και τα θέρετρα των μοναστηριών και των εκκλησιών μέσα στα δάση.

Η τρίτη (ν)τροπολογία είναι αυτή που εισάγεται με το α΄ εδάφιο της παραγράφου 2 του άρθρου 6. Σύμφωνα μ΄ αυτή, *«Τα δικαιώματα χρήσης της βοσκής περιέρχονται ή μεταβιβάζονται σε άλλο κτηνοτρόφο σε περίπτωση κληρονομικής διαδοχής ή πώλησης της εκμετάλλευσης».*

Αυτή η διάταξη εισάγεται για πρώτη φορά και υποκρύπτει μακροπρόθεσμο σχέδιο. Σε κάποια χρονική στιγμή, εάν θεσπιστούν και οι τρεις αυτές (ν)τροπολογίες και ιδιαίτερα η πρώτη, για την κατάργηση των αποφάσεων κήρυξης των καμένων βοσκότοπων ως αναδασωτέων, θα βγουν αποφάσεις με τις οποίες θα παραχωρείται στους κτηνοτρόφους η ιδιοκτησία των αποχαρακτηρισμένων βοσκοτόπων, όπως έγινε με τους πρώην ρητινοκαλλιεργητές, στους οποίους παραχωρήθηκαν εκατοντάδες χιλιάδες στρέμματα πευκοδάσους.

Γι' αυτό και απαιτούμε, **εδώ και τώρα να αποσυρθεί αυτό το νομοσχέδιο-έκτρωμα**. Η παράταξη Αυτόνομη Δημοκρατική Συνεργασία Δασολόγων Δημοσίων Υπαλλήλων έχει χρέος να μπει μπροστά στον αγώνα για την απόσυρση αυτού του νομοσχέδιου και για την κατάργηση όλων των μνημονιακών αντιδασικών διατάξεων.

Γεράσιμος Λιόντος

Αποφυλάκισαν και τον Κασιδιάρη

Στο δωδεκάμηνο (και όχι με τη λήξη του δεκαοχτάμηνου, όπως συνέβη με τα άλλα γκεσέμια του νεοναζισμού) αποφυλακίστηκε ο Κασιδιάρης. Παρά την αντίθετη πρόταση του εισαγγελέα, το Συμβούλιο Εφετών αποφάσισε πως «η κατά νόμον βαρύτητα της πράξης δεν αρκεί για την επιβολή προσωρινής κράτησης». Οι δικαστές «έκριναν» ότι ο Κασιδιάρης, «αν και διώκεται για κακούργημα, δεν είναι ούτε ύποπτος φυγής ούτε ύποπτος για την τέλεση νέων αδικημάτων».

Αυτές οι αποφάσεις είναι, βέβαια, καθαρά πολιτικές. Είτε υπήρξε «επαφή» με τους «πάνω» (δηλαδή με την κυβέρνηση), είτε απλώς «έπιασαν κλίμα», οι δικαστές αποφάσισαν έχοντας υπόψη την αβανταδόρικη συμπεριφορά της προέδρου της Βουλής και της ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ προς τους νεοναζί, οι οποίοι φτιάχνουν σιγά-σιγά την εικόνα ενός νόμιμου ακροδεξιού-εθνικιστικού κόμματος, που δεν έχει καμιά σχέση με τάγματα εφόδου και εγκλήματα. Αυτό είναι εμφανές στη Βουλή (έχουμε αναφερθεί αρκετές φορές σε διάφορα χαρακτηριστικά «επεισόδια», με τελευταίο το διάλογο μεταξύ Χ. Παππά και Ι. Πανούση).

Η προκλητική απόφαση αποφυλάκισης του Κασιδιάρη πριν συμπληρώσει το δεκαοχτάμηνο, σε συνδυασμό με τις εξελίξεις στη δίκη, που η ηγεσία της νεοναζιστικής συμμορίας δεν δικάζεται για ηθική αυτουργία στις εγκληματικές πράξεις των ταγμάτων εφόδου, αλλά μόνο για σύσταση και διεύθυνση «εγκληματικής οργάνωσης» (κατηγορία εξαρχής αποδυναμωμένη, αφού πουθενά δεν εμφανίζεται το οικονομικό όφελος), δείχνει ότι βρίσκεται σε πλήρη εξέλιξη το σχέδιο δημιουργίας μιας «σοβαρής Χρυσής Αυγής», που οραματίστηκε ο Μπαλτάκος. Οι ηγέτες του νεοναζισμού θα αποκηρύξουν τα καθάρματα των ταγμάτων εφόδου, αφήνοντάς τα πολιτικά ανυπεράσπιστα, και η ΧΑ θα μοστράρεται στο εξής σαν ένα ακροδεξιό-εθνικιστικό μόρφωμα, χωρίς να βγάζει μπροστά τα τάγματα εφόδου, αλλά αφήνοντάς τα να κάνουν συμμορίτικη δουλειά τη νύχτα, όπως παλιά.

αντιΚΥΝΩΝΙΚΑ

Μεγάλη βδομάδα για την Ελλάδα και την Ευρώπη αυτή που έφτασε, βοήθειά μας. Ενας μεγάλος πολιτικός άντρας και μία μεγάλη πολιτική γυναίκα (οι όροι όχι με τη στενή έννοια), κλείνουν επάξια και δαφνοστεφανωμένα τα 61 χρόνια τους. Ο λόγος για τον στυλοβάτη της προσφυγιάς και της ανεκτικότητας Γιώργο Καμίνη που έχει γενέθλια την Τετάρτη και την ιέρεια της παγκόσμιας αλληλεγγύης Ανγκελα Μέρκελ που έχει τα δικά της την Παρασκευή.

Ομως «ουδέν καλόν αμπιγιέζ κακού» που έλεγε και η λαίδη Αντζελα, συνονόματη της Μέρκελ και εξίσου λαοπρόβλητη. Ο τηλεαστέρας και λατρεμένος του γυναικείου (και όχι μόνο, και όχι μ' όνο, και ω χειμώνων) πληθυσμού, ο πάντα γελαστός και γελασμένος διαπραγματευτής («negotiator» βαρβαριστί), έφυγε πριν τον... φύγουν. Ως άλλος Δίας, ως άλλο μέλος της ομάδας ΔΙΑΣ (δίκυκλης αστυνόμευσης), αναβίωσε τον γνωστό αρχαιοελληνικό μύθο (ασορτί με τους γνωστούς μαιάνδρους του γνωστού φορέματος της γνωστής ηρωίδας): μεταμορφώθηκε σε χρυσή βροχή, ανέβασε τη Δανάη στο άτι του και χάθηκε στους μεγάλους δρόμους.

Ο Μπαρουφάκης έφυγε, ο Μπαρουφάκης πάει
κλαίνε κανάλια, μηχανές, γελάει η Ευρωλάνδη
μα ο Μπαρουφάκης κείτεται μες σε μια λίμνη μπύρες.

Κάτι ήταν κι αυτό. Ειδικά αφού δεν κατάφερε –ως Δίας πάντα, αλλά και ως ταύρος- να απαγάγει την Ευρώπη και να της κάνει τη γνωστή δουλείτσα. Οι καιροί άλλαξαν βλέπετε... Και οι σπουδές στο Εσεξ δεν συνεπάγονται και σεξ.

Μεγάλη ήταν όμως και η βδομάδα που πέρασε, καθώς και η προηγούμενή της. Με τη δυσωδία τους, τις παλινωδίες τους, τα ναι και τα όχι τους που δεν ήταν τόσο ναι και –κυρίως- δεν ήταν και τόσο όχι. Πολιτικά ανοργάνωτη και κατακερματισμένη, η εργατική τάξη σύρεται πίσω από τις εξελίξεις και κάτω από ξένες σημαίες, σχηματίζοντας φανταιζί ψαλιδισμένες ουρές σε πολύχρωμους χαρταετούς. Κι αυτές οι ουρές μάλλον πονάνε περισσότερο από εκείνες στα ΑΤΜ.

Το είπαν τ' αηδόνια στα κλαριά, το λάλησαν τζιτζίκια
το 'παν κι οι πετροπέρδικες και μες στη νύχτα ο γκιώνης
πως είτε μ' «όχι» είτε με «ναι», μνημόνιο ξημερώνει.

Ο θρήνος της στήλης -αλλά και σύσσωμου του έθνους- δεν σταματά εδώ. Τσαλακωμένος, ηττημένος και βγάζοντας μέρος των αβυσσαλέων συμπλεγμάτων του στην επιφάνεια αποχώρησε (και) ο κυρ Αντώνης, που τόσο τον αγαπάμε και τις φωτιές για κείνον πηδάμε και σαν παιδιά μαζί του γελάμε.

Αλλη να κλαίει τα φράγκα της κι άλλη για την Ευρώπη
κι εγώ να κλαίω τα νιάτα του κι αυτή τη λεβεντιά του.
Χτυπούν καμπάνες θλιβερά, πικρά, φαρμακωμένα
για να ακούσει η γειτονιά, να 'ρθουν οι φιλελέδες
να κλάψει το φασισταριό και οι νοικοκυραίοι
που ο κυρ Αντώνης έφυγε, ο κυρ Αντώνης πάει.

Είπε «κυρ Αντώνης» και μοιραία ήρθε ο συνειρμός για την Κοκκινοσκουφίτσα: Αντί να μας πει κάποια στιγμή για την Αμφίπολη και το ρόλο της, η φράου Αννα (ποια Νταλάρα, ποια Διαμαντοπούλου και ποια φαντάσματα ρε; Μία είναι πλέον η Αννα) εκφράζει δημόσια την απέχθειά της για τις ενδυματολογικές προτιμήσεις υπουργών και στελεχών της κυβέρνησης. Γνωστές οι αιώνιες εμμονές που έχουν οι συντηρητικούρες και τα απολιθώματα, ειδικά όταν δεν κοιτάζουν ούτε στους καθρέφτες ούτε δίπλα τους...

«Αλλά πιο πολύ από την αστυνομική αυθαιρεσία, μας τρομάζουν οι κανίβαλοι νοικοκυραίοι, που στις εκκλήσεις για βοήθεια του γείτονά τους απαντάνε με μπουνιές, κλωτσιές, κλειστές πόρτες και προτεταμένα τηγάνια. Αυτού του είδους η ξεφτιλισμένη αντίδραση που χτυπά τους αδύνατους και προστατεύει τους ισχυρούς, είναι αποτέλεσμα της τρομοκρατίας των ΜΜΕ, της αποσύνθεσης του κοινωνικού ιστού, της παιδείας του ελληνικού σχολείου και του αποξενωμένου και αποστειρωμένου ανθρώπου που δεν γνωρίζει ούτε τον γείτονά του». Από ανακοίνωση της Πρωτοβουλίας Ενάντια στην Αστυνομική Βία, μετά από άλλο ένα μεμονωμένο περιστατικό αστυνομικής κτηνωδίας, αυτή τη φορά στο Ρέθυμνο.

Κοκκινοσκουφίτσα

Αίγυπτος

Σκληραίνει η κρατική τρομοκρατία

Δύο μέρες μετά την εκτέλεση στις 29 Ιούνη του Γενικού Εισαγγελέα της Αιγύπτου Χισάμ Μπαρακάτ, ενός από τους πρωταγωνιστές στο όργιο καταστολής εναντίον των πολιτικών αντιπάλων της στρατιωτικής χούντας, το υπουργικό συμβούλιο ενέκρινε ένα νέο αντιτρομοκρατικό νόμο. Ο νόμος αυτός, που θα πάρει τη μορφή προεδρικού διατάγματος επειδή στη χώρα δεν λειτουργεί η βουλή εδώ και δύο χρόνια, μεταξύ άλλων προβλέπει τη σύσταση ειδικών δικαστηρίων για υποθέσεις «τρομοκρατίας», δίκες εξπρές για τις ίδιες υποθέσεις και ποινές φυλάκισης για τους δημοσιογράφους που δίνουν στη δημοσιότητα πληροφορίες, ρεπορτάζ ή δηλώσεις που διαφέρουν από τις επίσημες κυβερνητικές ανακοινώσεις.

Είναι προφανές ότι η στρατιωτική χούντα εκμεταλλεύεται τη δολοφονία του Γενικού Εισαγγελέα και τις πολύνεκρες συγκρούσεις που ακολούθησαν στη Χερσόνησο του Σινά για να νεκραναστήσει τους διαβόητους νόμους έκτακτης ανάγκης που ίσχυαν επί δεκαετίες και μπήκαν στο συρτάρι μετά την ανατροπή του δικτάτορα Χόσνι Μουμπάρακ το 2011.

Πιο συγκεκριμένα, ο νέος αντιτρομοκρατικός νόμος, μεταξύ άλλων, προβλέπει τη σύσταση ειδικών δικαστηρίων για εγκλήματα «τρομοκρατίας», σκληρότερων προφανώς από τα στρατιωτικά δικαστήρια, τα οποία μέχρι τώρα δικάζουν διαδηλωτές και πολιτικούς αντιπάλους της στρατιωτικής χούντας σε μαζικές δίκες, με συνοπτικές διαδικασίες και κατασκευασμένες κατηγορίες και επιβάλλουν πολύχρονες ποινές και εκατοντάδες θανατικές καταδίκες. Επιταχύνει τη διαδικασία διεξαγωγής των δικών για υποθέσεις «τρομοκρατίας» και περιορίζει από δύο -που ίσχυε μέχρι τώρα- σε μία τη δυνατότητα υποβολής έφεσης, μειώνοντας ταυτόχρονα την προθεσμία υποβολής σε 40 από 60 μέρες. Προβλέπει, ακόμη, ποινή φυλάκισης για όποιον ηχογραφεί ή αναμεταδίδει τη δικαστική διαδικασία σε υποθέσεις «τρομοκρατίας» χωρίς την άδεια του δικαστηρίου.

Δημιουργεί μια νέα κατηγορία κράτησης με στόχο την αποτροπή διάπραξης εγκληματικής πράξης, που σημαίνει ότι η αστυνομία μπορεί να συλλαμβάνει και να φυλακίζει για περίοδο εφτά ημερών όποιον θεωρεί ύποπτο διάπραξης εγκληματικής πράξης, χωρίς να υπάρχουν στοιχεία σε βάρος του, την οποία οι εισαγγελείς έχουν το δικαίωμα να ανανεώνουν απεριόριστα.

Ιδιαίτερα σκληρός είναι ο νόμος και στο ζήτημα της χρηματοδότησης της «τρομοκρατίας», καθώς προβλέπει την ποινή των ισοβίων για όποιον χρηματοδοτεί «τρομοκράτη» (προφανώς μεταξύ των ύποπτων μπορεί να είναι και η οικογένειά του) και τη θανατική ποινή για όποιον χρηματοδοτεί «τρομοκρατικές» ομάδες. Με τη θανατική ποινή τιμωρείται και όποιος ιδρύει, καθοδηγεί ή οργανώνει «τρομοκρατική» ομάδα. Με την ευρύτατη, φυσικά, ερμηνεία του όρου «τρομοκρατία» που δίνει η στρατιωτική χούντα, χαρακτηρίζοντας «τρομοκράτες» όλους σχεδόν τους πολιτικούς αντιπάλους της.

Επίσης, δίνει το δικαίωμα στον πρόεδρο της χώρας να επιβάλλει απαγόρευση της κυκλοφορίας και την εκκένωση του πληθυσμού μιας περιοχής για περίοδο έξι μηνών, με την έγκριση, τύποις φυσικά, του υπουργικού συμβουλίου.

Ωστόσο, το σημείο του νέου αντιτρομοκρατικού νόμου που προκαλεί τις περισσότερες αντιδράσεις μέσα και έξω από τη χώρα είναι το άρθρο 33, το οποίο επιχειρεί να βάλει φίμωτρο στον Τύπο. Το άρθρο αυτό προβλέπει ότι «όσοι σκόπιμα γράφουν ή δημοσιεύουν αναληθείς ειδήσεις που αφορούν σε επιχειρήσεις σχετικές με την τρομοκρατία θα τιμωρούνται με φυλάκιση τουλάχιστον δύο ετών». Ορίζει δε ως «αναληθείς ειδήσεις όσες έρχονται σε αντίθεση με τις επίσημες ανακοινώσεις από το ενδιαφερόμενο μέρος». Η ασάφεια του άρθρου καλύπτει κάθε υπηρεσία ή μηχανισμό που έχει σχέση με την καταπολέμηση της «τρομοκρατίας». Η ίδια ποινή θα επιβάλλεται και σε όσους απλά αναμεταδίδουν ή αναδημοσιεύουν σχετικά ρεπορτάζ διεθνών ειδησεογραφικών πρακτορείων, γιατί, σύμφωνα με την κυβερνητική προπαγάνδα, υπονομεύουν το ηθικό του στρατού.

Το άρθρο 33 προέκυψε μετά τις συντονισμένες επιθέσεις από το ισλαμικό αντάρτικο την 1η Ιούλη σε τουλάχιστον 15 φυλάκια του στρατού και της αστυνομίας στο Σινά, κατά τις οποίες, σύμφωνα με τις κυβερνητικές ανακοινώσεις, έπεσαν νεκροί 21 στρατιώτες και αστυνομικοί, ενώ διεθνή πρακτορεία, όπως το Reuters, το Associated Press και το BBC ανέβαζαν τον αριθμό των απωλειών γύρω στους 70. Σημειωτέον ότι εδώ και μήνες απαγορεύεται η παρουσία αιγυπτίων και ξένων δημοσιογράφων στη Χερσόνησο του Σινά και όποιος κατάφερνε με πολλές δυσκολίες να συγκεντρώσει κάποιες ακριβείς πληροφορίες έπρεπε να το σκεφτεί καλά πριν τις δημοσιεύσει, γιατί ακόμη και πριν από το νέο αντιτρομοκρατικό νόμο κινδύνευε με σύλληψη και φυλάκιση με τις κατηγορίες της αποκάλυψης των θέσεων του στρατού και της υπονόμευσης της ασφάλειας της χώρας και του ηθικού του στρατού. Αυτό σημαίνει ότι ο στρατός μπορεί να βομβαρδίζει και να σκοτώνει αμάχους, γιατί και οι αντάρτες κυρίως ανάμεσα στον άμαχο πληθυσμό κινούνται, χωρίς να βγαίνει τίποτα στη δημοσιότητα.

Στο στόχαστρο της στρατιωτικής χούντας βρίσκονται και οι ξένοι δημοσιογράφοι. Με έναν οδηγό στην αγγλική γλώσσα, που εξέδωσε στο τέλος Ιούνη, για την ορολογία που πρέπει να χρησιμοποιούν οι ξένοι δημοσιογράφοι όταν αναφέρονται σε «τρομοκρατικές» οργανώσεις, τους συστήνει να μην χρησιμοποιούν όρους που παραπέμπουν στην ισλαμική τους ταυτότητα, όπως «ισλαμιστής», «τζιχαντιστής» και «φονταμενταλιστής», γιατί αμαυρώνουν την εικόνα του Ισλάμ, αλλά να χρησιμοποιούν όρους όπως «τρομοκράτες», «εξτρεμιστές», «εγκληματίες», «δολοφόνοι», «σφαγείς», «εκτελεστές», «καταστροφείς». Το επόμενο βήμα θα είναι πιθανότατα οι συλλήψεις, οι ποινικές διώξεις ή οι απελάσεις όσων αγνοούν ή παραβιάζουν τις συστάσεις αυτές. Να υπενθυμίσουμε την πολύμηνη προφυλάκιση των τριών δημοσιογράφων του Αλ Τζαζίρα, που κάλυπταν τη σφαγή από το στρατό των οπαδών του Μόρσι στην πλατεία Ραμπάα τον Ιούλη του 2013, αλλά και την πρόσφατη περίπτωση του ισπανού δημοσιογράφου Ρικάρδο Γκονθάλεθ, που αναγκάστηκε να εγκαταλείψει την Αίγυπτο για να αποφύγει την επικείμενη σύλληψη.

Ο νέος αντιτρομοκρατικός νόμος δεν είναι παρά μια ακόμη απόδειξη της αποτυχίας του στρατηγού Σίσι να αποκαταστήσει στη χώρα τη σταθερότητα και την ασφάλεια που είχε υποσχεθεί προεκλογικά. Παρά το όργιο της κρατικής καταστολής, το ισλαμικό αντάρτικο στη Χερσόνησο του Σινά, αυτοαποκαλούμενο «Κράτος του Σινά», όχι μόνο δεν έχει αποδυναμωθεί αλλά έχει ενισχύσει τις γραμμές του και έχει αναβαθμίσει τον εξοπλισμό και τις επιχειρησιακές του ικανότητες. Απόδειξη η συντονισμένη επίθεση σε φυλάκια του στρατού και της αστυνομίας στο Σινά την ίδια μέρα (1η Ιούλη) που το υπουργικό συμβούλιο ενέκρινε το νέο αντιτρομοκρατικό νόμο, η οποία έληξε με 205 νεκρούς (στρατιώτες, αστυνομικούς, πολίτες και αντάρτες), σύμφωνα με την κυβερνητική ανακοίνωση. Την ίδια μέρα, σε μια επιχείρηση αντιποίνων για το θάνατο του Γενικού Εισαγγελέα, η αστυνομία συνέλαβε και εκτέλεσε εν ψυχρώ εννιά στελέχη της Μουσουλμανικής Αδελφότητας σε διαμέρισμα του δυτικού Καΐρου, μεταξύ των οποίων ήταν ένας γνωστός δικηγόρος και πρώην βουλευτής της Μουσουλμανικής Αδελφότητας, ένας γιατρός, ένας παιδίατρος και ο πρώτος πρόεδρος της Φοιτητικής Ενωσης του πανεπιστημίου της Μανσούρα μετά τη λαϊκή εξέγερση το Γενάρη του 2011. Οι νεκροί, σύμφωνα με την κυβερνητική ανακοίνωση, ήταν «τρομοκράτες» που έκαναν κατά τη συνάντησή τους σχέδια «τρομοκρατικών» επιθέσεων και σκοτώθηκαν κατά την ανταλλαγή πυρών με την αστυνομία, ενώ, σύμφωνα με την ανακοίνωση της Μουσουλμανικής Αδελφότητας, ήταν άοπλοι και συζητούσαν για το πρόγραμμα βοήθειας των οικογενειών κρατουμένων.

Είναι βέβαιο ότι ούτε ο νέος αντιτρομοκρατικός νόμος, ούτε τα ισόβια και οι θανατικές ποινές, ούτε οι επιχειρήσεις αντιποίνων και οι εν ψυχρώ δολοφονίες πολιτικών αντιπάλων μπορούν να λειτουργήσουν αποτελεσματικά σε ανθρώπους που είναι προγραμμένοι από τη στρατιωτική χούντα και πολύ περισσότερο σε ανθρώπους που έχουν πάρει τα όπλα και ρισκάρουν καθημερινά τη ζωή τους. Αντίθετα, είναι βέβαιο ότι, στις συνθήκες που έχουν διαμορφωθεί στην Αίγυπτο αλλά και στην ευρύτερη περιοχή, όσο κλιμακώνεται η κρατική καταστολή τόσο θα ενισχύονται οι γραμμές του ισλαμικού αντάρτικου ή άλλων ριζοσπαστικών μαχητικών ομάδων που υπάρχουν ή θα εμφανιστούν στο μέλλον ή ακόμη και ένοπλων ομάδων που θα προέλθουν από τις γραμμές της Μουσουλμανικής Αδελφότητας.

Να σημειωθεί ότι τα τεκταινόμενα στην Αίγυπτο, τη μεγαλύτερη και πολυπληθέστερη αραβική χώρα, έχουν σοβαρές επιπτώσεις σε ολόκληρη τη Μέση Ανατολή.

Δυτική Οχθη

Οργιο συλλήψεων με στόχο τη Χαμάς

Στη σύλληψη 170 Παλαιστινίων στη Δυτική Οχθη έχει προχωρήσει η Παλαιστινιακή Αρχή, από τους οποίους οι 100 είναι στελέχη και μέλη της Χαμάς, ακαδημαϊκοί, φοιτητές αλλά και πρώην κρατούμενοι στα ισραηλινά κάτεργα και στις φυλακές της Π.Α.

Η Π.Α. μέσω του εκπροσώπου της δήλωσε ότι οι συλλήψεις έγιναν προκειμένου να διατηρηθεί η ασφάλεια στην περιοχή μετά από ένα κύμα επιθέσεων εναντίον ισραηλινών στόχων και το φόνο ενός εποίκου στην περιοχή της Νάμπλους, που ήρθαν ως πράξεις εκδίκησης για την εν ψυχρώ δολοφονία ενός νεαρού Παλαιστίνιου από τους σιωνιστές το Σάββατο 4 Ιούλη. Καμιά οργάνωση της Αντίστασης δεν έχει αναλάβει την ευθύνη για το θάνατο του εποίκου, ενώ η Χαμάς με ανακοίνωσή της υπερασπίστηκε το δικαίωμα του παλαιστινιακού λαού στον ένοπλο αγώνα και στις πράξεις εκδίκησης ενάντια στους σιωνιστές.

Ο αξιωματούχος της Χαμάς Ισμαήλ Αλ Ασκάρ προειδοποίησε την Π.Α. ότι αν συνεχιστούν οι συλλήψεις και οι διώξεις σε βάρος της Χαμάς στη Δυτική Οχθη, η Π.Α. θα μπει στο στόχαστρο της Αντίστασης, ενώ ο εκπρόσωπος της Χαμάς Αμπού Ζούχρι κατηγόρησε την Π.Α. και τη Φατάχ ότι ενεργούν κατ' εντολή των σιωνιστών, με στόχο την ενίσχυση της συνεργασίας τους με το Ισραήλ και την υπονόμευση της διαδικασίας σχηματισμού κυβέρνησης εθνικής ενότητας μετά τη διάλυση της υπάρχουσας τον Ιούνη μονομερώς από τον Αμπάς.

ΗΠΑ: Ομολογία αποτυχίας

Την παταγώδη αποτυχία του προγράμματος εκπαίδευσης σύριων μαχητών της αντιπολίτευσης για να πολεμήσουν εναντίον του ISIS παραδέχτηκε ο αμερικανός υπουργός πολέμου Αστον Κάρτερ κατά την ακροαματική διαδικασία στη Γερουσία στις 7 Ιούλη, αποκαλύπτοντας ότι το πρόγραμμα έχει μείνει πολύ πίσω και ότι μόλις 60 μαχητές εκπαιδεύονται αυτή τη στιγμή.

Η εφαρμογή του προγράμματος ξεκίνησε το Μάη από τον αμερικανικό στρατό, με στόχο την εκπαίδευση 4.500 μαχητών το χρόνο στο έδαφος της Τουρκίας και της Ιορδανίας. Ωστόσο, η υλοποίησή του τέθηκε υπό αμφισβήτηση εξαρχής, γιατί πολλοί υποψήφιοι κρίθηκαν κατά τη διαδικασία επιλογής ακατάλληλοι, άλλοι εγκατέλειψαν την εκπαίδευση στην πορεία, ενώ μεγάλος αριθμός μαχητών της αντιπολίτευσης έμεινε απέξω, γιατί επικεντρώνονται στον πόλεμο εναντίον του συριακού κυβερνητικού στρατού.

Σοβαρά προβλήματα αντιμετωπίζει το Πεντάγωνο και με το αντίστοιχο πρόγραμμα που εφαρμόζεται στο Ιράκ. Απευθυνόμενος στο Κογκρέσο στις 17 Ιούνη, ο Αστον Κάρτερ αποκάλυψε ότι ο αμερικανικός στρατός έχει εκπαιδεύσει στο Ιράκ μόνο 7.000 στρατιώτες και 2.000 στις «αντιτρομοκρατικές» δυνάμεις, από τους 24.000 που προβλέπει το πρόγραμμα, και απέδωσε την κύρια ευθύνη για την κατάσταση αυτή στην ιρακινή κυβέρνηση.

Απαντώντας στις αντιδράσεις των Ρεπουμπλικανών που ζητούν αύξηση της αμερικάνικης στρατιωτικής παρουσίας στο Ιράκ, επέμεινε ότι η αμερικάνικη στρατηγική στον πόλεμο κατά του ISIS, που στηρίζεται σε τοπικούς συμμάχους στο έδαφος, με την υποστήριξη της αμερικάνικης αεροπορίας, είναι σωστή, επισημαίνοντας ότι αυτό που είναι σημαντικό είναι να φέρουν η Ουάσιγκτον και η Βαγδάτη στον πόλεμο κατά του ISIS τους σουνίτες μαχητές και όχι να αυξηθεί η αμερικάνικη στρατιωτική παρουσία στο Ιράκ. Μόνο που μέχρι στιγμής η στρατηγική αυτή έχει αποδειχτεί αναποτελεσματική, γιατί στη συντριπτική πλειοψηφία οι σουνίτες φύλαρχοι και μαχητές δεν εμπιστεύονται ούτε την ιρακινή κυβέρνηση ούτε τους Αμερικανούς και επιλέγουν είτε την ουδετερότητα είτε (κατά κύριο λόγο) να συνταχτούν με το ISIS.

Μόνη αρχή τους η δίψα για εξουσία

«Εχουμε μια σπουδαία φιλία με τον ΣΥΡΙΖΑ, αλλά ευτυχώς η Ισπανία δεν είναι η Ελλάδα». Τη δήλωση έκανε ο «πολύς» Πάμπλο Ιγκλέσιας αυτοπροσώπως, στον ισπανικό ραδιοσταθμό Cadena Ser. Ο Ιγκλέσιας εξήγησε ότι η Ισπανία έχει μια οικονομία με πολύ μεγαλύτερο βάρος στην Ευρωζώνη, έχει ισχυρότερες διοικητικές αρχές και βρίσκεται σε καλύτερη οικονομική κατάσταση, οπότε μια κυβέρνηση με κορμό το Podemos και πρωθυπουργό τον ίδιο δεν υπάρχει περίπτωση να αντιμετωπίσει την απομόνωση που αντιμετωπίζει ο ΣΥΡΙΖΑ. Είχε προηγηθεί πιο σκληρή δήλωση του οικονομικού υπεύθυνου του κόμματος, που διαφοροποιήθηκε με σαφήνεια από το δημοψήφισμα που είχε προκηρύξει ο Τσίπρας.

Η τσογλαναρία της αστικής πολιτικής, που βρήκε την ευκαιρία να αναδειχτεί μέσα στην κρίση, φροντίζει να καταστήσει σαφές πως η μόνη αρχή που έχει είναι η δίψα της για εξουσία και ό,τι την εξυπηρετεί. Οι Podemos ξέρουν ότι δεν έχουν καν το ρεύμα που είχε προεκλογικά ο ΣΥΡΙΖΑ στην Ελλάδα. Μοναδικό τους μέλημα είναι να μην τρομάξουν τους «νοικοκυραίους», ώστε να μπορέσουν να πάρουν ψήφους και από τα πιο συντηρητικά στρώματα. Γι' αυτό δε δίστασαν να αδειάσουν τους «συντρόφους» τους του ΣΥΡΙΖΑ, λέγοντας με νόημα στους Ισπανούς ότι ο ΣΥΡΙΖΑ είναι ανεύθυνος, ενώ οι Podemos είναι υπεύθυνο κόμμα και δε θα βάλουν την Ισπανία σε περιπέτειες.

Ετσι, ο μύθος του «μετώπου του Νότου» καταρρέει και στην πιο στενή του εκδοχή, αυτή του «μετώπου της Αριστεράς» που (υποτίθεται πως) θ' αλλάξει την Ευρώπη. Είναι απολύτως λογικό, όταν πρόκειται για αστικά κόμματα που θέλουν να διαχειριστούν τον καπιταλισμό στη χώρα τους, να μην κινούνται με κριτήρια ιδεολογικά, αλλά με κριτήρια καθαρά πραγματιστικά: τι εξυπηρετεί το συμφέρον της αστικής τους τάξης. Μπορούμε να φανταστούμε τι θα συνέβαινε στις διαπραγματεύσεις που κάνει ο Τσίπρας με τους ευρωπαίους ιμπεριαλιστές, αν στην ισπανική κυβέρνηση ήταν το Podemos. 'Η θα σφύριζε αδιάφορα ή θα προσπαθούσε να κερδίσει κάτι για τον ισπανικό καπιταλισμό από το γερμανογαλλικό άξονα.

Αντίθετα από το Podemos, που σφυρίζει αδιάφορα βλέποντας τον «αδελφό» ΣΥΡΙΖΑ να υποφέρει, η κυβέρνηση Ραχόι δε συμμετέχει στο «μέτωπο των σκληρών», μολονότι είναι μια σκληρή δεξιά κυβέρνηση. Ο υπουργός Οικονομικών Λουίς δε Γκίντος, που φιλοδοξεί μάλιστα να διαδεχτεί τον Ντεϊσελμπλούμ στην προεδρία του Eurogroup, έκανε πάντοτε δηλώσεις από μετριοπαθείς έως ευνοϊκές για την ελληνική πλευρά, ενώ δεν ακούστηκε ποτέ να λέει κακιά κουβέντα ακόμα και για τον Μπαρουφάκη. Και ο Ραχόι ήταν ο πρώτος επικεφαλής κυβέρνησης που δήλωσε την περασμένη Τετάρτη ότι η μουσική που παίζουν οι Ελληνες έχει αλλάξει κι αυτό είναι καλό, για να καταλήξει χωρίς ίχνος ειρωνείας: «Περιμένω να διαβάσω αύριο τους στίχους».

Δε γνωρίζουμε τους λόγους αυτού του ξαφνικού «έρωτα» του Ραχόι, σίγουρα όμως έχει να κάνει με τα παιχνίδια που παίζονται σε επίπεδο ΕΕ. Ενδεχομένως να προσεγγίζει ξανά τους Ολάντ και Ρέντσι, προσβλέποντας σε κάποια ευκαιριακή συμμαχία κατά της Γερμανίας. Ο γερμανογαλλικός άξονας, βέβαια, εξακολουθεί να λειτουργεί αδιατάρακτα, όμως σε επιμέρους ζητήματα, που δεν κατέστη δυνατόν να λυθούν στο πλαίσιο του γερμανογαλλικού άξονα, έχουν αρκετές φορές δημιουργηθεί ευκαιριακές συμμαχίες ανάμεσα στη Γαλλία, την Ιταλία και την Ισπανία (καμιά σχέση, φυσικά, με «συμμαχία του Νότου»). Εδώ απλά επισημαίνουμε τον πραγματισμό που διακρίνει όλα τα αστικά πολιτικά ρεύματα, χωρίς ίχνος ιδεολογικών και πολιτικών αρχών. Η επίκληση των αρχών είναι απλώς ένα ακόμη παραμύθι.

Ολλανδικό Φέργκιουσον

Η δολοφονία από την ολλανδική αστυνομία στη Χάγη του Μιτς Χενρίκεζ από την Καραϊβική, το Σάββατο 27 Ιούνη, και οι ολονύκτιες συγκρούσεις μεταξύ των ολλανδικών ΜΑΤ και νεολαίων στις γειτονιές των μεταναστών της Χάγης, που ακολούθησαν, ξέσκισαν μια και καλή το μύθο της ανεκτικότητας της ολλανδικής κοινωνίας απέναντι στις εθνικές μειονότητες στο εσωτερικό της.

Οι πιο σφοδρές και μαζικές συγκρούσεις έγιναν στο γκέτο των μεταναστών του Σιλντρεσβάικ στο κέντρο της Χάγης, όπου το 90% των κατοίκων είναι Μαροκινοί, Τούρκοι και Σουριναμέζοι και η ανεργία είναι στα ύψη σε σχέση με την υπόλοιπη χώρα. Οι συγκρούσεις ξεκίνησαν μια μέρα μετά το θάνατο του Χενρίκεζ, με την επίθεση εκατοντάδων νεαρών στο αστυνομικό τμήμα της περιοχής, και συνεχίστηκαν για τέσσερις μέρες.

Η αστυνομία της Χάγης εξαπέλυσε ένα όργιο συλλήψεων και καταστολής ακόμα και μετά το τέλος των συγκρούσεων, με τους συλληφθέντες να έχουν φτάσει μέχρι τώρα στους 261.

Σαν άλλος Σαρκοζί κατά τη διάρκεια της εξέγερσης των παρισινών προαστίων το 2005, ο πρωθυπουργός της Ολλανδίας Μάρκ Ράουτε, του δεξιού κόμματος VVD, ύστερα από έκκληση των ολλανδικών μίντια να επισκεφτεί την περιοχή για να ακούσει τα προβλήματα των κατοίκων, δήλωσε προκλητικά ότι δεν έχει καμιά πρόθεση να επισκέπτεται κάθε περιοχή που κάποιοι «αποτυχημένοι» δημιουργούν προβλήματα.

Ουγγαρία: Συνθήκες ασφυξίας για τους μετανάστες

Τη Δευτέρα 6 Ιούλη, το ουγγρικό κοινοβούλιο ενέκρινε ένα νέο νόμο που ουσιαστικά καταργεί τη χορήγηση ασύλου στους πρόσφυγες που έρχονται στη χώρα και προβλέπει την ανέγερση ενός φράχτη σε όλο το μήκος των 175 χιλιομέτρων των συνόρων της χώρας με τη Σερβία, με στόχο να αποτρέψει τις μεταναστευτικές ροές προς την Ουγγαρία, που έχουν σαν τελικό προορισμό τη Δυτική Ευρώπη.

Με βάση το νέο νόμο, οι μετανάστες θα φυλακίζονται στα κέντρα κράτησης μέχρι την έκδοση της απόφασης για τη χορήγηση ασύλου, ενώ καταργείται η δυνατότητα της ελεύθερης μετακίνησής τους μέσα στην Ουγγαρία που ίσχυε μέχρι τώρα για όσο διάστημα εκκρεμεί η απόφαση για τη χορήγηση ασύλου. Παράλληλα, επισπεύδεται η διαδικασία χορήγησης ασύλου και περιορίζεται δραστικά η δυνατότητα του μετανάστη να καταθέσει ένσταση σε περίπτωση απόρριψης (που είναι ο κανόνας, όπως γνωρίζουμε και από τη χώρα μας).

Σύμφωνα με κυβερνητικές πηγές, 72.000 μετανάστες έχουν μπει στην Ουγγαρία από την έναρξη του 2015 μέχρι σήμερα, ενώ ολόκληρο το 2014 είχαν μπει μόνο 43.000. Οι ίδιες κυβερνητικές πηγές αναφέρουν ότι στόχος του νέου νόμου είναι οι χορηγήσεις ασύλου σε πρόσφυγες να μην ξεπερνούν τις κάποιες δεκάδες έως κάποιες εκατοντάδες το χρόνο.

Συν τοις άλλοις, ο κυβερνητικός εκπρόσωπος Ζόλταν Κόβακς δήλωσε στο BBC ότι από εδώ και πέρα οι ουγγρικές αρχές θεωρούν τη Σερβία, τη Μακεδονία, τη Βουλγαρία και την Ελλάδα, χώρες από τις οποίες περνάνε οι μεταναστευτικές ροές πριν καταλήξουν στην Ουγγαρία, σαν «ασφαλείς» χώρες. Πρακτικά αυτό σημαίνει, σύμφωνα με ρεπορτάζ του BBC, ότι οι αιτήσεις για χορήγηση ασύλου όσων καταφέρουν να περάσουν το φράχτη και να μπουν στην Ουγγαρία θα απορρίπτονται, εκτός ελαχίστων εξαιρέσεων.

Το κυβερνών δεξιό κόμμα του Βίκτορ Ορμπαν σε συνεργασία με το ακροδεξιό κόμμα Jobbik πέρασε άνετα το νέο νόμο στη βουλή με 151 θετικές ψήφους σε σύνολο 195.

κοράκι ΣΦΥΡΑ ΤΟ!

Αρχισαν τα όργανα, γήπεδο δε γίνεται

Εντονος προβληματισμός επικρατεί στις τάξεις των οπαδών της ΑΕΚ επειδή το Υπουργείο Παραγωγικής Ανασυγκρότησης, Περιβάλλοντος και Ενέργειας (ΥΠΑΠΕΝ) δεν έχει βγάλει ακόμη σε δημόσια διαβούλευση τη Μελέτη Περιβαλλοντικών Επιπτώσεων (ΜΠΕ) για το γήπεδο του Μελισσανίδη στη Νέα Φιλαδέλφεια. Το προηγούμενο διάστημα τα δημοσιεύματα στις κιτρινόμαυρες αθλητικές εφημερίδες και οι «διαρροές» από τα παπαγαλάκια του Γατούλη είχαν δημιουργήσει ένα κλίμα ευφορίας στους οπαδούς της ΑΕΚ, οι οποίοι περίμεναν με αγωνία το ΥΠΑΠΕΝ να βοηθήσει για να προχωρήσουν οι διαδικασίες, βγάζοντας σε διαβούλευση τη ΜΠΕ. Αντί γι' αυτό, το ΥΠΑΠΕΝ αν και έθεσε σε διαβούλευση έντεκα ΜΠΕ για άλλες καπιταλιστικές «επενδύσεις», δεν έκανε καμία κίνηση για το γήπεδο Μελισσανίδη (τα παπαγαλάκια λένε τώρα ότι θα το κάνει τη Δευτέρα).

Από τα σχόλια κάτω από την είδηση γίνεται φανερό ότι οι κιτρινόμαυροι οπαδοί αρχίζουν να ζητούν εξηγήσεις για τη νέα καθυστέρηση, ενώ μια μειοψηφία αρχίζει να αναρωτιέται αν ο Γατούλης έχει τα φράγκα για να κάνει το γήπεδο. Από την πλευρά τους, τα κιτρινόμαυρα παπαγαλάκια αναφέρονται στις δηλώσεις του υφυπουργού Αθλητισμού Σταύρου Κοντονή, σύμφωνα με τις οποίες η απόφαση του ΣτΕ που «δικαιώνει» την ΑΕΚ θα γίνει σεβαστή από την κυβέρνηση και προσπαθούν να πουν ότι το πρόβλημα οφείλεται στη διγλωσσία των υπουργών και των στελεχών του ΣΥΡΙΖΑ, που παίζουν παιχνίδια σε βάρος της ΑΕΚ, κατηγορώντας εμμέσως πλην σαφώς τον Λαφαζάνη ότι καθυστερεί χωρίς λόγο τις διαδικασίες.

Ανεξάρτητα από την οπτική γωνία που ο καθένας βλέπει το θέμα, άπαντες συμφωνούν ότι θα υπάρξει σημαντική καθυστέρηση στο έργο, η οποία μπορεί να γίνει ακόμα μεγαλύτερη λόγω της γενικότερης πολιτικής και οικονομικής κατάστασης που επικρατεί στη χώρα. Η προτροπή των κύκλων της διοίκησης της ΑΕΚ προς τους κιτρινόμαυρους οπαδούς είναι «αυτοσυγκράτηση και να μην απογοητεύονται», χωρίς όμως να υπάρχουν οι βαρύγδουπες διαβεβαιώσεις του τύπου «τίποτα δεν μας σταματά, τα έργα θα αρχίσουν άμεσα». Τα περιθώρια στενεύουν, τα όργανα αρχίζουν και γήπεδο δεν γίνεται, είναι το τελικό συμπέρασμα.

Το ΟΧΙ, το ΗΡΑ και άλλα ιδεολογήματα

Την προηγούμενη βδομάδα, το σύνολο σχεδόν των οργανωμένων οπαδών (απουσίαζε η ανακοίνωση της κεντρικής ΘΥΡΑ 7) με ανακοινώσεις τους τάχθηκαν υπέρ του ΟΧΙ, με το «διά ταύτα» των ανακοινώσεών τους να είναι πιο κοντά στη ρήξη με την ΕΕ και την έξοδο από το ευρώ, παρά στη λογική της ενσωμάτωσης και του «έντιμου συμβιβασμού» που προωθούσε η κυβέρνηση. Οι ανακοινώσεις αυτές έδειχναν ότι οι νεολαίοι των γηπέδων, οι οποίοι στην πλειοψηφία τους είναι εργατική νεολαία, δεν «μασάνε» στην προσπάθεια του αστικού εσμού να περάσει το κλίμα τρομοκράτησης και φόβου μπροστά σε μια ενδεχόμενη χρεοκοπία. Ταυτόχρονα όμως έδειχναν ότι δεν μπορούν να ξεπεράσουν τα ιδεολογήματα και τα ψευτοδιλήμματα που έβαζε ο Τσίπρας και η παρέα του με αποτέλεσμα να γίνονται «ουρά» στις επιδιώξεις της κυβέρνησης και να της δίνουν λευκή επιταγή για να υπογράψει ένα νέο μνημόνιο.

Αυτή την αδυναμία να ξεπεραστούν τα διάφορα ιδεολογήματα που λειτουργούν σαν «αναχώματα» στην προσπάθεια δημιουργίας μιας ανεξάρτητης πολιτικής οργάνωσης της εργατικής τάξης και της νεολαίας, που θα συντονίσει τις σκόρπιες εστίες αντίστασης, προκειμένου να οξυνθεί η ταξική πάλη, επιβεβαιώνει η ανακοίνωση των οργανωμένων οπαδών του Ηρακλή, της Αυτόνομης Θύρας 10, οι οποίοι αποφάσισαν να αποχωρήσουν από την Ευρωζώνη και το ευρώ και να εκδώσουν το δικό τους νόμισμα, το ΗΡΑ, που θα ακολουθεί τις αρχές της ανταλλακτικής οικονομίας. Παραθέτουμε αποσπάσματα από την ανακοίνωση της Αυτόνομης Θύρας 10, από την οποία προκύπτει ότι, παρά τη διάθεση για αγώνα και το πνεύμα αλληλεγγύης, που διακατέχει τους οπαδούς του Ηρακλή, το τελικό «διά ταύτα» είναι ένα ιδεολόγημα το οποίο ακόμα και αν εφαρμοστεί σε μια μικροκλίμακα δεν μπορεί να επεκταθεί στο σύνολο της οικονομικής ζωής της χώρας.

«Την Κυριακή ο ελληνικός λαός σε συντριπτική πλειοψηφία είπε ένα τεράστιο ΟΧΙ!!! Ενα τεράστιο όχι στο φόβο!!! Οπως αναφέραμε και στην ανακοίνωση που βγάλαμε πριν το δημοψήφισμα, δεν ξέρουμε πού θα οδηγήσει αυτή η επιλογή. Αυτό που ξέρουμε είναι ότι σε οποιαδήποτε περίπτωση αυτό που είχε και θα έχει ανάγκη ο λαός είναι η αλληλεγγύη μεταξύ μας! Η αλληλεγγύη πρέπει να γίνει στ' αλήθεια το όπλο μας και αυτό το όπλο να το κρατήσουν όσο το δυνατόν περισσότεροι άνθρωποι.

Σαν Αυτόνομη Θύρα 10 αποχωρούμε από την ευρωζώνη και το ευρώ γιατί μας κουράσατε και μας πεινάσατε!! Εκδίδουμε δικό μας νόμισμα το ΗΡΑ!!! Το ΗΡΑ θα κυκλοφορήσει σε χαρτονομίσματα του ενός, των πέντε, δέκα και είκοσι ΗΡΑ. Η λειτουργία του δικού μας νομίσματος είναι απλή και δίκαιη. Δεν υπάρχουν δανειστές, eurogroup και ΔΝΤ. Κάθε ένας έρχεται στο σύνδεσμο φέρνοντας οποιοδήποτε προϊόν του περισσεύει ή οποιαδήποτε υπηρεσία μπορεί και θέλει να προσφέρει. Αμέσως παίρνει το αντίτιμο του προϊόντος ή της υπηρεσίας από το σύνδεσμο σε ΗΡΑ.

Παρακάτω παρουσιάζουμε ένα βίντεο από ένα ντοκιμαντέρ του "Εξάντα" για το τι συνέβη στην Αργεντινή με το συγκεκριμένο εγχείρημα και πώς λειτούργησε. Ελπίζουμε να ακολουθήσουν κι άλλοι το παράδειγμά μας και κάποια στιγμή να φτάσουμε το επίπεδο στο οποίο έφτασε ο λαός της Αργεντινής.

ΥΓ1: Οι Βρετανοί στη λίρα έχουν τη βασίλισσα τους, εμείς επειδή ακόμα και στις πιο δύσκολες στιγμές μας, δεν σταματάμε να γελάμε στα μούτρα της ιστορίας, επιλέξαμε τη δικιά μας "βασίλισσα" να κοσμεί το νόμισμα μας, την θρυλική Χάιδω!!!

ΥΓ2: Μέχρι να μπει η νέα μας οικονομία σε μια σειρά δεν θα δεχόμαστε τρόφιμα τα οποία δεν είναι μακράς διαρκείας ή χρειάζονται ψυγείο».

Είναι φανερό ότι παρά τις προθέσεις των οπαδών του Ηρακλή, το εγχείρημα που θα προσπαθήσουν να εφαρμόσουν θα τους οδηγήσει αργά ή γρήγορα σε αδιέξοδο και θα το εγκαταλείψουν. Το έχει αποδείξει η ζωή ότι όταν προσπαθείς να διαχειριστείς το σύστημα χωρίς να το ανατρέψεις καταλήγεις σε αδιέξοδο. Αλλωστε, εκεί οδηγήθηκε ο λαός και η νεολαία της Αργεντινής, το παράδειγμα της οποίας επικαλούνται. Ας πούμε λοιπόν όχι στα ψευτοδιλήμματα, στα ιδεολογήματα που λειτουργούν σαν αναχώματα που εγκλωβίζουν και αποπροσανατολίζουν το λαό και τη νεολαία, ας πούμε όχι σε προτάγματα που οδηγούν σε αδιέξοδα και απογοητεύσεις και ας παλέψουμε για να γίνει πράξη η μοναδική λύση που έχει στη διάθεσή του ο λαός και η νεολαία για να αντιμετωπίσουν την επίθεση που δέχονται από τους μεγαλοκαπιταλιστές και την αστική τάξη. Ας μη χαρίσουμε κανένα νεολαίο σε εγχειρήματα που αποπροσανατολίζουν την ταξική πάλη και οδηγούν σε αδιέξοδο και ας αγωνιστούμε για να δημιουργήσουμε έναν αυτοτελή επαναστατικό φορέα, που θα μπορεί να αντιπαρατεθεί με τον αστικό εσμό και στα «μικρά» και τα «μεγάλα» προβλήματα που αντιμετωπίζει η νεολαία και η εργατική τάξη.

Κος Πάπιας

papias@eksegersi.gr

ΣΙΝΕΜΑ

ΑΣΙΦ ΚΑΠΑΝΤΙΑ

Amy: Το κορίτσι πίσω από το όνομα

Τέσσερα χρόνια μετά το θάνατο της διάσημης τραγουδίστριας Ειμι Γουάινχάουζ μας έρχεται το πρώτο (μη τηλεοπτικό) ντοκιμαντέρ για τη ζωή και το έργο της. Με μόλις δύο δίσκους στο ενεργητικό της και λιγότερο από δεκαετία στο χώρο της μουσικής (πέθανε στα 28 της από οξεία δηλητηρίαση από αλκοόλ), η Ειμι Γουάινχάουζ κατάφερε με την ιδιαίτερη χροιά της φωνής της και το ταμπεραμέντο της να αποκτήσει εκατοντάδες χιλιάδες θαυμαστές σε όλο τον κόσμο.

Ο Ασίφ Καπάντια χρησιμοποίησε για την ταινία του ανέκδοτα ερασιτεχνικά βίντεο γυρισμένα από την ίδια και ταυτόχρονα υλικό από δηλώσεις της και συναυλίες. Κεντρικό ρόλο στο ντοκιμαντέρ κατέχουν, όπως είναι αναμενόμενο, τα τραγούδια της και ιδιαίτερα οι στίχοι της, που απετέλεσαν όχημα για την περαιτέρω προσέγγιση της προσωπικότητάς της. Ο Καπάντια πετυχαίνει μια πρωτότυπη σύνδεση των εικόνων με τις συνεντεύξεις αγαπημένων ανθρώπων της και άλλων, οι οποίες είναι κυρίως σε μορφή voice over (φωνή πάνω σε -άσχετη σε πρώτο επίπεδο- εικόνα). Ιδια φόρμα είχε χρησιμοποιήσει ο σκηνοθέτης και σε προηγούμενο ντοκιμαντέρ του («Senna») βραβευμένο με 2 BAFTA, που αφορούσε την ιστορία του βραζιλιάνου πιλότου της Φόρμουλα 1 Αιρτον Σένα (ο οποίος σκοτώθηκε στα 34 του χρόνια).

ΤΖΟΣ ΛΟΣΟΝ

Μαζί σου κι ας πεθάνω

Αλλη μια χαζοχαρούμενη ερωτική κομεντί που έχει σα θέμα (τι άλλο;) το σεξ... Πέντε συνηθισμένα ζευγάρια και οι σεξουαλικές τους ιδιαιτερότητες (μαζοχισμός – δακρυφιλία – υπνοφιλία – παιχνίδι ρόλων – ροζ τηλέφωνα) αποτελούν τα συστατικά στοιχεία της σπονδυλωτής ταινίας που μας έρχεται από την Αυστραλία...

Ο σκηνοθέτης προσπαθεί να αντιμετωπίσει τις (όχι σοκαριστικά) ασυνήθιστες καταστάσεις των πρωταγωνιστών του με διάθεση τρυφερή και κωμική, προσπαθώντας να δημιουργήσει κλίμα καθημερινό και οικείο. Συνολικά (με εξαίρεση ελάχιστες στιγμές) πρόκειται για μία σάχλα. Λίγο χιούμορ, λίγο τα πικάντικα σεξουαλικά θέματα ταμπού, λίγο η καλοκαιρινή διάθεση, μπορεί να κόψει και κανένα εισιτήριο, δεδομένου του χαμηλού επιπέδου ταινιών που κυκλοφορούν αυτήν την περίοδο.

ΝΑΓΚΙΣΑ ΟΣΙΜΑ

Η αυτοκρατορία των αισθήσεων

Σπάνια τίτλος ταινίας προδιαθέτει τον επίδοξο θεατή με τόση σαφήνεια για αυτό που πρόκειται να δει. Η σχεδόν κλασική πια ταινία του ιάπωνα σκηνοθέτη επανακυκλοφορεί στις ελληνικές αίθουσες σαράντα χρόνια μετά την πρώτη της προβολή.

Ο Οσιμα συνθέτει τον ύμνο της σεξουαλικότητας, εμμένοντας στην ηδονή δυο εραστών. Η πρωταγωνίστρια είναι μια πρώην πόρνη που δουλεύει σε έναν ξενώνα και ερωτεύεται το αφεντικό

Dixi et salvavi animam meam

Ευ-οχι-α, ε(υ)φορία, μνημόνιο

Γκλαγκόλ χβοστ: η λέξη ουρά...

Ηταν μια «ωραία ατμόσφαιρα» οι «αγωνιστές του όχι» μαζί με τους «γερμανοτσολιάδες»...

Γιάνη μου το μαντήλι σου το λέρωσες και φεύγεις

Ε, ρε, έρμες, ανεπίσημες συνιστώσες του ψύριζα

Γιοκ η «ρήξη», τώρα... σφίξη

➤ Η υπογραφή του Χαρίλαου (3-10-1974) σταθερά τηρείται...

➤ Στην ΑΥΓΗ, (avgi.gr, 7/7/2015) το δημοψήφισμα, κατά πλειοψηφίαν, έχει περάσει στις διάφορες στήλες (σχολιασμός). Στο δε κύριο άρθρο, ο συντάκτης γράφει λες και δεν γνωρίζει τι λέει το κοινό ανακοινωθέν των πολιτικών αρχηγών... (σαν να μην πέρασε μια μέρα).

➤ Ε, να μην πει κι ο Κορωνάκης την ατάκα του; «Η ψήφος του όχι αποτελεί την μεγαλύτερη πολιτική εξέλιξη από την πτώση του τείχους του Βερολίνου» (Suddeutsche Zeitung online, 7/7/2015). Τι αιδώς, Αργείοι (αχρείοι...). Μιλάμε για θράσος.

➤ «Οι εκδικητικοί υπουργοί του Γιούρογκρουπ ανάγκασαν τον έλληνα υπουργό Οικονομικών να παραιτηθεί» (The Morning Star online, 7/7/2015). Φίλα προσκείμενη στον Σύριζα η εφημερίδα. So much for «εθνική αξιοπρέπεια»...

➤ «Αισχύλος, Σοφοκλής, Ευριπίδης και Τσίπρας. Οι πιο σημαντικοί συγγραφείς ελληνικών τραγωδιών». Μάλιστα.

➤ «Το χρέος του ενός αποτελεί κεφάλαιο για τον άλλον» υπενθυμίζει ο Τζέρεμι Γουόρνερ (Telegraph online, 6/7/2015).

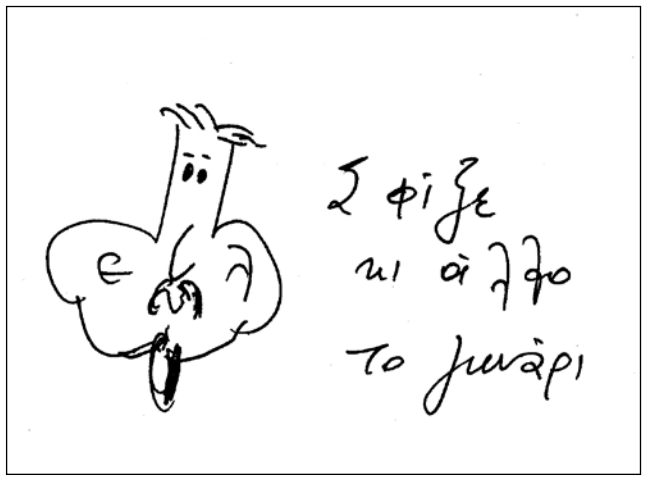

➤ Από την ιστοσελίδα της ίδιας εφημερίδας, την ίδια ημέρα: «Το συνολικό χρέος της βρετανικής κυβέρνησης ανέρχεται τώρα (μετρητοίς) στα 1.504.164.549.000 λίρες».

➤ Ο Τσίπρας δήλωσε χαρούμενος. Τα άδεια στομάχια;

➤ «Συμφωνία την Τρίτη σε κάθε περίπτωση» - διαφήμιζε η ΑΥΓΗ, 3/7/2015. Κανονικοί πολιτικοί απατεώνες!

➤ «Ο "ΣΚΛΑΒΕΝΙΤΗΣ" είπε "όχι" στον δοσιλογισμό του σήμερα»! Η ΑΥΓΗ.

➤ Τι αποτελεί προτεραιότητα στην Κούβα; «Η ψηφιοποίηση της κοινωνίας», granma.cu/idiomas/ingles/cuba-i/15diciembre-editorial.html, 15/12/14.

➤ Μπράβο! Ο «σύντροφος Φιδέλ Κάστρο» στον «σύντροφο Αλέξη Τσίπρα».

➤ «Συμφωνώ με τον κομαντάντε: η αξιοπρέπεια είναι το τελευταίο που μπορεί να χάσει κανείς. Οπως είπε ο Μαρτί: η φτώχεια περνάει, αυτό που δεν περνάει είναι η ατιμία» (granma, 7/7/15, Σέρχιο Ντ. Χερνάντες Λίμα, επιστολή στην ΓΚΡΑΝΜΑ). Από Δευτέρα να δούμε τι θα λέει και ο Φιδέλ και ο Ραούλ και ο κ. Λίμα. Αλλά βέβαια οι σοσιαλδημοκράτες (και οι ρεβιζιονιστές) πελάζουν ο εις τω άλλω...

➤ Schauble: Σόι μπλε

➤ Crunch talks: Συνομιλίες στο παρά πέντε.

➤ Κόμπο Αμπε: «Η γυναίκα της άμμου» - Φιλμ (1964): Γυναίκα στους αμμόλοφους (Χιρόσι Τεσιγκαχάρα).

➤ Κι αν είναι ο λάκκος σου βαθύς...

➤ Ντάρι, ντάρι, με το μνημόνιο τσιμπάμε παραπαμπαμπαμάρι!

➤ Πάντως από Λεπέν και Χ.Α. ο Σύριζα καλά τα πάει...

➤ Η κρίση, κρίση και ο Κοτζιάς στο Ισραήλ. Χωρίς να συναντηθεί ούτε τυπικά με κάποιον εκπρόσωπο της Παλαιστινιακής Αρχής. Ούτε για το ξεκάρφωμα δεν ενδιαφέρονται πια.

➤ «Στη μεταδημοκρατία επιτρέπεται να ψηφίζουμε αλλά η λαϊκή ετυμηγορία δεν επηρεάζει τις αποφάσεις των ανέλεγκτων θεσμών του παγκοσμιοποιημένου καπιταλισμού, που υπερκαθορίζουν την πολιτική καταλύοντας ταυτόχρονα την εθνική και λαϊκή κυριαρχία». Η κυρία Ελένη Πορτάλιου του ΣΥΡΙΖΑ. Πολύ λάδι στο τηγάνι, αλλά από τηγανίτα τίποτα.

➤ Με εμφανή -και εξηγήσιμη- ζαλάδα επέστρεψε από τις Βρυξέλλες ο Τσίπρας. Τόσο που μπροστά στις κάμερες μίλησε στον πρόεδρο της Δημοκρατίας στον ενικό, λησμονώντας το πρωτόκολλο.

➤ Στην ίδια αιτία ενδεχομένως οφείλονται και οι συνεχείς αναφορές στην «τρόικα» κατά την πρωινή ομιλία του την ίδια μέρα στο Ευρωκοινοβούλιο.

➤ Από την οποία ομιλία μας εντυπωσίασε η εισαγωγή: «Είναι τιμή για μένα να μιλώ στο ναό της δημοκρατίας της Ευρώπης».

➤ Στο αρχαίο, βέβαια, άσ' τα να πάνε. «Πάταξον μεν, άκουσον δε». Ζήτησε πρώτα να τον χτυπήσουν και μετά να τον ακούσουν! Το αντίστροφο, βέβαια, είπε ο Θεμιστοκλής στον Ευρυβιάδη, όπως το παραθέτει ο Θουκυδίδης: «άκουσον μεν, πάταξον δε». Αυτό το παιδί, κάθε που απομακρύνεται από το γραπτό κείμενο, συναγωνίζεται τη λαίδη Αντζελα.

➤ Η επιτροπή επικοινωνιακού σχεδιασμού της ΝΔ έχει περισσότερο μυαλό από τους ηγήτορες του κόμματος. Γι' αυτό και συνεβούλευσε: αποσύρατε από τα τηλεοπτικά πάνελ τους Μπουμπούκους και βάλτε ανθρώπους της αγοράς. Φανταστείτε πού θα είχε κατρακυλήσει το «ναι» αν επέμεναν μέχρι το τέλος να βγάζουν πρώτη μούρη τον τηλεπλασιέ, τον ταυτισμένο με την τρόικα.

➤ Μέσα στο 61% του «όχι» πνίγηκε και η μίνι ανταρσία στη ΔΗΜΑΡ, με μοναδικό θύμα τον κικ-μπόξερ Δαμαβολίτη. Αναμένονται τα επόμενα επεισόδια του σίριαλ.

Βασίλης

της. Σχετίζονται με τρόπο που αυτή γίνεται ολοένα και πιο κτητική, ενώ αυτός ολοένα και πιο πρόθυμος να την ικανοποιήσει. Οι δυο τους καταλήγουν σε ένα μικρόκοσμο που χωρά μόνο σεξ, ενώ στο τέλος φτάνουν σε ακραίες καταστάσεις.

Η ταινία στην εποχή της (1976) προκάλεσε έντονες αντιδράσεις, αλλά κέρδισε και διθυραμβικές κριτικές. Σίγουρα ο σκηνοθέτης ξέρει να χειρίζεται το υλικό του και να προκαλεί το θεατή (δεν είναι τυχαίο ότι οι δυο πρωταγωνιστές είναι κλασικοί τύποι κοινωνικών αναπαραστάσεων γύρω από τον/την τέλειο/α εραστή). Παρολαυτά, το αποτέλεσμα είναι αρκετά φλύαρο και για να είμαστε ειλικρινείς μάλλον για διανοουμενίστικο ελαφρό πορνό πρόκειται (και μάλιστα χωρίς ιδιαίτερη υπόθεση)...

Ελένη Π.

οι τοίχοι έχουν φωνή

◆ **Να χτίσουμε τους όρους για την πολιτικο-ιδεολογική ανασυγκρότηση της τάξης μας, σε αντικαπιταλιστική/αντιιμπεριαλιστική κατεύθυνση – Η υπεράσπιση της εργατικής τάξης και της ανεξάρτητης ταξικής της πολιτικής να γίνει κεντρικό σημείο ενότητας των προλετάριων αγωνιστών – Να ξεσκεπάζουμε με συνέπεια τις διορθωτικές/μεταρρυθμιστικές αντιλήψεις απ' όπου κι αν προέρχονται και την αντεπαναστατική τους στόχευση στην εργατική τάξη, προωθώντας προλεταριακές θέσεις – Να μην περάσει ο ιδεολογικο-πολιτικός αφοπλισμός, που επιχειρούν οι σοσιαλδημοκράτες, στο εσωτερικό της εργατικής τάξης και της νεολαίας της – Οι δυνάμεις που παλεύουν με συνέπεια για την αποδέσμευση της χώρας από την ιμπεριαλιστική αλυσίδα ενώνονται μέσα στην αντικαπιταλιστική πάλη. Ζυμώνονται και ατσαλώνονται μέσα στο καμίνι της ταξικής πάλης – Οργάνωση και αγώνας ενάντια στην καπιταλιστική αναδιάρθρωση. Οργάνωση και αγώνας ενάντια στους διαχειριστές της καπιταλιστικής βαρβαρότητας (αφίσα)**

Η αφίσα είναι κολλημένη στο κέντρο της Αθήνας. Δεν έχει υπογραφή. Προφανώς, οι συντάκτες της επέλεξαν να διαδώσουν κάποιες ιδέες χωρίς το βάρος κάποιας συλλογικής υπογραφής (για το ότι η δουλειά είναι συλλογική δε χωρά αμφιβολία). Δικαίωμά τους. Εμείς θα μείνουμε στην κεντρική ιδέα που διαπερνά τη συνθηματολογία της αφίσας, που δεν είναι άλλη από την ανάγκη για την πολιτικοϊδεολογική ανασυγκρότηση της εργατικής τάξης έτσι που να αποκτήσει τη δυνατότητα να αρθρώνει ανεξάρτητη ταξική πολιτική. Πρόκειται για μια κατεύθυνση που έχει πολύ μεγάλο κοινό τόπο με τη δική μας κατεύθυνση. Γι' αυτό και δεν μπορούμε παρά να χαιρετίσουμε αυτή την προσπάθεια. Οχι μόνο για την αυταξία που έχει αυτή η παρέμβαση, αλλά και γιατί παίρνει μέρος στην αναγκαία συζήτηση για την ταξική ανασυγκρότηση και την πολιτική οργάνωση της εργατικής τάξης. Μια συζήτηση που πρέπει ν' ανοίξει στους κόλπους των πρωτοπόρων εργατών, που επιφορτίζονται ιστορικά μ' αυτό το καθήκον.

◆ **Οχι σε όλα τα Μνημόνια – ΑΝΤΑΡΣΥΑ (σύνθημα στη βάση του αγάλματος του Βενιζέλου στη Θεσσαλονίκη)**

Το σύνθημα θα μείνει για καιρό εκεί, για να θυμίζει πόσο κοντόθωροι, πόσο πολιτικά ανεπαρκείς (επιλέγουμε τους επιεικέστερους χαρακτηρισμούς) είναι κάποιοι που παριστάνουν τους ριζοσπάστες κομμουνιστές. Το πιο προκλητικό όλων είναι πως αυτοί που έγιναν ουρά του ΣΥΡΙΖΑ, που μετατράπηκαν σε χειροκροτητές του Τσίπρα, βοηθώντας τον να αλυσοδέσει τον ελληνικό λαό, δεν τσιγκουνεύονται την υπερφίαλη αριστερίστικη κριτική και καταγγελιολογία κατά του επαναστατικού ΚΚΕ της δεκαετίας του '40 ή κατά του ηρωικού ΚΡΔ της δεκαετίας του '30 και συλλήβδην κατά της Κομμουνιστικής Διεθνούς. Η ΚΔ και τα κόμματα-μέλη της έκαναν λάθη, όμως αυτά ήταν λάθη ανάπτυξης. Ποτέ δεν έχασαν τον επαναστατικό τους χαρακτήρα και οργάνωσαν εξεγέρσεις και επαναστάσεις, ποτίζοντας με το αίμα των μελών και των στελεχών τους το δύσβατο δρόμο προς την κοινωνική απελευθέρωση. Ενώ τούτοι οι πολιτικοί νάνοι, ακόμη και στα προφανή, όπως ένα ολοφάνερα κάλπικο δημοψήφισμα, δε δίστασαν να συρθούν πίσω από ένα αστικό κόμμα, προσφέροντάς του όση αριστερή και αναρχική κάλυψη μπορούσαν να του προσφέρουν. Τα συνθήματά τους, η λάσπη και οι άναρθρες κραυγές κατά όσων υποστήριζαν τη γραμμή της Αποχής, οι χοροί και τα πανηγύρια τους το βράδυ της Κυριακής, τους στιγμάτισαν ανεξίτηλα σαν μικροαστικές δυνάμεις, συμπληρωματικές στο αστικό σύστημα εξουσίας.

◆ **Αλήτες ρουφιάνοι δημοσιοκάφροι – Τρόικα fuck off! – Νεοέλληνα ξύπνα – Οχι στα Μνημόνια – Οχι στο Μνημόνιο –Λαέ μην προσκυνάς (πανό στις προσόψεις γραφείων φιλάθλων του Παναθηναϊκού στην Αθήνα)**

Από τον ορυμαγδό του φαλκιδευμένου «όχι» δεν μπορούσαν να λείπουν και κάποιοι οργανωμένοι σύνδεσμοι οπαδών που τα τελευταία χρόνια έχουν συμμετάσχει, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, στους αντιμνημονιακούς αγώνες του λαού μας. Δε θα τους προσάψουμε καμιά ευθύνη. Δεν περιμένουμε ολοκληρωμένη πολιτική ανάλυση από συλλόγους οπαδών, όταν οργανωμένες πολιτικές δυνάμεις της «επαναστατικής» Αριστεράς και συλλογικότητες του αναρχικού χώρου έκαναν το ίδιο κάλεσμα. Μάλλον επαινετέοι είναι οι οργανωμένοι οπαδοί που παίρνουν προοδευτική πολιτική θέση, έστω κι αν επί της ουσίας αυτοπαγιδεύονται.

◆ **Δημοψήφισμα, η προβιά του λύκου - ΑΚΕΠ (χαρτοπανό)**

Ταμάμ!

Γιούνκερ plus ή Μνημόνιο-3

Η Βουλή κλήθηκε χτες να ψηφίσει, με διαδικασία λίγων ωρών, ένα **προσχέδιο του Μνημόνιου-3**, το οποίο **ακόμη δεν είχε εξεταστεί και εγκριθεί από την τρόικα**. Κλήθηκε, επίσης, να εξουσιοδοτήσει εν λευκώ τον πρωθυπουργό Τσίπρα, τον αντιπρόεδρο Δραγασάκη και τους υπουργούς Τσακαλώτο και Παππά «να διαπραγματευθούν με τους ομολόγους τους τους τελικούς όρους της συμφωνίας και να συνάψουν σύμβαση με τον ESM»!

Πρόκειται για τον απόλυτο εξευτελισμό της συγκυβέρνησης Τσίπρα-Καμμένου, αλλά και ολόκληρου του αστικού πολιτικού συστήματος. Τους υποχρέωσαν να προεγκρίνουν το νέο Μνημόνιο σε μορφή προσχεδίου! Πρώτα η προέγκριση από την ελληνική Βουλή, μετά ο έλεγχος από την τρόικα και η διαμόρφωση της τελικής μορφής, μετά η έγκριση από το Eurogroup και μετά (ενδεχομένως) ο τυπικός χαιρετισμός από μια σύνοδο κορυφής της ΕΕ, αν αυτή γίνει την Κυριακή!

Δεν πρόκειται για κυβερνητική πρωτοβουλία. Πρόκειται για απαίτηση των ιμπεριαλιστών δανειστών. Το νομοσχέδιο «έχει διπλό στόχο», λένε τα στελέχη του Μαξίμου. «Να πείσει τους δύσπιστους και να ικανοποιήσει όσους μας στηρίζουν»! Και συμπληρώνουν με νόημα: «Οι πιστωτές ήταν ενήμεροι για την κίνησή μας»! Μπορούμε έτσι να καταλάβουμε ότι οι πιστωτές δεν ήταν απλώς ενήμεροι, αλλά ήταν αυτοί που απαίτησαν το θεσμικό και πολιτικό εξευτελισμό της ελληνικής κυβέρνησης και της ελληνικής Βουλής.

Το είχε υπαινιχτεί η Μέρκελ στη συνέντευξη Τύπου που έδωσε μετά τη σύνοδο κορυφής: η διαδικασία θα είναι αντίστροφη από τη συνήθη. Πρώτα θα υπογραφεί συμφωνία για νέο δάνειο και νέο Μνημόνιο και μετά θα αποφασιστούν οι λεπτομέρειες ενός προγράμματος-γέφυρα, που θα αφορά τον Ιούλη και τον Αύγουστο (ίσως και το Σεπτέμβρη). Και βέβαια, κάθε φάση του σχεδίου θα συνοδεύεται από προαπαιτούμενα, τα οποία θα πρέπει να υλοποιεί η ελληνική κυβέρνηση. Τελικά, έγινε ένα βήμα παραπέρα: υποχρεώνουν τη Βουλή να ψηφίσει ένα προσχέδιο, πριν να το έχει εξετάσει και εγκρίνει ακόμη και η τρόικα!

Το Μνημόνιο-3 ενδεχομένως να προκαλέσει πολιτικές εξελίξεις. Δεν γνωρίζουμε αν οι κορόνες του Π. Λαφαζάνη και η απουσία της υπογραφής του από το οικτρό νομοσχέδιο συνιστά απόφαση ρήξης με την πλειοψηφία της ηγετικής ομάδας του ΣΥΡΙΖΑ ή αν πρόκειται απλώς για το τελευταίο «φλας αριστερά», πριν στρίψει απότομα το τιμόνι δεξιά. Δεν ξέρουμε αν η σημερινή συγκυβέρνηση θα παραμείνει ως έχει στην εξουσία, αν θα δώσει τη θέση της σε μια άλλη ή αν θα προκηρύξει εκλογές. Ξέρουμε, όμως, ότι **το Μνημόνιο-3 θα ψηφιστεί σίγουρα**, γιατί από την επαύριο του δημοψηφίσματος έχει δημιουργηθεί μια συμπαγής κομματική-κοινοβουλευτική πλειοψηφία, η οποία συγχώνευσε το «όχι» με το «ναι» σε μια απόφαση που λέει: «τρίτο δάνειο και τρίτο Μνημόνιο πάση θυσία».

Οι ενδεχόμενες πολιτικές εξελίξεις δεν πρέπει να μας αποπροσανατολίσουν από την ουσία. Η ουσία είναι ότι **εξαπολύεται ένας Αρμαγεδδώνας μνημονιακών αντιλαϊκών μέτρων, που θα έρθουν να προστεθούν στα μέτρα των προηγούμενων Μνημονίων**.

Αρμαγεδδώνας «Γιούνκερ plus»

Το προσχέδιο του Μνημόνιου-3, που παρατίθεται στα αγγλικά (!) στο σχέδιο νόμου, δεν είναι παρά η τελευταία πρόταση Γιούνκερ (αυτή που ο ελληνικός λαός κλήθηκε να απορρίψει στο δημοψήφισμα!), ενισχυμένη προς το χειρότερο. «Γιούνκερ plus», όπως λένε τα στελέχη του Μαξίμου, για να τα ακούσει η Μέρκελ, που χρησιμοποίησε πρώτη αυτόν τον όρο, μετά την τελευταία σύνοδο κορυφής. Να μην ξεχάσουμε να σημειώσουμε ότι δεν γίνεται λόγος για Μνημόνιο, αλλά για **«Συμφωνία τεχνικών όρων και πολιτικών»**! Νομίζουν πως απευθύνονται σε Χαχόλους και μπορούν να τους κοροϊδέψουν με τις λέξεις.

Οι πέντε διορθώσεις που πρότεινε ο Τσίπρας, με την επιστολή του στις 30 Ιούνη, πετάχτηκαν στα σκουπίδια. Για παράδειγμα:

- **Το ΕΚΑΣ**, με το οποίο ο Τσίπρας και τα υπόλοιπα κυβερνητικά στελέχη κορόιδευαν τον ελληνικό λαό, **θα καταργηθεί βαθμιαία μέχρι το Δεκέμβρη του 2019**. Σε μερικούς μήνες, όμως, **το Μάρτη του 2016, θα κοπεί το ΕΚΑΣ από το ανώτερο 20% των δικαιούχων**, ενώ τα κριτήρια για την εφαρμογή της διάταξης θα καθοριστούν σε συνεργασία με την τρόικα.

- **Η έκπτωση του ΦΠΑ στα νησιά** θα εξαλειφθεί βαθμιαία (θα ξεκινήσει τον Οκτώβρη του 2015 και θα ολοκληρωθεί στο τέλος του 2016), αρχίζοντας από τα νησιά με το ψηλότερο εισόδημα, που αποτελούν τους δημοφιλέστερους τουριστικούς προορισμούς, όπως αναφέρεται.

Συνολικό ύψος των μέτρων του πακέτου «Γιούνκερ plus» δεν αναφέρεται, γιατί στη Βουλή δεν κατατέθηκαν οι πίνακες που θα

συνοδεύουν το Μνημόνιο-3 και θα αναφέρονται στην απόδοση κάθε μέτρου. Γίνεται λόγος για 12 δισ. ευρώ, αλλά αυτό θα το γνωρίζουμε με ακρίβεια όταν υπογραφεί το Μνημόνιο-3 και κατατεθεί στη Βουλή.

Το βέβαιο είναι πως τα μέτρα γίνονται **πιο αντιλαϊκά από την αρχική πρόταση της κυβέρνησης** (κείμενο 11 σελίδων με υπογραφή Τσίπρα στις 22 Ιούνη), διότι **η επιβολή έκτακτου φόρου 12% στις επιχειρήσεις με κέρδη πάνω από 500.000 ευρώ έφυγε**! Ετσι, **το κενό θα το καλύψουν οι νέοι αντιλαϊκοί φόροι (κυρίως ο ΦΠΑ) και η Κοινωνική Ασφάλιση.** Αυτή είναι η κοινωνική δικαιοσύνη για την οποία ακόμη και τώρα μιλούν με θράσος ο Τσίπρας και τα στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ.

Γι' αυτά τα μέτρα έχουμε γράψει αναλυτικά σε δημοσίευματά μας στα προηγούμενα φύλλα. Γράψαμε επίσης για την προγραφή της Κοινωνικής Ασφάλισης. Τα πράγματα, όμως, γίνονται ακόμη χειρότερα, όπως φαίνεται στο προσχέδιο του Μνημόνιου-3 που κλήθηκε να ψηφίσει προκαταρκτικά η Βουλή.

Η Ασφάλιση στο απόσπασμα

Το προσχέδιο του Μνημόνιου-3 προβλέπει:

- Πλήρη εφαρμογή του αντιασφαλιστικού νόμου του 2010. Τέρμα, δηλαδή, η προπαγάνδα του ΣΥΡΙΖΑ ότι δε θα εφαρμόσει τους αντιασφαλιστικούς νόμους Λοβέρδου και Παπακωνσταντίνου.

- Πλήρη εφαρμογή ή αλλαγές/προσαρμογές στους συντελεστές βιωσιμότητας που καθορίστηκαν για τα επικουρικά ταμεία και τα εφάπαξ με την αντιασφαλιστική μεταρρύθμιση του 2012, ως τμήμα μιας νέας ασφαλιστικής μεταρρύθμισης τον Οκτώβρη του 2015. Δεν έχουμε, δηλαδή, **ούτε καν αναστολή εφαρμογής της ρήτρας μηδενικού ελλείμματος**. Το Μνημόνιο-3 επαναλαμβάνει ρητά και κατηγορηματικά, ότι **από την 1η Γενάρη του 2015 όλα τα επικουρικά ταμεία θα χρηματοδοτούνται μόνο από τις εισφορές τους**. Βέβαια, ποτέ τα επικουρικά δεν χρηματοδοτούνταν από άλλους πόρους πλην των εισφορών τους. Αυτό ίσχυε και μέχρι τώρα. Επειδή, όμως, ο Στρατούλης με τον Σκουρλέτη έλεγαν διάφορα, ότι δηλαδή θα βρουν εναλλακτικές πηγές χρηματοδότησης (π.χ. από τις ιδιωτικοποιήσεις), έρχεται το Μνημόνιο-3 να βάλει τέρμα σ' αυτή τη φιλολογία, γράφοντας κατηγορηματικά ότι αποκλείεται να υπάρξει οτιδήποτε άλλο εκτός από τη ρήτρα μηδενικού ελλείμματος.

- Η ασφαλιστική μεταρρύθμιση του προσεχούς Οκτώβρη θα γίνει **υπό τον έλεγχο της τρόικας** και θα έχει ως στόχο **«να εγκαθιδρύσει ένα στενότερο δεσμό ανάμεσα στις εισφορές και τις παροχές».** Βαδίζουμε, δηλαδή, προς νέα ριζική ανατροπή, που θα οδηγήσει σε **παραπέρα μειώσεις συντάξεων**. Η ίδια η κυβέρνηση, όταν προπαγάνδιζε το «όχι» στο δημοψήφισμα, έλεγε πως η πρόταση της τρόικας για «στενότερο δεσμό ανάμεσα στις εισφορές και τις παροχές» οδηγεί σε μείωση συντάξεων.

- Τα άμεσα αντιασφαλιστικά μέτρα πρέπει να οδηγήσουν σε **μόνιμες περικοπές** ύψους 0,25-0,5% του ΑΕΠ το 2015 και 1% το 2016.

Αυτά τα μέτρα είναι:

- Η κατάργηση των πρόωρων συντάξεων, έτσι που μέχρι το 2022 να μην υπάρχει όριο ηλικίας κάτω από τα 67 (ή 62 με 40 χρόνια ένσημα). Αυτό θα νομοθετηθεί άμεσα. Πρέπει να δούμε τη νομοθετική ρύθμιση για να είμαστε σίγουροι τι και πώς θα νομοθετηθεί.

- Κατάργηση του ΕΚΑΣ κλιμακωτά, όπως περιγράψαμε παραπάνω.

- Αύξηση της εισφοράς υγείας στις κύριες συντάξεις από 4% σε 6% και επιβολή εισφοράς 6% και στις επικουρικές συντάξεις.

Σε ό,τι αφορά τα εργασιακά, **το νομοσχέδιο Σκουρλέτη παραπέμπεται στο τελευταίο τρίμηνο του 2015**. Το περιεχόμενο όμως δεν περιγράφεται. **Δεν υπάρχει καμιά αναφορά στον κατώτατο μισθό** (ούτε καν στην εξάλειψη της ρατσιστικής διάταξης για τους κάτω των 25 ετών εργαζόμενους). Αντίθετα, υπάρχει ρητή αναφορά σε διαβούλευση με την τρόικα και με διεθνείς οργανισμούς συμπεριλαμβανόμενου της Διεθνούς Οργάνωσης Εργασίας (ILO).

Τα πάντα στο σφυρί

Το κεφάλαιο των ιδιωτικοποιήσεων γίνεται πιο σαφές και σφιχτό.

- Το ΤΑΙΠΕΔ υποχρεώνεται να βγάλει για ιδιωτικοποίηση ό,τι έχει περάσει σ' αυτό μέχρι τις 31.12.2014.

- Η κυβέρνηση υποχρεώνεται να ολοκληρώσει άμεσα όλες τις ενέργειες που απαιτούνται για την ολοκλήρωση της ιδιωτικοποίησης των περιφερειακών αεροδρομίων, της ΤΡΑΙΝΟΣΕ, της Εγνατίας, των λιμανιών του Πειραιά και της Θεσσαλονίκης.

- Η κυβέρνηση και το ΤΑΙΠΕΔ πρέπει να ανακοινώσουν ημερομηνίες διαγωνισμών για τον ΟΛΠ και τον ΟΛΘ μέχρι το τέλος Οκτώβρη 2015, χωρίς αλλαγές στους όρους.

- Η κυβέρνηση υποχρεώνεται να μεταφέρει στο ΤΑΙΠΕΔ τις μετοχές του κράτους στον ΟΤΕ.

- Για τα περιφερειακά αεροδρόμια υπάρχει χωριστή αναφορά στο τέλος, για να ικανοποιηθούν τα γερμανικά συμφέροντα: «Να γίνουν αμετάκλητα βήματα για την πώληση των περιφερειακών αεροδρομίων με τους τρέχοντες όρους με τον μειοδότη που έχει ήδη επιλεγεί» (δηλαδή με τη γερμανική Fraport.

Στο διηνεκές θηλιά το χρέος

Η διάρκεια του Μνημόνιου-3 θα είναι τριετής (και όχι διετής, όπως ζητούσε ο Τσίπρας με την επιστολή της 30ής Ιούνη προς τον ESM. Θα αποτελείται από **τουλάχιστον δύο δανειακές συμβάσεις**. Το προσχέδιο που κατέθεσε η κυβέρνηση στη Βουλή αφορά μόνο τη **βασική σύμβαση**, που θα φορτώσει το δημόσιο χρέος με 53,5 δισ. ευρώ, εκ των οποίων τα 46 δισ. προορίζονται για την αποπληρωμή των τοκοχρεολυσίων μέχρι το 2018 και τα 7,5 δισ. θα αφορούν όσα πλήρωσε το ελληνικό κράτος τους τελευταίους μήνες, χωρίς να εισπράξει τις δόσεις των προηγούμενων δανείων. Θα υπάρξει, όμως, και τουλάχιστον άλλη μία δανειακή σύμβαση για νέα ανακεφαλαιοποίηση των τραπεζών, το ύψος της οποίας δεν αναφέρεται.

Και τι γίνεται με το μη βιώσιμο χρέος, που ήταν υποτίθεται το μεγάλο αίτημα της συγκυβέρνησης Τσίπρα-Καμμένου, που μπλόκαρε μέχρι τώρα τις διαπραγματεύσεις; Οι ιμπεριαλιστές δανειστές δεν έκαναν τη χάρη στον Τσίπρα να του προσφέρουν κάτι που να μπορεί να το ψευτοπουλήσει ως μεγάλη επιτυχία στον ελληνικό λαό. Ο Γιούνκερ είπε ότι το χρέος μπορεί να μπει στο τραπέζι από τον Οκτώβρη. Ο Τουσκ είπε γενικά και αόριστα ότι πρέπει να αντιμετωπιστεί και το ζήτημα του χρέους. Το ίδιο και ο Ντεϊσελμπλούμ. Η Μέρκελ ξεκαθάρισε πως **κούρεμα δεν υπάρχει περίπτωση να γίνει** και αναφέρθηκε απλά στην απόφαση του Eurogroup το Νοέμβρη του 2012, για την οποία είπε ότι ισχύει. Και ο Σαπέν υπερθεμάτισε: «Κανείς δεν μιλάει για μείωση, για κούρεμα. Είναι θέμα αναδιάταξης (redistribution) των πληρωμών σε βάθος χρόνου»!

Η αιτιολογική έκθεση του νομοσχέδιου της ντροπής αναφέρει: *«Η συμφωνία θα περιλάβει, επίσης, δέσμευση των δανειστών να διαπραγματευθούν με τη χώρα μας τη λήψη περαιτέρω μέτρων αναμόρφωσης και αναδιάρθρωσης του μακροχρόνιου χρέους, μετά το 2022, ώστε να καταστεί βιώσιμο και εξυπηρετήσιμο στο πλαίσιο της προοπτικής της Ελληνικής Οικονομίας για το διάστημα μετά το έτος 2022»*. Αυτή η δέσμευση δε διαφέρει σε τίποτα από αυτή που ήδη υπάρχει στην απόφαση του Eurogroup το Νοέμβρη του 2012. Ο Βενιζέλος θ' αρχίσει να πανηγυρίζει πάλι, καθώς θ' ακούσει τους συριζαίους να παπαγαλίζουν τα δικά του ψευτοεπιχειρήματα. Οτι δηλαδή, σημασία δεν έχει το ονομαστικό ύψος του χρέους, αλλά το ύψος του «σε όρους παρούσης αξίας» (δηλαδή πόσα χρειάζονται ετησίως για τα τοκοχρεολύσια). Το ότι η θηλιά σφίγγει και τις επόμενες γενιές, τα παιδιά μας και τα εγγόνια μας, δεν έχει γι' αυτούς καμιά σημασία.

Η ΕΚΤ και το ΔΝΤ, λοιπόν, θα αποπληρώνονται κανονικά μέχρι το 2022 (τα άλλα δάνεια έχουν ήδη επιμηκυνθεί). Γι' αυτό το λόγο, άλλωστε, συνάπτεται το τρίτο δάνειο (και το τρίτο Μνημόνιο). Η όποια συζήτηση για αναδιάρθρωση του χρέους θα αφορά τα δάνεια που λήγουν μετά το 2022. Στο μεταξύ, όμως, θα συσσωρευτούν βαθμιαία οι όροι και για τέταρτο Μνημόνιο, για την περίοδο 2019-2021, ενώ το χρέος θα παραμένει στα ίδια δυσθεώρητα επίπεδα. Οταν μιλούν για βιώσιμο και εξυπηρετήσιμο χρέος, δεν έχουν στο νου τους τη σκληρή λιτότητα και την κινεζοποίηση του ελληνικού λαού, αλλά τη δυνατότητα του ελληνικού κράτους **–στο πλαίσιο της σκληρής λιτότητας και της κινεζοποίησης-** να μπορεί να πληρώνει κανονικά τόκους και χρεολύσια προς τους ιμπεριαλιστές τοκογλύφους.

ΥΓ. Η επιστολή Τσακαλώτου είχε και μια ακόμη σημαντική διαφορά σε σχέση με την επιστολή Τσίπρα: δεσμεύεται για την άμεση υλοποίηση προαπαιτούμενων: «ήδη από την αρχή της επόμενης εβδομάδας»! Τα προαπαιτούμενα αυτά θα είναι «μέτρα σχετικά με τη φορολογική μεταρρύθμιση» και «μέτρα σχετικά με τις συντάξεις». Αρα, το «χοντρό πακέτο» (ΦΠΑ κτλ.) θα νομοθετηθεί άμεσα, όπως και η κατάργηση των πρόωρων συντάξεων, για τις οποίες ο Τσίπρας μίλησε στο ευρωκοινοβούλιο με ύφος Τζήμερου. Δεν αποκλείεται η Βουλή να τεθεί σε κατάσταση «σταντ μπάι», ώστε να ψηφίσει και το πρώτο πακέτο μέτρων μέσα στο Σαββατοκύριακο.

Γραφτείτε συνδρομητές στην «Κόντρα»
ετήσια συνδρομή 85 €
εξάμηνη συνδρομή 45€
λογαριασμός ΕΤΕ:
10087804638

ΚΟΝΤΡΑ
ΑΘΗΝΑ: Αγαθουπόλεως 65, ΤΚ 112 52, τηλ. 2108675243, fax 2108663100
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Ιουστινιανού 24, τηλ-fax 2310221898
http://www.eksegersi.gr, e-mail: kontra@eksegersi.gr
Διευθύνεται από συντακτική επιτροπή
Ιδιοκτήτης-Εκδότης-Διευθυντής: Πέτρος Γιώτης
Εκτύπωση**:** ΚΛΕΝΙΚ ΕΕ, Σπηλιάς 5, Μεταμόρφωση